SON ÇIĞLIK

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

ÇAĞLAYAN YAYINLARI SERİSİ
On beş günde bir çıkar
Sayı : 24 15 Ağustos 1954

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

MİCKEY SPİLLANE

SON ÇIĞLIK

Tercüme eden :

F. M. İkinci

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

BİRİNCİ KISIM

Keskin virajları cehennem gibi dönmeyi severim. Hele vakit gece olur, yol tenha bulunursa ve ben başı sonu belirsiz bir düşünceye dalıp gitmişsem, şehir dışı yollarının dönemeçlerini en az seksen kilometre ile kıvrılmak bana sahiden zevk verir. Viraja yaklaşırken bir an firene dokunur sonra yeniden gaza basarım. Tekerlekler asfaltta öfkeyle öterler, arabanın makasları filân diş gıcırdatır. Böylece otomobilimle şakalaştığım hissine kapılırım. Gizlice gülümsediğim bile olur.

İşareti epeyce uzaktan farketmiştim. Sarı zemin üzerine gayet keskin bir viraj çizmişler. Otomobile birşey sezdirmeden hazırlandım. Her zamanki gibi köşeyi müthiş bir süratle döndüm. Döner dönmez küfürü salladım ve bütün kuvvetimle firene bastım. Arabanın arkası iki yüz kademlik uçuruma doğru savruldu. Makaslar çatırdadı, lâstikler en uzun iniltilerini koyuverdiler.

Kız hâlâ farların göz kamaştırıcı ışıkları ortasında kollarını açmış duruyor. Ağzımdaki sigara düşmüş, pantolonu yakmış. Acıyla sıçradım. Öfkemi arttıran toz, asfalt, ısınmış lâstik kokularına bir de yün kokusu karıştı. Küfürün dininden başladım.

Sigarayı bulup dışarı atmak için çırpınırken kız otomobilin kapısını pervasızca açtı. Yanıma kuruldu.

— Mersi! dedi.

Az daha bomba gibi patlayacaktım. Kendimi zor zaptettim. Evvelâ ona kadar saydım, sonra lâhavle çekip bir sigara yaktım. İlk bakışta kızın fevkalâde güzel olduğunu anlamıştım. İnsanın başına ne gelirse bukadar güzel kızların yüzünden gelir. Bunlar gecenin bir saatinde virajların orta yerinde karşınıza dikilirler de, sonra yanınıza geçip «Mersi» derler.

Yarım dönsem, «Suratı budur» diyerek bir mükemmel tokat yerleştirsem, sonra ne cehenneme gidecekse götürüp bıraksam.

Uzanıp sigaramı ağzımdan aldı. Derin derin nefesledi. İşte o zaman ellerinin fena halde titrediğini farkettim.

«Hay Allah, hay Allah!» diye homurdandıktan sonra bir başka sigara yaktım.

— Deli misiniz, serseri mi? diye sordum.

— Aptalın biriyim, demez mi!

Bu esnada arkamızdan bir otomobil gürültüsü duyuldu. Kız korkuyla baktı:

— Yolun ortasında kazık gibi durmak ta neyin nesi? dedi, basın gidelim.

— Düşünüyorum kızım, basıp gitmek mi doğru, yoksa sizi dışarı atmak mı?

Gürültüsü duyulan araba gelip yetişti. Fenerleri bir an bizi aydınlattı, geçti gitti. Kırmızı ışıklar gözden kaybolunca kadar kız nefesini kesmişti.

Bu sefer suratına alıcı gözüyle baktım. Olursa bukadar olur. Yalnız güzel değil bu maskara, aynı zamanda son derece cana yakın. Gözleri deniz yeşili olmalı. Sarı saçlarının omuzlarına bir dökülüşü var, tarifi imkânsız!

Sırtına bir trençkot giymiş, kemeriyle belini sımsıkı sarmış. Bel kabil olduğu kadar ince, kalçası aksine geniş ve tıkız. Hele göğsü...

Derin derin nefes alarak gecenin serin havasını ciğerlerime doldurdum:

— Buralara kadar neyle geldiniz? diye sordum.

— Sizce neyle gelmiş olabilirim?

— Herhalde yaya değil. Geçimsiz bir mahlûk olduğunuzu tahmin ediyorum. Sevgiliniz canından usanmış galiba, sizi arabadan dışarı atıp savuşmuş.

— İyi tahmin ettiniz. Aferin!

— İnsan her yerde dik kafalılık etmemeli yavrum! Gece yarısına doğru dağ başında yaya kalmak istemezseniz biraz uysal olun.

— Mersi!

— Niçin?

— Nasihatleriniz için... Hep aklımda tutacağım.

— İster tutun, ister tutmayın. Bir daha sefere bana rastlarsanız yanıma kurulabileceğinizi sakın ümit etmeyin.

Sigarayı ağzından indirdi:

— Siz bana bakar mısınız, dedi, ya şunu sürün gidelim, yahut da beni yolun kenarına bırakın. Gevezelikten hoşlanmam.

— Nereye gitmek istersiniz?

— Nevyork'a.

— İşime gelir. Ben de Nevyork'a gidiyorum. Adresinizi söyleyin de sizi oraya bırakayım. Sakın «Beni tutup öper mi bu herif?» diye düşünmeyin. Ben de kaba kadınlardan hoşlanmam.

Yüzüme bir müddet dikkatle baktı. Sonra başını çevirdi. Elinin hareketinden gözlerinin yaşını gizlice kurutmağa çalıştığını anladım.

Umurumda bile değil. Ağlasın varsın! Biraz ağlasın da bir daha sefere tanımadığı bir

insandan yardım isterken daha nazik davranmayı öğrensin.

Gaza bastım. Bir müddet konuşmadan gittik. Yolun kenarına koyulmuş bir tabelâ 3600 nüfuslu bir kasabaya yaklaştığımızı gösterdi. Azamî sürat 40 kilometre imiş. Olsun bakalım! Sürati azalttım.

Gene bir köşeyi kıvrıldık. Bu sefer yolu bir otomobil kesmiş. Hem de halisinden bir polis otomobili. Memurlardan biri elini kaldırarak «dur» işareti verdi.

Kıza yan gözle baktım. Gene nefes almıyor. Hattâ bana biraz sokuldu bile desem haklıyım.

Polisin tam önünde durdum. El fenerini suratıma tuttu.

— Ne var aslanım? diye sordum.

— Nereden gelip nereye gidiyorsunuz?

Herif bildiğimiz polislerden değil. Kovboy filmlerinde gördüğümüz şeriflerden biri. Tıpatıp film şerifi. Tabancası kalçasından pek aşağılarda sallanıyor. Suratında öyle bir azamet var ki Ardenler'de son Nazi taarruzunu bu babayiğit durdurdu zannedersiniz.

— Albani'den gelip Nevyork'a gidiyoruz, dedim, ne olmuş?

— Yol boyunda hiç kimseye rastlamadınız mı?

Hafifçe öksürdüm. Kız, polise çaktırmadan elimi tuttu, yavaşça dizlerine doğru çekti. Neye uğradığımı sahiden şaşırdım. Bu kızın sırtında trençkotundan başka çamaşır yoktu. Açıkçası: pardesünün altında anadan doğma çıplak.

— Ne ben, ne de karım bir an bile gözümüzü kırpmadık, dedim, yolda birisi olsaydı mutlaka görürdük. Ne arıyorsunuz kuzum?

— Tımarhaneden kaçmış bir deli kız arıyoruz. Buralara kadar oto-stop yaparak gelmiş. İlerde bir küçük otele uğradığı tesbit edildi. Polis radyoları şeklini şemalini anlatmağa başlayınca savuşmuş.

— Vay canına! Akıllı deli! Sakın tehlikeli cinsinden olmasın?

— Bütün deliller tehlikelidir yavrum.

— Haklısınız. Şunun şeklini şemalini biz de öğrensek... Belki rastlarız.

— Uzun boylu. Gayet güzel. Sırtına ne giydiği maalesef bilinmiyor. Sarı saçları varmış ki güneş misali göz kamaştırıyormuş.

— Ne olursa olsun. Eskidenberi âdetimdir. Yolda önümü kesenleri arabama almam. Prensip meselesi... Müsaade ederseniz...

— Buyurun geçin.

Elimi kızın çıplak bacağından kurtardım. Kasaba arkamızda kalıncaya kadar hiç ses çıkarmadım. Sonra:

— Sizi korumam için böyle terbiyesizlik etmenize lüzum yoktu, dedim, İlk ağızda etinin çıplaklığını ortaya sürenlerden de hazzetmem.

— Böyle yapmamın birinci sebebi: sahiden hos adamsın.

— Mersi ama gene de beğenmedim.

— Seni zorlayan yok. Beğenmedinse Nevyork'a gider gitmez beni metro istasyonlarından birinin ağzına bırakırsın.

— Fena fikir değil.

— Aptallık ediyorsun yavrum... Bir kere bak ta...

Böyle söyleyerek pardesüsünün önünü açtı. Kilometre lâmbasının hafif ışığında sanki bir zevk ve ihtiras perdesi kalkmıştı. Bu kız da-

yanılmaz güzellerden... Numaraya gelmez bir kadın ki...

Birdenbire zihnimde bir ışık yanıp söndü. Ben bunu bir yerde mutlaka görmüştüm. Mutlaka diyorum, çünkü bu gülüş unutulur cinsten değil. Profesyonel gülüşlerden en bitirimi! Bir anda size kendisini boydan boya vâdeden korkunç bir gülüş. Dedim ya, karşı durulmaz bir kudret.

Canım sıkıldı. Yapılacak işi bilmeyenlerden sayılmam. Tutup öpmek lâzım. Hem de ağız tadiyle... Sonuna kadar. Lâkin meydan okumaların hiçbir çeşidine metelik vermediğim de malûm.

Önünü kapattım:

— Gece serin, dedim, nezle olacaksın.

Gözlerimin içine dünyanın en kurnaz, en akıllı bakışlariyle baktı:

— Sakın beni deli zannetme! dedi.

— Hamdolsun akıllıları delilerden ayırdedecek kadar aklım başımda.

— Peki, polise niçin doğrusunu söylemedin?

— Sana bir eski hâtıramı anlatayım yavrum: sekiz, on yaşımdaydım. Belediyeciler köpekleri topluyorlardı. Herifin biri kancasını sıska bir köpeğin karnına taktı. Dayanamayıp bacaklarına atıldım. Herif ummadığı bu taarruz karşısında yere yuvarlandı. Köpek kurtulup kaçtı. Sonunda bu köpek kolumu ısırdı ama ben gene yaptığım işten pişman olmadım.

— Mühim olan şey beni deli zannetmeyişin.

— Dur bakalım! Yavaş yavaş bu fikrimi değiştiriyorum galiba! Keskin bir virajın içinde otomobillerin önüne dikilmek pek te akıllı işi

sayılmaz. Artık gevezelenme de yolumuzdan kalmayalım.

Gene bir müddet konuşmadan gittik. Bir aralık gülümsemesinin değiştiğini farkettim. Artık profesyonelce sırıtmıyordu. Gülüşüne ruh gelmişti.

— Pek kibar bir zat olduğumu nihayet anladınız ya... diye söylendim.

— Efendim? dedi.

— Hiç! dedim.

Bir benzin istasyonuna yaklaşıyorduk. Arabayı durdurdum. Düdüğü çaldım. Gececi memur gözlerini uğuşturarak camekândan çıktı.

Biz depoyu doldurmakla meşgulken kız arabadan indi, benzin istasyonuna girdi, biraz sonra geri gelip yerine oturdu. Ben bu hareket e o anda hiçbir mâna veremedim. Hattâ üzerinde durmadım bile.

Üstüme vazife mi? Ne halt ederse etsin. Dediği gibi Nevyork'a girer girmez kendisini bir metro istasyonuna bırakacağım. Maceranın gerisini - eğer gerisi zuhur ederse - abone olduğum günlük gazeteden elbet öğrenirim.

Bunlar bendenizin, yani Mayk Hammer kulunuzun uslu akıllı sıralarındaki doğru düşünceleri... Hakikatte hiç mümkün mü efendim? Havada karmakarışık bir maceranın insanı sıcaktan titreten kokusu var! Hiç bırakabilir miyim? Meselenin içyüzünü öğrenmiyeyim de ölünceye kadar meraktan çatlayayım mı?

Bir araba arkadan gelip bize yetişti, yanımızdan kurşun gibi geçti.

Kız:

— Sigara! diye söylendi.

Paketi kucağına attım. Otomobilin çakmağını bastırdı. Bekledi. Sigarasını yaktıktan sonra:

— Meraktan çatlıyorsun muhakkak! dedi.

— Ne münasebet! diye gülümsedim.

— Hiç olur mu? Elbette merak edersin. Bir tımarhaneden kaçtığım doğru. Beni tımarhaneye cebren kapattılar. Kaçmayayım diye elbiselerimi de aldılar. Firara karar verince kendi kendime şöyle söylendim: «Bütün dünyayı aptallar doldurmadılar ya... Bir halden anlar insana elbet rastlarım.» Haksız değilmişim.

Bu sırada bir başka araba daha bize yetişti. Lâkin bundan önceki gibi geçip gitmedi. Bizi sıraladı, sonra divanece bir hareketle önümüzü kesiverdi. Firene basmağa vakit bulabildim ama çarpışmanın önünü pek alamadım. Benim ön tampon onun arka tamponuna vurdu. Arabanın ön camları tuz gibi dağıldı. Kız fena halde korkarak bir çığlık kopardı. Öfkeden deliye dönmüştüm. Şakacı şoföre, anladığım şakanın ne çeşit birşey olduğunu öğretmek niyetiyle dışarı fırladım. Otomobildekilerden biri de benim gibi düşünmüş olmalı ki o da dışarı çıkmıştı. Sadece aramızda küçücük bir fark vardı. Herif tabancasını çekmişti. Çekmesi de birşey değil, takır takır atıyordu. Can havliyle bir sıçradım, yumruğu çenesine yapıştırdım. Herif ayakları havaya dikilmek suretiyle yere serildi. Yakasından tutup kaldırmağa, ikinci yumruğu ekleyerek otuz iki dişini dökmeğe karar vermiştim. Ne çare! Evdeki pazarlık çarşıya uymadı. Arkamda bir gürültü oldu. Dönerek enseme inecek usturpayı atlattım ama kendimi toplayıp elimi havale ederken ikinci darbeyi önleyemedim.

Asfaltın ortasına serilirken yüreğimi meşhur öfkelerimden birisi kaplamıştı. Yavaş yavaş müthiş bir kine dönen bu öfkeyle: «Ulan hergc-

leler alacağınız olsun!» dediğimi gayet iyi hatırlıyorum.

Baygınlık az sürmüş galiba, seslerle kendime geldim. Bir kadın hıçkırıyordu, birisi kısa kısa emirler veriyordu. Beni asfaltta köpek leşi gibi sürüdüler. Artık birşey duymadığımdan anladım ki herifler pusuyu evvelden tertiplemişler.

Otomobil hareket etti. Biraz sonra durduk. Beni yeniden sürüklediler. Bir kulübeye girdiğimizi farkettim. Kız hâlâ hıçkırıyordu. Birisi zavallının sırtındaki pardesüyü çekip aldı.

İki çift ayak bağından geçirerek kızı iskemleye bağladılar. Pardesüyü çeken namussuz eline gayet keskin ve gayet sivri bir bıçak alıp kızcağıza yanaştı.

Başım fırıl fırıl döndüğü halde bütün kuvvetimi toplayarak işi anlamağa çalıştım.

Herif bıçakla kızın göğsünden deriyi yüzüyor, sonra bu ucu tutup aşağıya doğru çekiyordu. Orada işittiğim ıstırap feryatlarını ömrümün sonuna kadar unutmıyacağımı temin ederim.

Bu işkence nekadar devam etti bilmem. Emirler veren kaba ses:

— Yeter! dedi.

Bıçaklı yamyam:

— Hiç olur mu, diye güldü, mutlaka söyler. Bir iki sırım daha çekeyim de bak...

— Hayır, söylemiyecek. Dünyada böyle budalalar vardır. Etinden et kessen birşey söylemiyen avanaklar. Bu da onlardan biri.

— Dinle ki...

— Gevezelik istemem. Varsın bildikleri kendisine kalsın. Başkalarına birşey söyliyemiyecek hale getirelim de bu işi bitirelim.

— Ya bu herif?

Benden bahsedildiğini anladım.

— Onu da temizlemeli.

— Elbiselerini alayım mı?

— Aklınız fikriniz küçük soygunlarda... Şimdi elbisenin sırası mı? Zaten kâfi derecede vakit kaybettik. Şunları asfalta götürün.

Haydutlar suratlarını mendillerle sardıkları için yüzlerini farkedememiştim. Lâkin duyduklarımı unutmama ihtimal kalmamıştı. «Eğer bu işten yakayı sıyırırsam... Alacağınız olsun hergeleler... Temizlik nasıl olurmuş görürsünüz.»

Heriflerden biri karnıma bir tekme daha yapıştırdı. Kendimi tamamiyle kaybettim.

Ayıldığım zaman kendimi arabamın direksiyonunda buldum. Kız da yanımdaydı. Aklımı başıma toplamağa uğraşırken otomobil arkadan itilmek suretiyle yavaş yavaş harekete başladı.

Bu hareketle kız bana yaslandı. Bu temasla biçarenin çoktan öldürülmüş olduğunu anladım.

Arabam ilerliyordu. Uçuruma doğru itiliyorduk. Nefis müdafaasının verdiği insiyaki bir gayretle kapıyı açıp kapayan kola yapıştım.

Araba otuz metre yüksekten denize uçtu.

İKİNCİ KISIM

— Mayk!

Başımı zorla sese doğru çevirdim. Bukadarcık bir hareket bile anamı ağlatmağa yetti. Eğer sesin derin şefkati, ıssız bucaksız sevgisi yardım etmeseydi gene karanlıklara dalıp gidecektim.

— Mayk beni işitiyor musun sevgilim?

Gözlerimi açtım. Velda başımın ucunda duruyor, yüzüme dehşet ve ıstırapla bakıyordu.

— Merhaba! diyebildim. Galiba gülümsemeğe de çalıştım.

— Nekadar mesudum Mayk... Tehlike atladı çok şükür.

— Atladı demek! Ne tuhaf şey! Başıma gelenleri duysan.

— Konuşmak yasak! Bukadar konuştuğunu duysalar beni buradan atarlar.

— Kimler? Burası neresi?

— Burası hastahane... Aman sus ayak sesleri var... Geliyorlar.

Tekrar dalmışım. Bu seferki dalgınlık nekadar sürdü bilmem. Kendime geldiğim zaman biraz daha iyiydim.

Gene Velda başucumda. Yanındaki ufak tefek adam da doktor olmalı. Nabzımı saydılar, kalbimi dinlediler. Nihayet doktor:

— Yarım saat kadar görüşmesinde bir mahzur yok, dedi, fakat yarım saati geçmemeli. Bol bol uyumalı ki kendisini çabuk toplasın.

Velda:

— Daha iyisin ya? dedi. Pat dışarıda bekliyor, gelsin mi?

— Gelsin, dedim.

Nevyork zabıtasının meşhur Polis Şefi Pat Çambers gülerek içeri girdi. Şu Pat ne tuhaftır. Bazan aptal aptal sırıtır da sahiden budala zannedersiniz.

— Merhaba Pat, dedim, kafamdaki sarığı nasıl buldun. Yaraşmış mı?

— Hem de nasıl? Beyaz seni her zaman açardı ama böylesi hiç görülmemiştir. Maamafih üç gün evvel seni uçurumdan çekip çıkardı-

ğımız zaman «Hapı yuttu bu oğlan» demiştim. «Gitti gider» demiştim yani.

— Demek siz beni uçurumdan üç gün evvel mi topladınız?

— Galiba! İstersen sayalım. Bugün Perşembe olduğuna göre... Pazartesi gecesinden itibaren tamam üç gün... Olup bitenleri hatırlıyor musun koca oğlan?

Başımı salladım.

— Bana da anlatır mısın?

— Niçin anlatacakmışım? Hem anlatılacak birşey de yok! Kazaya uğradım. Hepsi bundan ibaret.

— Emin misin?

Velda'ya bakıp güldüm. Kız biraz düşündü.

— Olup bitenleri bari sen anlat meleğim, dedim, hakikaten anlatılması icab eden bir mesele var mı?

— Bilmem. Pat bana birşey söylemedi.

— Peki, bir de kendisine soralım: söyle bakalım Pat öğrenmek istediğin ne?

— Saçmalıyorsun Mayk! Sual sormak hakkı bana aittir.

— Cevap verip vermemek te benim keyfime kalmış birşey.

— Dahası var: hastahanede bulunduğumuz için doktora söyler beni dışarıya bile attırabilirsin. Netekim dost olarak geldiğimi Velda söylemeseydi beni içeriye almıyacaklardı.

— Sebep?

— Konuşmak seni yorarmış. «Bilhassa sorguya çekilmesi tıbban imkânsız» dediler.

— Demek sorguya çekilmemiz de mevzuubahis?

— İşe federal polis karıştı yavrum! Başına gelen garip kaza hernekadar Nevyork devleti

hudutları içinde cereyan ettiyse de seni Jersey devleti hastahanelerinden birine kaldırdılar. Bu suretle iki devletin polis makamları ve bir de federal polis aklının başına gelmesini merakla bekliyor.

— İyi öyleyse... Biraz daha yatayım da kendime geleyim. Uçuruma hoplayan bir arabayı herkes neden bukadar merak eder anlamam?

— Eğer kapıyı tam vaktinde açmamış olsaydın bunu bana söyleyemezdin. Bereket ilk ağızda dışarı fırlayıp çalılara takılmışsın. Gene bereket versin benzin ateş aldı da...

— Bereket mi versin?

— Tabiî. Benzin ateş alıp uçurumun dibindeki kuru otları tutuşturmasaydı geberip gidecektin.

— Şu halde bizim araba?...

— Araba filân kalmadı.

— İçindeki kız?

— Sabırlı ol. Oraya geliyoruz. Hüviyetinin tesbit edildiğini söylersem...

— Tımarhane kaçkını olduğu nihayet meydana çıktı öyle mi?

— Daha beteri, yol boyunda polisleri atlattığın da anlaşıldı.

— Sen o dangalak herife polis mi diyorsun? Herifin kibirli hali sinirime dokundu da biraz eğlendim.

— Eğlenecek sırayı da nasıl bulursun. Kızın otomobil kazasında ölmediğini isbat eden delillere sahibiz. Kız daha evvel öldürülmüş.

— Ben de öyle tahmin ediyordum. Nasıl bendeki feraset?

Pat gözlerini kırpıştırmağa başladı. Hata ettiğimi hemen anladım. Onun konuşma tarzı-

na göre işin bu tarafını hayretle karşılamam lâzım geliyordu.

— Feraset öyle mi? diye coştu, içinde bulunduğu tehlikeyi hâlâ seziyor mu, şuna baksana Velda.

— Sezmek lâzım değil, biliyorum.

— Bu dünyada senin bilmediğin neler var neler! Bir kere kadını federal polisin göz hapsinde tuttuğundan haberdar mıydın?

— Ne istiyorlarmış kızdan?

— Burası şimdilik benden bile gizleniyor. Öğrendiğime göre bu kız kongre komisyonlarından biri huzurunda gayet mühim bir meseleye dair şahitlik edecekmiş. Tımarhaneye mahsus kapatılmış. Bir taraftan mahallî polis, öte taraftan federal polis «Aman kılına hata gelmesin» diye üzerine titriyorlarmış ki sen araya girmiş, karıyı kaçırmışsın.

— Neden kaçırmışım, orası da malûm mu?

— Tabiî... Karıyı gebertmek için.

Tavandaki ampul hoplayıp zıplamağa, döşeme döner gibi dalgalanmağa başladı. İçine düştüğüm vaziyet sahiden eğlenceli bir hal alıyordu. Sarsıntıların biraz ilersinde parıl parıl bir elektrikli iskemle bile farkediliyor.

— Peki Pat, dedim, senin kanaatin ne?

— Anlat dememin sebebi işte burada. Sen olup bitenleri anlatacaksın ki ben bir kanaate gelebileyim.

— Kaza dedim ya...

— Beni güldürme. Arabanda çırılçıplak bir kadının bulunması da mı kaza? Yolu kesen polislere yalan söylemen de mi kaza? Kızın kazadan önce öldürülmesi de mi kaza?

— Şimdi seni inandırmak mümkün değil,

bunu biliyorum. Fakat yemin ederim ki bu söylediklerinin hepsi bal gibi kaza sayılır.

— Beni dinle Mayk! Polis olduğum kadar senin dostunum, senin dostun olduğum kadar da polisim. Bana herşeyi bütün açıklığiyle anlatmazsan sana zerre kadar yardımım dokunamaz. Federal polis yakana sarıldığı anda bu bana okuduğun kaza martavalı beş para etmez.

Velda araya girdi. Çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi:

— Pat doğru söylüyor, dedi, işin şakaya gelir yeri kalmadı. Herşeyi anlat da bir çaresine bakılsın.

Kızın heyecandan sesi titriyordu. Gücüm yetse uzanıp belinden tutacak, kendime çekip güzelce öpecektim. Böyle Pankras güreşi tutacak halde olmadığımı sezerek derin derin soludum:

— Dinle Pat, dedim, «kaza» sözü başıma gelenleri gayet doğru bir suretle izah ediyor. Kızı tesadüfen otomobilime aldım. Polislere hiçbir sebep yokken yani tesadüfen, daha doğrusu kazaen yalan söyledim. Suratı, söz söyleyişi, azameti sinirime dokunduğu için. Sonra arkamızdan gelen bir otomobil yolumuzu kesti. Bana kurşun attılar. Herifi bir yumrukta yere serdim. Bu esnada enseme vurmağa hazırlandıklarını farkederek hızla döndüm, matrağı alnıma yedim. Sonrasını vallahi billâhi rüyada gibi hatırlıyorum. Sade şukadarına eminim ki kıza birşey söyletebilmek için işkence yaptılar. Korkunç bir işkence... Kız hiçbirşey söylemeden öldü. Sonra ikimizi de otomobile koyup uçurumdan yuvarladılar.

— Kaç kişiydiler bunlar?

— Beş, yahut altı kişi.

— Görsen tanır mısın?

— Yüzlerini biliş çıkaramam ama iki tanesinin seslerini belki tanırım.

«Belki» lâfını mahsus kullanmıştım. Cehenneme gitsem o iki namussuzun sesini hiç şüphesiz ayırdedecek kadar beynime nakşetmiş olduğuma emindim.

Pat elini uzattı:

— Olur böyle şeyler Mayk, dedi, sana inanıyorum. Bu sebeple elimden gelen yardımı esirgemiyeceğimi bil. Lâkin bir şartla: benden gizlediğin taraflar yoksa.

— Ne kalbi fesat herifsin.

— Fesatlıktan değil. Hikâyende birbirini tutmayan yerler var.

— Meselâ?

— Uçurumun kenarındaki korkuluk senin araban tarafından parçalanmış.

— Tabiî. Orasını herifler kendileri parçaladılar.

— Sonra kıza işkence ederlerken senin otomobilini nereye çekmişlerdi?

— Dur, şimdi aklıma geldi. Yolun kenarına almışlar da arka dingili kriko ile kaldırmışlar.

— Bozulmuş bir araba zannedilsin diye öyle mi? Parlak fikir!

— Evet.

— Rica ederim Mayk, teferrüata ait te olsa birşey unutmadığına eminsin ya...

— Eminim.

— İyi öyleyse... Bana müsaade Mayk. Biraz istirahat et. Kendini toplamağa çalış.

— Hayır... Bir an evvel ayağa kalkmak istiyorum.

Kapıdan çıkıyordu. Bu sözüm üzerine durup döndü.

— Neden?

— Alnıma usturpa ile vurmalarından hazzetmiyorum, bu bir... İkincisi otomobilimle beraber beni otuz kırk metre derinlikte bir uçuruma atmalarını hoş görmüyorum.

— Mayk yavrum...

— Sonra bir kızcağızın gözümün önünde derisini yüzmeleri seyrine doyulmaz bir manzara meydana getirmiyor.

— Allah belânı versin diyeceğim ama bu sefer galiba biraz haklısın. Ne halt edersen et!

Kapıyı çekip gitti. Velda'ya sordum:

— Sen de böyle düşünmüyor musun?

Üzerime doğru eğildi. Dünyanın en güzel, en cesur, en dost kızı ağzını ağzıma yapıştırdı. Böyle bir mükâfata ilk defa nail oluyordum.

Herkes bilir ki kadın hususunda acemi çaylak sayılmam. Saçımın teli kadar kadın gördüm. Hepsi de zanaatının üstadı olan fırtınalı güzeller... Fakat hiçbirinin öpüşü bu bizim Velda yaramazının öpüşüne benzemiyordu. Vücudümün en minimini hücrelerine kadar tatlı bir ürperme dolaştı. Âdeta yeniden doğmuş gibi oldum. Kuvvetlenip rahatladım. Yüreğim genişleyip ferahladı. İntikamımı mutlaka alacağıma inanıyordum.

Velda kuvvetli parmaklariyle omuzlarımı sıkıyordu. Göğüslerinin sertliğini göğsümde hissettim. Kız beni sanki bütün vücudiyle, vücudünün bütün ihtiraslı kadınlığı ile öpüyordu. Senelerdenberi devam eden huysuzluğuna sanki pişman olmuştu. Bu kendini verişte benim muhakkak bir ölümden kurtulmamın tesiri de vardı. Nefesi kesildiği için ağzını istemiye istemiye geri çekti.

— Seni çok seviyorum Mayk, diye âdeta yalvardı, nekadar pis, ahlâksız bir herif olduğunu gayet iyi bildiğim halde gene de seni seviyorum. Bana başka kadınlarla ıstırap verdiğin halde seni seviyorum. - Kederle gülümsedi: - Şimdi lûtfen emirlerinizi dinleyelim patron! Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Evvelâ sevgilim, şu genç kızı kapattıkları tımarhane nasıl bir yer? Sonra federal polis kızdan ne istiyormuş? Yani hangi meseleye dair şahitlik edecekmiş?

— Bilhassa ikinci kısmı öğrenmek kolay ğil.

— Kolay değil ama imkânsız da değil. Malûm ya bu dünyada hiçbir sır ebediyen gizli kalmaz. Hele polise düşmüş işlerde.

— Peki sen ne yapacaksın?

— Ben federal polisi kazaya uğradığımı inandırmağa çalışacağım.

— İnanmazlar ki.

— İnanmağa mecburdurlar. Zira ben bu işte hakikaten kazaya uğradım meleğim.

Gülümsedi. Yüzümü okşadı. Kapıdan çıkıncaya kadar arkasından hasretle baktım. Bu kızın yürüyüşünde Amazon ormanlarında yaşayan yırtıcı hayvanların şahane çevikliği vardı.

— Velda! diye seslendim.

Hayretle döndü.

— Eteklerini biraz topla da bacaklarını göreyim, dedim, bacaklarını görmek beni daha çabuk iyi edecek.

Kurnaz kurnaz güldü ve dar eteklerini zorla kaldırarak beni bir eski zaman reveransiyle selâmladı. Gözlerimi kısarak:

— Bugünlük bukadar elverir, dedim, yoksa ilâç ağır gelecek.

— İnsan ekseriya burnunun ucundaki nimetleri görmez, değil mi Mayk?

— Hele o insan benim gibi hayvanın biri olursa...

Kapı örtüldü. Derin derin içimi çektim.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Aradan tam bir hafta geçti. Yağmurlu bir Pazartesi sabahı doktor odaya girdi:

— Hazır mısınız? diye sordu.

Sigaramı tablaya bastırdım:

— Evet. Aşağıda bekliyorlar mı?

— Zannederim.

Ayağa kalktım:

— Herifleri bir hafta oyaladığınız için size teşekkür ederim doktor, dedim, artık onlarla boğuşabilirim.

— Yanlış anlamayın. Sizi korumak için böyle davranmadık. Hâlâ tehlike mevcut. Hiç beklenmeyen bir ihtilât vuku bulabilir.

Beraber asansöre bindik. Alt kat koridorunda doktorun elini sıktım. Hastahanenin idare kısmına girdim. Velda borcumuzu ödemişti.

Kapıda heriflerle karşılaştık. İhtiyaten yana çekilip yol verdiler, sonra şapkaları ellerinde nezaketle gülümsiyerek peşime takıldılar.

Üç kişiydiler. Üçü de henüz genç sayılırlardı ama daha şimdiden gözlerine tecrübeli ihtiyar bakışlar yerleşmişti. Ne şişman, ne zayıf oğlanlar... Daha beterini ister misiniz, sol koltuk altlarında malûm kabarıklık yok. Bunlar Federal Polis Şefi J. Edgar Huver'in en güvendiği hafiyeler olmalı. Kül yutmaz cinsinden

hafiyeler ki Mayk Hammer'le boy ölçüşmeyi kolayca göze almışlar.

İşarete lüzum bırakmadan arabalarına kuruldum. Linkoln tünelinden geçerek Nevyork'a girdik. Onbirinci Sokaktan Dokuzuncu Caddeye saptık. Federal polis merkez binasının önünde durduk. İçeri girince şapkamı, pardesümü nezaketle aldılar. Beni bir odaya sokup bir iskemleye oturttular. Şöyle ahpabça yarenlik etmekten hoşlanıp hoşlanmıyacağımı sordular.

— Münasip! dedim.

— Avukat filân istemez misiniz?

— Hayır.

En uzun boyluları, en kısa boylularına:

— Dosyayı ver! dedi.

Elini masaya dayayarak:

— Vaziyeti elbette biliyorsunuz Mister Hammer! dedi.

— Eğer benim fikrimi öğrenmek istiyorsanız kanaatimce ortada bilinmesi lâzım gelen bir vaziyet bile yok.

— Ciddî mi?

— Evet. Belki sizce gayet mühim sayılan bir meseleye ben gırtlağıma kadar gömülmüş görünüyorum. Bu cihet beni zerre kadar ilgilendirmez. Çünkü ben bu hâdiseye tesadüfen karıştım. Peşinen şunu söyliyeyim ki federal polisin başka vatandaşlara tatbik edip iyi netice aldığını zannettiği blöf bana sökmez. Böyle dosya çıkarmalar, yumrukları masaya dayayıp vahim bir ciddiyetle avukat teklif etmeler bana vız gelir. Ben buraya kendi isteğimle uğradım. Maksadım ilk ve son defa anlaşmak. Bu anlaşmayı nekadar çabuk yaparsak okadar memnun olurum. Zira benim de kendime göre ciddî işlerim var. Ciddî bir işe girişeceğim sıralarda

peşime kim olursa olsun birilerinin takılmasını hiç sevmem. Anlaşıldı mı yavrum?

Herif hemen cevap vermedi. Önündeki dosyayı bir müddet karıştırdı. Sonra:

— Bu dosya size ait Mister Hammer, dedi, senelerdenberi sırası geldikçe yaptığımız tahkikat kuru gürültüye sahiden pabuç bırakmayan adamlardan biri olduğunuzu meydana koyuyor.

— Federal polisin hakkımdaki iltifatına teşekkür ederim, öyleyimdir.

— Gene bu dosyadaki vesikalara göre siz Amerikan kanunlarını bazı bazı şey ediyormuşsunuz... Yani keyfinizce değiştiriyorsunuz.

— Neden değiştirdiğim de orada yazılı mı? Yani netice de kaydedilmiş mi?

— Evet. Öyle neticeler kayıtlı ki bu neticelerden hareket ederek hususî polis hafiyeliğine ait müsaadeyle beraber silâh taşımak ruhsatnameniz de bir anda elinizden alınabilir.

— Bana blöf sökmez dedim ya... Soracağınızı sorun. Bildiklerime cevap vermeğe hazırım.

— Biz blöf yapmıyoruz Mister Hammer, acaba Nevyork polisiyle görüşmek daha hoşunuza gider mi?

— Hepsi bir.

— Öyleyse başlıyoruz: polise yalan ifade verdiniz.

— Budalalık etmeseydiler. Bir kere ifade yeminli değil. Sonra bir kadını aradıklarını söyledikleri halde sualleri bir erkeğe sormaları hayvanlık değil de nedir? Kadın yanımda oturuyordu. Onu sorguya çekebilirlerdi.

— Sonra kadın uçuruma yuvarlandığı için

ölmemiş. Daha evvel öldürülmüş. Elimizde bunu isbat eden ilmî deliller mevcut.

— Bu cihet beni ilgilendirmez. Elinizde benim öldürdüğüme dair delil var mı?

— Sizin öldürmediğiniz nereden belli Mister Hammer?

— Kadının nasıl, neyle öldürüldüğünü şimdilik bilmiyorum. Eğer kurşunla öldürülmüşse elbette evimde ve yazıhanemde arama yaptınız. Tabancalarımı yarayı açan silâhla karşılaştırdınız. Eğer boğarak öldürdülerse işte benim parmak izlerim. Hem de dünyada bir eşine daha rastlanmıyacak kadar hususiyeti olan izler. Japonlar tarafından tamamiyle silinip alınmış izler ki... Şayet bıçaklanmışsa...

— Sert birşeyle vurarak kafasını patlatmışlar.

— Öyleyse aynı izi benim de kafamda görmeniz kabil. Şu halde kızı gebertenlerin beni de temizlemek istedikleri meydanda.

Oğlan ellerini ensesine bağlayarak arkasına yaslandı. Beni bir müddet süzdü.

— Haklısınız, dedi, sizin kafanızdaki yarayı açan matrakla kızı öldüren sert cisim hemen hemen aynı şey... Bunun aynı usturpa tarafından yapıldığını nasıl tahmin ettiniz?

— Mesele gözlerimin önünde cereyan etti. Hattâ «başımdan geçti» bile diyebilirim. Binaenaleyh gevezeliği bırakalım da işin hakikatine gelelim: bütün bu kepazelik neyin nesi?

— Vallahi izahı okadar kolay değil. Size şukadarını söyliyeyim ki: Nevyork polisinden Pat Çambers imzalı bir rapor aldık. Bu raporda yazılanlar pek inanılır şeyler değil ama sizin tabiatınıza böyle şeyler pekâlâ uyarmış. Bu sebep-

le şimdilik sizi alıkoyamıyoruz. Fakat bu demek değildir ki...

— Malûm malûm! Demek şimdi tamamiyle serbestim.

— Şimdilik.

— Öyleyse bana müsaade aslanım.

— Bir saniye Mister Hammer, bunu tamamiyle şahsî bir merakla soruyorum. Tesadüfen karıştığınız bu iş hakkında sizin şahsî kanatiniz ne?

— Bence: bu kadın bilmemesi icab eden bir sırrı öğrenmişti. Bizi uçurumdan yuvarlayan herifler bundan asla hoşlanmadılar. Ben kızı arabama aldığım zaman herhalde pek uzakta bulunmuyorlardı. Lâkin oraları üstümüze çullanmak için münasip görmediler. Peşimizi takip ettiler. Daha doğrusu çaktırmadan önümüze geçtiler. Yolumuzu beklediler. Sonunda da işe bir kaza süsü vermek istediler.

— Tamam!

— Şimdi ben de size bir sual sorabilir miyim?

— Rica ederim.

— Kız kimin nesi?

— Barlarda çalışır, oynak kadınlardan biri. Adı Berga Torn.

— Allah Allah! Peki... Anlaşılır iş değil.

— Anlamağa da çalışmamanızı tavsiye ederim Mister Hammer... Bu dünyada birçok felâketler, bazı insanların üstlerine elzem olmayan işlere burunlarını sokmalarından ileri gelmez mi? Selâmetle efendim.

Kapıda durdum. Dönüp oğlana tepeden tırnağa baktım:

— Nasihat çok güzel ama, yaşamanın heyecanını ne yapalım? diye sordum.

— Neyi ne yapalım dediniz?

— Bazı sırlara karışmak veya karışmamak insanın elinde değil ki... Binaenaleyh anlamağa çalışmak muhakkak lâzım. Anlamadıkça heriflere dünyanın kaç bucak olduğunu nasıl anlatırım?

Koridorda duvara dayanarak bir müddet dinlenmek mecburiyeti hasıl oldu. Ağzım zehir gibi. Başım hâlâ dönüyor. Biz kendimizi zor toplayacağız. Yahut ki aklımın başıma tamamiyle gelmesi için heriflerden birinin sesini duymalıyım... Duymalıyım ki yay gibi fırlamalıyım.

Federal polisten çıkınca kendimi Pat'ın dairesine attım. Bir koltuğa serildim. Pat beni o halde görünce kederle gülümsedi:

— Nereden bu geliş? diye sordu.

— Federal polisle görüştük.

— Ne oldu?

— İki taraf ta beyhude yere vakit kaybetti gözüm.

— Zannetmem. Federal polis ekseriya vakit kaybetmiyor.

— Ciddî mi?

— Bırak alayı. Huyunu bilirim. Sen de onlara bazı sualler sormuşsundur.

— Tabiî. Kızın adı Berga Torn imiş.

— Hepsi bukadar mı?

— Gerisini de senden öğrenirim olur biter.

— Fena fikir değil. Nasıl olsa soruşturmaya başlayacaksın. Başın yeniden yeniye tehlikeye girecek. İyisi mi bildiklerimi anlatayım.

— Eksik olma. Dinliyorum.

— Karl Evelo adında birisinden bahsedildiğini hiç işittin mi?

— Evet.

— Amerika'mızın kalbur üstü kodamanla-

rından biri. Nekadar dalavereli pis işler varsa bu herifin başının altından çıkar. Gene öyleyken hiçbir soruşturma gelip kendisine dayanmaz. Kongrenin ilgili komisyonunda gene mühim bir tahkikat var. Lâkin işi götürüp Evelo'ya bağlamak bir türlü mümkün olamıyor.

— Dur biraz. Bu herifin adını duydum ama bukadar ehemmiyetli bir hergele olduğunu bilmiyordum. Kongre tahkikatını neticesiz bırakacak kudreti nereden, nasıl ele geçirmiş?

— İşte burası meçhul. Federal polis te bunu arıyor. Ergeç herifi kıstıracak. Bunda hiç şüphen olmasın. O zaman sen gümbürtüyü seyret!

— Peki, bizimle beraber öldürülen Berga Torn?

— Kız bir zamanlar herifin metresi imiş.

— Şimdi anladım. Haydudu kıstıracak ipuçları verebilir diyerek...

— Tamam.

— İyi ama herifler kıza işkence ettiler. Bunlar Evelo'nun adamları değil şu halde.

— Bilâkis onun adamları.

— Öyleyse polise neden bahsettiğini öğrenmek istediler. İcabında ona göre tedbir alacaklardı değil mi?

— Evet.

— Tımarhaneye kapatılmak ne oluyor?

— Doktoru zarurî görmüş. Kongre komisyonu önünde eski dostu hakkında şahitlik etmek kolay mı? Can pazarı bu! Korkudan asabı bozulmuş galiba! Komisyon sinirlerinin kuvvetlenmesi için toplantısını geri bırakmıştı. Görüyorsun ki işin şakası yok Mayk... Mesele senin bir tek tabancayla halledeceğin işlerden değil. En iyisi boyunun ölçüsünü aldın. Artık üst ta-

rafına karışma! Bırak federal polis vazifesini yapsın. Eninde sonunda senin öcünü de alırlar.

— Sen neler söylüyorsun kuzum.

— Doğru söylüyorum. Zaten meseleye «Kaza» demiyor musun? San ki biraz pahalı atlattığın kazalardan biri. Aldırma Mayk, boş ver. Başın sadece Evelo'nun çetesiyle derde girmeyecek, her çeşit polislerle boğuşacaksın. Burada hiç kimse kendi işlerine başkalarının burunlarını sokmasını istemiyor.

— Yahu! Bir nasihat merakıdır aldı yürüdü. Herkes birbirine durmadan nasihat ikram ediyor. Peki, bunun sonu nereye varır?

— Hangisinin?

— Bu nasihat alışverişinin.

— Hâlâ işin alayındasın ama bu sefer sahiden yanılıyorsun.

— Yani ne demek? Katırlar boğuşurken arada bizim gibi eşeğin canı mı çıkar?

— Anlaşıldı yavrum, senin öfken tepene sıçramış. Sana artık nasihat kâr etmez. Var ne halin varsa gör... Lâkin dikkat et te bari belâya gırtlağına kadar gömülme.

— Eyvallah! Sen kafana usturpa yemeği, kendi otomobiline bindirilip kırk metre aşağı yuvarlanmayı, yanına öldürülmüş bir kadın oturtularak adam öldürmek töhmeti altına düşürülmeği gırtlağıma kadar çıkan belâlardan saymıyorsun galiba! Sana biraz garip gelse de ben ayni kanaatte değilim tosunum. Başıma gelenleri eğer o heriflere birkaç misliyle ödetmezsem yuf benim ervahıma... Hele işin arkasında o Evelo denilen kocaman haydut varsa daha çok memnun olurum. Bakalım Mayk Hammer kongre komisyonuna benzer miymiş?

— Dinle Mayk.

— Asıl sen beni dinle: bu heriflerle benim arama kan girdi. Mutlaka sonuna kadar hesaplaşacağız. Ama federal polis benden evvel davranmış ta namussuzları enselemiş. O da işime gelir. Nasıl olsa bu çeşit haydutlar yakayı sıyırmasını becerirler. Kefalet akçesini bastırıp dışarı çıkarlar. O zaman sıra gene bana gelir.

— Yani?

— Yanisi neymiş? Bu işin sonunda nefsi müdafaa vaziyetleri bile meydana gelecek te silâhlar patlayacak güzel güzel.

— Hay Allah müstahakını versin, aklın fikrin silâhta... Dinlemiyor musun, bu seferki düşmanı evvelkilerle bir tutma diyorum. Bu seferki seni sinek gibi ezer.

— Baht işi. Bizim zanaatta ezmek te var ezilmek te.

— Hayır Mayk, bu sefer ezmek veya ezilmek yok. Sadece senin ezilmen mevzuubahis.

— Görürüz. Sen kıza yapılan işkenceye şahit olmadın da konuşuyorsun. Kızı bitirdiler namussuzlar. Şimdi gözümün önüne geliyor da... Hayır Pat, polise neler söyliyebileceğini öğrenmek istemediler. Kendilerinin de bilmedikleri bir sır vardı. Yoksa insan ne derece alçak olursa olsun okadar gaddar davranamaz. Berga Torn müthiş bir sırra vakıftı.

— Bukadar müthiş bir sır ne olabilir?

— Bilmem. Sen de manzarayı görseydin, benim gibi düşünürdün. Hiç değil şüphelenirdin.

Bir müddet camlara çarpan büyük yağmur damlalarına bakarak sustuk. Nihayet Pat:

— Madem ki inat ediyorsun, dedi, sana bazı şeyler daha söyliyeyim: federal polis seni iyi tanıyor. Böyle vakalar karşısında nasıl delice hareket ettiğini gayet iyi biliyor. Aynı iz üzerin-

de sık sık karşılaşacaksınız. Onlardan zerre kadar yardım umma. Aksine eğer işlerini bozduğuna inanırlarsa seni mahvederler.

— Yoksa sana da bu hususta emir mi verildi?

— Yazıyla değil ama sözle meselenin şakaya gelmiyeceği anlatıldı.

— Peki, federal polis dediğiniz yavrular kendilerine büyük yardımım dokunabileceğini hiç mi hesaplamıyorlar?

— Hayır. Çünkü onlar kalabalık bir ekip halinde çalışıyor. Her tarafta ajanları var. Bütün teknik imkânlara, devlet kudretine sahipler.

— Iyi ama bir yere geliyorlar ki bunların hiçbiri sökmüyor. Federal polis bu haydut sürüsünü mahkemeye düşürecek değil mi? Delil, isbat, şahit, şuhut öyle mi? İyi ama heriflere baksana onlar hâkimle, mahkemeyle mi uğraşıyorlar. Adam tepeliyorlar, uçurumlardan araba yuvarlıyorlar. Onların hakkından ancak birşey gelir.

— Nedir?

— Karınlarına kurşun doldurmak. Onlar ancak bu dilden anlarlar. Bu dile hürmet ederler. Ben onlarla kendi keyfimce hesaplaşacağım. Hoşça kal Pat.

★

Bir otomobile atlayıp eve geldim. Kendime mahsus ufak tefek işaretlerden burasının dikkatle araştırılmış olduğunda hiç şüphem kalmadı. Meselâ sürmem karıştırıldığı takdirde yanında duran sigara muhakkak biraz yer değiştirirdi. Tabla yer değiştirmişti. Buz dolabını kapattıktan sonra kolu biraz yukarı kaldırmak icab edi-

yordu ki bunu benden başkası pek bilmezdi. Kol aşağıda kalmıştı. 11,25 lik tabancamın sapında parmak izleri vardı. Halbuki ben silâhlarımı silmeden çekmeceye atmam. Kâğıt sepetine baktım: bir yabancı sigara izmariti duruyordu.

Telefonu açtım. Kapıcıyı istedim:

— Allo Con! dedim, ben Mayk Hammer. Buraya birisinin çıkmasına müsaade ettiniz mi?

— Affedersiniz Mister Hammer... Şeyler geldi. Müsaade etmemek olmazdı.

— Biliyorum. İş olsun diye telefon ettim. Biraz evvel kendileriyle görüştüm.

— Ayrıca ellerinde arama kararı vardı. Bir kamyon dolusu geldiler. Âlet edevat, takım taklavat... Size birşey söylememek lâzımmış. Malûm ya...

— Federal polis olduğuna emin misiniz Con?

— Eminim. Yanlarında bir de resmî elbiseli memur vardı.

— Başka kimse çıkmadı mı?

— Ne mümkün! Müsaade etmiyeceğimi bilirsiniz!

— Peki Con. Mersi!

Telefonu kapattım. Bizim kapıcı fena halde yanılıyordu. Buraya sadece federal polis gelmiş olamazdı. Çünkü federal polis hiç değilse arkasında iz bırakmamak ferasetini gösterir. Böyle sigara izmariti unutsun, silâhımın kabzasında parmak izi bıraksın imkânsız... Buraya federal polisten sonra başkaları da uğramış.

Havayı kokladım. Gene tehlike işaretleri seziliyordu. Etrafımda birşeyler hazırlanıyor. Bu sefer gafil avlanmamak için 11,25 lik taban-

camı güzelce doldurup koltuğumun altındaki yerine yerleştirdim. Bir de hafif ıslık öttürdüm.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Velda saat on bir buçuğa doğru eve geldi. Cebindeki anahtarla kapıyı açıp içeri girdi.

Her zamanki gibi güzel, çevik ve neşeliydi. Seyri, her zamanki gibi yüreğimi neşeyle dolduruyordu.

— Merhaba canım! diye elimi salladım.

Sesimdeki tutukluğu anlamamak imkânsızdı. Gülümsiyerek yaklaştı. Beni ağzımdan hafifçe öptü. Sonra bir adım geri çekilerek suratımı dikkatle gözden geçirdi:

— Ma'muna dönmüşsün, dedi, zaten çirkin bir herifsin, büsbütün berbat olmuşsun. Seni niçin sevdiğimi bir türlü anlıyamıyorum.

— Ruhumun güzelliğini sezdiğin için... Ya, benim ruhum güzeldir meleğim.

— Haydi oradan... Ben senin ne ahlâksız olduğunu bilmez miyim, pis zampara?

— Sana zampara numarası yapar mıyım?

— Ne haddine! Ben adamın gözünü çıkarırım.

Mantosunu çıkarıp bir iskemlenin arkalığına attı. Daracık entarisiyle öyle cana yakındı ki, saatlerce seyreder gene de usanmazdınız. İsterse yumuşar, anne şefkatiyle sizi teselli eder, isterse en ihtiraslı kadınlardan beter bir fırtına kesilir, isterse son derece hesaplı, gözü pek bir arkadaştır.

Mutfağa geçti. İki şişe bira ve iki bardakla geri döndü. Karşıma oturdu. Bardakları doldurdu. Birkaç yudum içtikten sonra:

— Mesele bu sefer biraz ağır, diye söze

başladı, Mayk Hammer için bile biraz çetin.

— Sahi mi?

— Beni dinleyin patron! Siz hastahanedeyken boş durmadım. Eğer yanılmıyorsam alelâde bir cinayet karşısında değiliz. İşin içinde öyle ihtimaller var ki Nevyork polisi elini kıpırdatmağa cesaret edemiyor. Federal polis bile santim santim ilerliyor. Maamafih siz benim sezgilerime pek kulak asmazsınız, gene burununuzun doğrusuna gidersiniz.

— Fikirlerine, sezişlerine her zaman kıymet verdiğimi bilirsin yavrum, fakat erkek kısmı, eğer sahiden erkekse mümkün mertebe kendisi kadar vermeli, bu kararı da mutlaka tatbik etmeli.

— Şu halde biz bu maceraya muhakkak karışacağız değil mi?

— Sana göre karışmayalım mı?

— Bana kalsa karışmamak hayırlı. Ama siz dinlemezsiniz ki Mayk. Ben bilmez miyim? Tehlike büyüdükçe sevinçten sanki yüreğiniz de beraber büyüyor. Lâkin bu seferki belâyı eskilerle bir tutmayın. Ortada milyonlar dönüyor. Bir tarafta devletin bütün polis kuvvetleri, öte tarafta bu kuvvetlere senelerdir kafa tutan müthiş bir teşkilât... - İçini çekti: - Bu tafsilât seni büsbütün azdıracak. Bunun farkındayım. Daha şimdiden yerinde duramaz oldun.

— Hele sen öğrendiklerini anlat.

— Bir kamyon şoförüyle görüştüm. Senin arabanı yol kenarında gören şoför. Oğlan önce durup yardım teklif etmek istemiş. Bakmış ki ortada hiç kimse yok, kamyonu sürmüş. Birkaç kilometre ilerdeki otele gitmiş. Yolda otomobil sahibine rastlamadığı için otelciye birisinin gelip tamirhaneye telefon edip etmediğini sormuş.

«Hayır» cevabını alınca şaşmış. Sonra ben civarı dolaştım. Kazaya uğradığınız (!) yerin birkaç yüz metre yakınında boş bir kulübe gördüm. Yanaştım. Etrafı derhal federal polis çevirdi. Bir sürü sorgu sual. Sonunda bu işe burnumu sokmamamı ihtar ettiler.

— Birşey bulabilmişler mi?

— Benim öğrendiklerimden başka birşey bulabildiklerini sanmıyorum. Sana şukadarını söyliyeyim ki kulübe haydutlar tarafından tesadüfen keşfedilip kullanılmış olamaz. Çünkü içinde ışık ta yansa yoldan görünmesi imkânsız.

— Öyleyse iş büsbütün çatallaşıyor. Kız tımarhaneden firar ettiğine göre ne tarafa doğru kaçacağı evvelce tahmin edilemezdi. Bu malûm kulübeyi nasıl hesaba kattılar bakalım?

— Orasını bilmem. Bildiğim cihet heriflerin bu kulübeden mutlaka haberleri vardı.

— Kulübe kimin malıymış?

— Arazi devlete ait olduğu için kulübe de devletin malıymış. Federal polisin kanaatince o gece işkence odası olarak kullanılmadan evvel uzun zaman boş kalmış. Netekim duvarda muhtelif tarihler gördüm. En yenisi 1937.

— Başka?

— Otomobilinizin hurdalarına da bir göz attım Mayk.

— Ne hale gelmiş bizim zavallı emektar?

— Un gibi ufalanmış. Şimdi söyleyin bakalım patron, ne yapacaksınız?

— Ben birşey yapacak değilim. Sadece oturup bekleyeceğim. Herifler bu sefer fena bir yere çattılar. Tesadüf karşılarına gayet tehlikeli birini çıkardı. Fazladan aramıza kan da girdi. Ufak bir soruşturma, benim böyle bir şakayı cezasız bırakacaklardan olmadığımı namussuzlara

anlatacak. Bu suretle harekete geçmek zorunda kalacaklar. Netekim bu düşüncemi haklı çıkaran delillere daha şimdiden rastladım.

— Ne gibi?

— Burada birşeyler araştırmışlar. Ne aradıklarını kestiremedim. Fakat bu hareketi gelişigüzel yapmış olamazlar. Burada birşeyler bulmağı umdular. Bulamadılar. Öyleyse tekrar gelecekler. Eğer bu tahmin doğru çıkarsa onlara Mavk Hammer'in ne biçim adam olduğunu göstereceğim. Heriflerin telâşına sebep, kızı timarhaneden benim kaçırdığımı zannetmeleri. Bu suretle bazı mühim sırlar biliyorum sanıyorlar. Şakayı tekrarlayacaklarında hiç şüphem yok.

— Gülmeyin Mayk! Bunun ne demek olduğunu bir düşünün.

— Bunun ne demek olduğu malûm! En kısa zamanda hesabımı görmeleri lâzım.

— Kocaman bir çetenin bütün silâhlarına açık bir hedef haline geldiniz.

— Tamam! Açık hedef haline geldim. İlk yaklaşanı 11,25 liğimle delik deşik edecek bir hedef!

Vücudünü arkaya atıp gözlerini hafifçe kısarak beni bir müddet seyretti. Bu vaziyette entarisinin göğsü sımsıkı gerilmiş, belinin inceliğine karşılık şahane kalçalarının nefis yuvarlaklığı meydana çıkmıştı. Üstüste yutkundum. Biradan birkaç yudum aldım. Kız:

— Sana başka havadislerim de var, diye tekrar söze başladı, Senin 11,25 liğin bu sefer pek işe yaramıyacak zannederim.

— Nedenmiş şekerim?

— İşte bundan. Sabahleyin Pat getirdi. Bakıver.

Çantasından çıkardığı bir kâğıdı önüme sürdü. Kâğıda bir göz attım. Hususî polis hafiyeliği yapabilmek müsaadesiyle silâh taşıma ruhsatnamemmin ikinci bir tebliğata kadar iptal edildiğini bildiriyordu.

Kâğıdı buruşturup yere çarptım:

— Yeni bir numara değil, dedim, bir kere daha başıma gelmişti aklında mı?

— Aklımda ama bu sefer minimini bir fark var: beni de işten ve silâh taşımaktan menediyorlar. Geçen defa beni unutmuşlardı. Halimiz parlak sayılmaz Mayk.

— Halimiz deme! Halin de.

— Hayır halimiz.

— Rica ederim.

Velda, kendisine geçenlerde hediye ettiğim taşlı yüzüğü çevirerek daldı. Zaten kendim durup dururken belâ arayan bir heriftim. Belki de bu sebepten en umulmaz sıralarda en karışık, en tehlikeli işler de gelip beni buluyorlardı. Şu kızı hakikaten mesut etmek istediğime Allah şahittir. Ne çare benim yüzümden yeni bir kedere, yeni bir tehlikeye düşüyor. İnşallah yakın vakitte bu taşlı yüzüğü, kızları bundan yüz kere daha fazla sevindirecek altın halkayla değiştiririm de verdiğim üzüntülerin kefaretini ödemiş olurum.

Salona akşamın yumuşak loşluğu doluyordu. Tabancamı koltuk altımdan çıkardım. Kurşunları avucuma bire birer düşürdüm.

Velda:

— Elbette halimiz, diye tekrarladı, seni bu vaziyette yalnız bırakacağımı nasıl düşünebiliyorsun vicdansız! Ne olacaksa ikimize birden olacak.

— Peki dişi kaplan! Halimiz diyelim. Fede-

ral polis te bu sefer dangalaklık etti. Kendi işine burnumuzu sokmıyalım diye, bizi hiç tereddütsüz tehlikeye atıyor. Atsın bakalım! Biz böyle numaraların yabancısı değiliz. Biz, yani Mayk Hammer — Velda çifti icabında silâhsız dövüşmeyi de beceririz.

— Lâkin bir şartla sevgilim, silâhlıymışsız gibi pervasız davranmıyacağız. Kendimizi düpedüz ateşe atmıyacağız. Bu meselede silâh olarak ihtiyatî kurnazlığı, sabırlı hareket etmeyi kullanacağız. Düşün bir kere: yedi senedir beraber çalışıyoruz. Bu ne demek? Tam yedi senedir çileni çekiyorum demek. Yedi seneden sonra sana tamamiyle malik olacağım bir sırada hayatımın biricik erkeğini ebediyen kaybetmek istemiyorum.

Bunları kederli bir sesle fakat gülümsiyerek söylüyordu. Yüreğim iftiharla kabardı.

Tabancamın kurşunlarını kül tabağına bıraktım. Zavallı iyi dostlarım! Tıkızlıklarına, gürültülerine, süratlerine sonuna kadar güvendiğim vefalı arkadaşlar, şu anda artık hesaba katamıyacağım 11,25 liğimin şaşmaz mermileri... Analarının karnından alınınca mevcudiyetlerinin hikmeti kalmıyan zavallılar.

Velda'nın kararlı sesi alaca karanlıkta duyuldu:

— İşe nereden başlıyacağız Mayk?

— Sen gözümün önünde işkence edilerek öldürülen biçare Berga Torn hakkında malûmat toplayacaksın. Bir kere tımarhaneye yatırılmasını kolaylaştıran raporları görmeliyiz. Sonra hayatını öğrenelim. Kimlerle düşüp kalkmış? Dostları, düşmanları kimler? Sen bunlarla uğraşırken ben de Karl Evelo denilen herifin

peşine düşeceğim. Bakalım neler alıp satıyor? Bu meselcyle alâkası ne?

— Gene en zor tarafını kendinize ayırdınız Mayk! Siz hastahanedeyken ben bu herifle de biraz meşgul oldum. Evelo hakkında hiç kimse, hiçbir esaslı şey bilmiyor. Fakat ne zaman lâfını etmeğe kalksanız karşınızdakiler korkudan bembeyaz kesilip muhakkak aynı kelimeyi kullanıyorlar.

— Neymiş bu kelime?

— Mafya!

— Ne diyorsun. Şu meşhur Karapençe Çetesi mi?

— Karapençe olup olmadığını bilmem. Heriflerin Mafya kelimesini nasıl kullandıklarını bir görseniz yüreğiniz sızlar.

— Peki, herkes Evelo ile Mafya'nın münasebetini nereden biliyor?

— Hakikatta hiç kimse, hiçbirşey bilmiyor. Herkes sadece tahmin ediyor. Galiba federal polisin bütün bilgisi de bu tahminden ibaret.

— Parlak doğrusu. Hem hiçbirşey bilmiyorlar, hem de bizim silâhlarımızı ellerimizden alıyorlar.

— Çok sık kullanıyorsunuz da ondan.

— Şimdi anladım. Bu suretle çeteye cesaret vermek istediler. Yani: «İşte silâhsız bıraktık. Haydi üstüne saldırın. Siz Mayk'ı tepelerken biz de sizi enseleriz» demek istediler. Fena fikir değil. Kendimi oltaya takılmış solucana, kapana bağlanmış suçuk parçasına, çukurun yanına bırakılmış keçi yavrusuna benzetiyorum. Canavar üstüme gelecek, avcılar da eğer ilk atışta isabet ettirebilirlerse hesabını görecekler. Eğer bunu beceremezlerse...

— Ben de önceleri bazan çok kızdım. Lâkin

sonra düşündüm, biraz da haklı buldum. Bu işe tesadüfen karışabileceğinize inanmak zor. Kaldı ki siz ilk defa böyle bir vazife görmüyorsunuz. İşiniz gücünüz kendinizi tehlikeye atmak.

Kız ayağa kalktı. Mantosunu giyerken ben kül tabağında uslu uslu duran kurşunlarıma bakarak daldım.

Mafya diye anılan çete insaf nedir bilmiyordu. Öyle gaddardı ve bu gaddarlığı okadar arka arkaya isbat etmişti ki etrafa saldığı dehşet kendiliğinden insanlara boyun eğdiriyordu.

Velda yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı. Derisinin baygın kokusunu derin derin kokladım. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, beni ölüme karşı sonuna kadar müdafaa edeceğine yemin eder gibi öptü. Sonra:

— Eminim ki bunun da hakkından geleceksin aslanım, dedi, heriflere dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceksin.

Kapıdan çıkınca salon bana büsbütün kararmış göründü. Bomboş bir karanlık... Derinliklerinde karışık homurtular, kadın çığlıkları, silâh sesleri kaynaşan pis bir çirkef çukuru.

BEŞİNCİ KISIM

Uzun zaman hareketsiz kaldım. Salonun karanlıklarından geldiğini zannettiğim sesler gittikçe daha anlaşılır, birbirinden ayıredilir olmuştu. Bunlar duvarların ötesinde herhangi bir akşam vaktini yaşayan cenabet Nevyork şehrinin gürültüsüydü. On milyon kafası ve yirmi milyon ayağı olan bu emsalsiz canavarın hazin fakat aynı zamanda kindar, çaresiz fakat aynı zamanda tehditkâr homurtuları.

Gözümün önüne birtakım istatistik rakkam-

ları geldi. Yol kazalarında yaralananlarla ölenlerin beher dakikaya düşen kabarık miktarı... Gene yaşadığı herbir dakikaya nasıl sığdığı tasavvur edilemiyecek adette cinayet, intihar, silâhlı baskın vakaları.

Zaman zaman gazetelere geçen, zaman zaman resmî araştırmalara, senato ve kongre komisyonlarının soruşturmalarına mevzu olan binlerce kanlı macera.

Diğer taraftan bu çirkef çukurunun üstüne çıkan ve resmî rakkamlarla ifade edilen malûm hâdiselerin altında kimsenin duymadığı, bilmediği, duyup bilse de bildiğini ve duyduğunu söylemeğe cesaret edemediği başka facialar, başka cinayetler, başka pislikler.

Şu anda kimbilir kaç vatandaşın midesi ölüm korkusuyla kazınıyor? Bu geceyi kimbilir kaç bin vatandaş dehşet içinde uykusuz geçirecek? Komşular, dostlar, hattâ aynı evde yaşayan yakın akrabalar birbirlerinin dertlerinden, telâşlarından, korku ve dehşetlerinden habersiz yaşamıyorlar mı?

Oğlunu, kardeşini, babasını, hattâ karısını kaybedenlerden kaçta kaçı bunları aramağa cesaret edebiliyor? Şüphelerini ölümlerine kadar yüreklerinde saklayanların adedi kimbilir kaçıncı on bine yakındır?

Mafya deyince kuruyan dudakları, dehşetle kırpışan gözleri, ürperen bel kemiklerini ve titreyen diz kapaklarını düşündüm. Bu bir kelimenin fısıldanmasiyle kaç bin insan neşesinin birden bire korkuya döndüğünü tasavvur etmeğe çalıştım. Mayfa belki de bir avuç pis herifften, insanlara ıstırap vermekten zevk alan bir düzine rezil hayduttan ibaret! Dehşet saçarak yaşamayı meslek haline getirmiş bir hergele sü-

rüsü ki kanunlara pervasızca meydan okuyorlar. Zira arkalarında bazı nüfuzlu adamlar, kasalarında her müşkülü yenen bol paraları var. Kanla kazanılmış, kanla fazlalaşan para desteleri.

Mafya... Yani Karapençe! Birçokları bunu şaka zannederler. Birçokları da böyle şeylerin içki yasağı devrinde mevcut olduğunu, seneler-denberi ortadan kalktığı iddiasındadır. Halbuki Mafya'nın dul bıraktığı kadınları, öksüz bıraktığı çocukları, hattâ yüreklerini parçaladığı babaları dinlemek bir mümkün olsa.

Velda'nın: «Bu sefer belânın büyüğüne çattık» demekte hakkı var. Bu sefer belânın sahiden en irisine çattık. Öyle bir belâ ki köşede nöbet bekleyen polis gibi, federal polisin en yüksek şefi de sizi bu hususta aydınlatamaz. Mafya'nın kudreti hakkında Gallup Enstitüsü şimdiye kadar anket yapamamıştır.

Bu emsalsiz dehşet ve kâbus binasının, bu kanlı cinayet âbidesinin en üst kademesinde kim oturur? Bilen yok.

Bunu öğrenmenin biricik yolu: Mafya'ya harp ilân edip resmen ortaya çıkacaksınız. Üstüne yürüyeceğiniz her adımda bir tuzaktan, her saniye bir belâdan kurtulup ağır ağır yaklaşacaksınız. Kulağınızın dibinde kurşunlar vızıldayacak, kalbinize saplanmak isteyen sivri uçlu keskin bıçaklar etrafınızda vınlayacak.

Mafya sizden tehlike sezdi mi o andan itibaren ölmüş bir adamsınız. Bu şimdiye kadar hep böyle olmuş. Hiç şaşmamış, hiç değişmemiş. Kurtuluş imkânsız. Bugün, yahut bu gece, yarın yahut üç ay, üç sene sonra gebertilmeniz muhakkaktır. Mafya'ya meydan okudunuz mu size yalnız bir tek iş kalıyor: gidip tabutunuzu ısmarlamak. Yani çam tahtasından kesilip biçilmiş

son elbiseyi giymeğe hazırlanmak... Nüfus kayıtlarından silinmeniz artık gün meselesidir.

Düşündükçe vaziyet benim için facia olmaktan çıktı; garip bir komedi haline geldi.

Bir herif var. Sizin, benim gibi bir adam. İki gözü, iki eli, iki ayağı olan bir herif. Öğle yemeğini yemese midesi kazınır, dişi ağrısa ne yapacağını şaşırır bir herif. Bir odaya yalnız başına silâhsız olarak kapatsam da karşısına dikilsem korkudan dudağı çatlayacak bir insan. Eline nasılsa bir teşkilât, bir silâhlı haydut çetesi geçirdiği için Nevyork'u kasıp kavuran bir hergele.

Tuhaf şey doğrusu... İnanılmaz birşey.

Saate baktım. Vakit geç ama olsun, gidip Pat'ı bulmalıyım. Oğlana iki sözüm var. Söylemezsem bu gece uyuyamam.

Aşağı indim. Bir taksi çevirdim.

Pat henüz yatmamıştı. Kapıyı açmağa elinde kâğıtlarla geldiği için evraklar üzerinde çalıştığını anladım. Beni tepeden tırnağa kısa bir bakışla süzdü. Sol kolumun altındaki boşluğu derhal farkederek kederle gülümsedi:

— Aferin Mayk, dedi, topu tüfeği bırakmış, emirlere derhal itaat etmişsin. İyi alâmet!

— Bırakmaz mıyım sanmıştın?

— Evet. Hele geç otur. Sakın bana kabahat bulma! Bu işte fikrimi soran olmadı.

— Belli, hem kızmış, hem üzülmüşsün.

— Maamafih bir taraftan da kendimi teselli ettim. Birkaç zaman istirahat edersen batmazsın. Ortalığı velveleye verecek sıra değil. Bu iş başka iş yavrum!

— Peki, bu rezalet nekadar sürer?

— Bilmem. Kararı federal polis verdi. Si-

lâh taşımanda mahzur görmediği anda emri geri alır.

— Vay beyim vay! Emri geri alırmış. Siz beni dünkü çocuk mu sandınız? Biz de vergi ödeyen vatandaşlardanız. Bunca masrafımız var. Ayrıca geçineceğiz. Yarın sabah federal polis dediğin maskaraların reislerine git, kendilerini mahkemelerde süründüreceğimi söyle. Ben şimdi nereden geliyorum bil bakalım, ben avukatımdan geliyorum. Bir saattenberi işi avukatımın ellerine teslim ettim. Onlar federal polisse biz de bir kısım halk tarafından sevilip tutulan bir adamız. Bizde öyle kolayca teslim olacak surat var mı yahu? Ben bu işi gazetelerin diline düşürmeden... Rezaleti gökyüzüne çıkarmadan...

— Yeter birader! Nefes al! Bu saydığın şeyler okadar kolay başarılır cinsten değil. Bilhassa senin vaziyetin biraz bulanık.

— Neden bulanık oluyormuş? Ben ayağıma bilerek basıldığı zaman işi kuru bir pardonla geçiştirecek adam mıyım?

— Vaziyet başka diyorum. Bu cinayet başka cinayet.

— Bana ne?

— Bana ne olur mu? İşe karışmışsın. Durumun şüpheli.

— Kabul etmem.

— Sen bilirsin.

— Elbette ben bilirim. Beni silâhsız bırakmakla mesele bitmiş olamaz. Ben Mafya denilen haydut takımiyle silâhsız da boğuşurum.

— Halt etmişsin. Buna evvelâ ben müsaade etmem.

— Görüşürüz. İkide bir önüme dikiliyorsunuz, silâhımı çekip alıyorsunuz. Ne yaparmışım? Şantajcıları, para için cana kıyanları sırasında

gebertirmişim. Gebertirim tabiî... Onlar mı beni haklasınlar? Bu dünyada iki kişi silâh silâha geldi mi bunlardan birinin karnı üzerinde mutlaka çiçek saksıları sıralanır. Benim karnıma sıralansa sevinir misin?

— Anlaşıldı. Sen azmışsın. Gece vakti benden ne istiyorsun? Şimdi onu öğrenelim!

— Ha şöyle yola gel kargaların patronu!

Pat gülmeğe başladı.

— Nasihat kâr etmez, dedi, mutlaka boğuşacaksın.

— Sen olsan boğuşmaz mısın? Bu dünyada hatasız insan olmaz, ben de hata etmişimdir. Belki ömrümde bir iki kere sahici düşmanları şurada bırakıp haklı insanlara saldırmışımdır. Ama umumiyetle namussuzlarla, hergelelerle kapıştığımı inkâr edemezsin. Bu işte de size yardımım dokunabilirdi. Takdir edemediniz. Olsun. Size kızmıyorum. Gene de yardım edeceğim. Sen lûtfen bu Mafya denilen haydut çetesi hakkında bana malûmat verebilir misin?

Pat bir müddet düşündü. Sonra dura dura konuştu:

— Gayet tehlikeli bir mevzu. Bu hususta sana bildiklerimi söylediğim sezilirse derhal kovulurum. Lâkin aldırmıyacağım. Kovarlarsa kovsunlar.

— Beraber çalışırız. aldırma! Daha iyi kazanırsın.

— Mersi Mayk! Sor bakalım.

— Mafya hakkında ne biliyorsan... En küçük teferrüata kadar hepsini söyle.

— Tuhafsın. En küçük teferrüatına kadar bilsem şu anda 11,25 liğin koltuğunun altında bulunurdu. - Kalktı, yazı masasının gözünden bir dosya getirdi: - İşte hepsi burada.

Beş on daktilo sahifesinden ibaret. Hepsi de lâf! Esaslı hiçbirşey yok. Bazı isimler, bazı vakalar... Delilsizlikten verilmiş beraet kararları. Okadar ki hâkimler ve jüri âzâları failini yakalayamadığımız bütün cinayetleri Mafya diye uydurduğumuz mevcut bulunmayan bir heyülâya yükletiyoruz sanıyorlar. Çetenin alt kademelerinden birkaç kopuğu yakalamadık değil. Fakat bunların hiçbiri bir tek kelime söylemedi. İdarecileri hakkında ise tamamiyle cahiliz.

— Karl Evelo isimli herif?

— Peşinde çok dolaştık. Bir ipucu bulamadık. Meşru ticaret işleriyle meşgul. Defterleri muntazam.

— Berga Torn?

— Evet, bu kız belki de bizi bir tarafa götürecekti. Ne çare ki kendisini ölümden kurtarmak mümkün olamadı Bizim ve federal polisin aldığımız bütün tedbirler fayda vermedi. Bu kadın bir müddet Evelo'nun metresliğini yapmış.

— Yapmış. Böyle bir çeteyi senelerdenberi idare eden herif bir müddet beraber yaşadığı herhangi bir kadına sır verir mi?

— Bunu sen mi soruyorsun Mayk, kadınların bizi ne hallere getirdiğini bilmez gibi?

— Orası da doğru ya... Sen devam et!

— Federal polis türlü vaitle kızı yola getirdi, kongre komisyonunda şahit sıfatiyle ifade vermeğe razı etti. Fakat Mafya'nın saldığı dehşet yarı yolda işleri karıştırdı. Kızın sinirleri bozuldu. Ölüm korkusuyla kâbuslar geçirmeğe başladı. Bir sinir kliniğine yatırmak lâzım geldi. Doktorlar bundan başka çare göremediler. Biz ve federal polis bütün himaye tedbirlerini aldık.

— Tedbir aldınız da kız nasıl kaçabildi?

— Kaçtı işte.

— Şimdi federal polis kendi budalalığını bana yükletmeğe çalışıyor, bu firarda benim parmağım var sanıyor, öyle mi?

— Öyle.

— Nasıl kaçtığı tesbit edilebildi mi?

— Gayet kolay. Çünkü plân pek sade. Kız hastabakıcılara mahsus dolaptan bir kat elbise aşırmış. O akşam biraz yağmur yağıyormuş. İzinli giden iki hastabakıcının arkalarına takılarak büyük kapıdan çıkmış. Nöbetçi polis üç hastabakıcıyı peşpeşine görünce şüphelenmemiş bile.

— Peki, kaçması için başka tedbir alınmamış mı? Hastahaneden çıkma müsaadesi gibi birşey?

— Alınmaz olur mu? İki hastabakıcı için bir tek çıkış kâğıdı doldurmuşlar. Nöbetçi yağmurda üç kadını beraber görünce üç kişilik müsaade gösterildi zannetmiş.

— Nöbetçi bir kişi mi?

— Hayır, iki kişi.

— Federal polisten mi bunlar?

— Federallerden.

— Iyi vallahi! Şimdi bu aptallar benim elimden silâh taşıma ruhsatnamemi çekip alıyorlar... İşlerine başkalarının karışmasına tahammül edemiyorlar. Ama hakları da yok değil. Budalalıklarını başka türlü nasıl saklasınlar? Şimdi niyetleri ne?

— Bir cinayet işlenmedi mi? Bu yoldan giderek Mafya'nın büyük reisini ele geçirecekler.

— Karl Evelo denilen namussuz şimdi nerededir?

— Nevyork'un içinde.

— Çetenin başka şehirlerde şubeleri yok mu?

— Var ama, merkez burası. Bazı kolların nasıl çalıştığını kısmen de olsa biliyoruz. Fakat şimdilik işimize yaramıyor. Mesele delil bulmakta... Delil bulmak kabil değil. Kimse Mafya'yı ele vermeğe cesaret edemiyor.

— Bukadar geniş bir çeteyi doyuran para nereden geliyor acaba?

— Sorduğun suale bak! Bunlar şehrin hemen yarı esnafını, tüccarını haraca bağlamışlar. Meyhanelerin, barların çoğu, şüpheli oteller, pansiyonlar, oyun salonları, boks ve at yarışı organizasyonları hep bu çeteye çalışıyor. Ayrıca beyaz kadın ticaretini, beyaz zehir kaçakçılığını da Mafya çeviriyor. Çete bu işlerin içine öyle derinlemesine yerleşmiş ki atom bombasiyle kımıldatılamaz.

— Bir tek tabancayla sökülüp atılabileceği bir kere bile tecrübe edilmediği için bu sözüne inanmam. Sen şimdi Berga Torn hakkında bildiklerini de söyle bakalım.

— En iyisi, ben sana elimdeki raporun suretini vereyim, iyice tetkik et.

Pat dosyadan bir tomar kâğıt ayırıp uzattı. Katlayıp cebime soktum. Elini sıkıp ayrıldım.

Sokağa çıkınca bir sigara yakmak için durdum. Karşı kaldırımda bir camekânı dalgın dalgın seyreden kabadayı dikkatimi çekti. Ben evvelâ sağa doğru yürüdüm. O da sağa doğru yürüdü. Sonra ben bu istikametten vazgeçip geri döndüm, kabadayı da bana uydu.

Peşpeşe birkaç sokak geçtik. Metro istasyonu uzaktan görününce hızlandım. Herif te hızlandı. «Şu federal polisle biraz eğleneyim» diye düşünürken kabadayı yanıma yaklaştı. Ceketinin dış cebinde tuttuğu tabancasını boş böğrüme dayadı. Arkama takılan herifin federal polis mensubu olmadığını anlayınca davrandım. Yana sıçrayıp gırtlağına elimin keskin tarafiyle bir karmanyolacı vuruşu yaptım. Kıçının üstüne düştü. Hemen ceketi büktüm. Kolunu kırılmaktan kurtarmak için silâhı bıraktı. Çekip aldım. Şarjörü çıkardıktan sonra tabancayı kucağına attım:

— Patronuna selâm ederim, dedim, bir daha sefere bana senin gibi mektep çocuklarını göndermesin. İşten anlar adam yollasın!

Yüzüme hayretle baktı.

Metroya girdim.

ALTINCI KISIM

Pat'ın verdiği rapor suretinde Berga Tornun ev adresi vardı. Sokağa saptım. Numarayı buldum. Bir kibrit çakarak mektup kutularını gözden geçirdim. Bir tanesinin üzerinde iki isim yazılıydı: TORN ve KARVER. Matmazel Torn öldürüldüğü için adını kurşun kalemiyle çizmişler, yerine Bernştayn ismini yazmışlardı.

Tereddüt etmeden kapıcı ziline bastım. Uyku sersemi karşıma çıkan herifin burnuna hususî hafiye işaretimi dayadım. Filhakika bu işareti kullanmağa artık hakkım yoktu ama bunu gecenin yarısından sonra kapıcı nereden bilecekti. Netekim derhal kendini topladı, terbiyelendi:

— Torn işi için mi? diye kekeledi, polis burada araştırma yaptı efendim.

— Malum!
— Bugün başkasına kiraladık.
— Yeni kiracı yukarıda mı?
— Hayır, yarın taşınacak.
— İyi. Haydi çıkalım.

Herif birşeyler homurdandı ama anahtar destesini de eline aldı. Kızın apartımanı ikinci kattaydı. İki oda bir salon, bir banyo, bir de mutfaktan ibaret mükemmel bir daire. Eşyaları da fena değil. Kapıcıya:

— Mobilyasiyle mi kiralıyorsunuz? diye sordum.

— Evet, dedi, bütün eşyalar mal sahibine aittir.

Birinci odaya girip elbise dolabını açtım. Bir tayyör, birkaç entari asılıydı. Hepsi de yeni ve iyi bir terzinin elinden çıkmış şeyler. Fakat hiçbirinde terzinin adını ve adresini gösteren etiket yok.

Komodinin gözlerinde iç çamaşırlardan başka birşeye rastlayamadım. Dolabın üst gözlerinden birinde çorap, mendil kutuları duruyordu. Birisinde ödenmiş muhtelif faturalar... Diğer birinde bir mektup dosyası. İçinde bir tek mektup: meşhur bir denizcilik kumpanyasının cevabı. Bu cevapta büyük bir transatlantikte Avustralya için kamara bulunmadığı özür dilenerek bildiriliyor.

Tuvalet masasının gözünde kullanılmış dudak boyası kalemleri, tırnak boyası şişeleri vardı.

Bunların hiçbiri benim için enteresan değildi. Zaten mühim birşey bulacağımı da tahmin etmemiştim. Çünkü burasını benden evvel çok daha usta arayıcılar tepeden tırnağa didiklemişlerdi.

Öteki odaya girince şaşırdım. Burası büyük eşyalar müstesna, tamamiyle boşaltılmış gibiydi. Kiracıya mahsus hiçbirşey göremeyince kapıcıya sebebini sordum.

— Bu odada Matmazel Karver oturuyordu, dedi, iki gün evvel boşaltıldı.

— Polisler gelip gittikten sonra mı?

— Evet. Belki de bu sebeple çıkıp gitti.

— Matmazel Torn'ın eşyaları ne olacak?

— Vallahi bilmem. Kira bedeli ay sonuna kadar ödenmişti. Acaba odayı hemen kiraladığım için başım derde girer mi?

— Kirayı kim ödedi?

— Bilmem. Postayla gönderilmişti.

— Onu söylemek istemedim. Parayı Matmazel Torn'a kim veriyordu?

Herif bir müddet düşündü, bir müddet pijamasının düğmeleriyle oynadı. Sonra:

— Polis arkadaşlarınıza kaç kere söyledim, dedi, kimden para aldığını bilmiyorum. Buraya erkekleri almasına imkân yoktu. Çünkü ben ve karım gece gündüz kapıdan ayrılmayız. Böyle birşeyden şüphelendiğimiz anda kiracıyı çıkarırız. Âdetimiz böyledir. Zaten Matmazel Torn umumiyetle evden çıkmazdı. Eğer kendisine para veren bir erkek varsa bunu başka sebeple veriyor olmalı.

— Peki! Beraber oturduğu Matmazel Karver nasıl bir kadındı?

— Matmazel Karver'in de bir kötülüğünü görmedik, sessiz, nazik bir kız.

Ben çıkmağa davrandım. Kapıyı açıp yol verirken sordu:

— Bu iş böyle sürüp gidecek mi efendim?

— Hiç merak etmeyin, sizi daha fazla rahatsız etmiyeceğiz. Matmazel Karver yeni adresi-

ni bıraktı mı? Mektupları gelirse nereye yollayacaksınız?

— Hayır. Hiçbir adres bırakmadı.

— Eğer benden birşeyler gizlediniz se başınıza gelecekleri siz düşünün. Polise yalan ifade vermekten sürüm sürüm sürünürsünüz. Hem siz, hem de karınız.

Herif dudaklarını korkuyla yalamağa başladı. Bir müddet tereddüt ettikten sonra:

— Durun hele, dedi, bugün Matmazel Karver telefon etmişti. Aklımdan çıkmış. Bir mektup bekliyormuş ta... Bu mektup gelirse... Bir kâğıt kalem var mı? Adresi size yazdırayım. Hay Allah... Kızcağız adresini kimseye vermiyeceğime dair bana yemin de ettirmişti.

Uzattığım kâğıda adresi yazdı.

— Çok âlâ, dedim, namuslu bir vatandaş kanun mümessili memurlardan hiçbirşeyi gizlememelidir. Doğru yol budur. Şimdi size kanun namına emir veriyorum. Bu adresi kim olursa olsun başka hiç kimseye vermiyeceksiniz. Meraklanmayın. Kızı gördüğüm zaman adresi sizden aldığımı söylemiyeceğim.

— Bitti mi bu iş? Artık yakamı bırakacaksınız?

— Bitti. Yalnız bir küçük nokta kaldı: kız nasıl?

— Hangi kız? Matmazel Karver mi?

— Evet.

— Pek şirin bir kadındır. Saçları açık sarı. Beyaza yakın sarı.

— Mersi! Gene söylüyorum: hiç merak etmeyin, siz vazifenizi yaptınız.

Aldığım adres Atlantik Caddesindeydi. Altı mağazalarla dolu bir eski bina. Kapısındaki bütün kiracı levhaları eskimiş, okunmaz hale gel-

miş. Yalnız bir tanesi yeni: Matmazel Karver.

Merdivenle üçüncü kata çıktım. Kapıyı çaldım. Bir müddet ses seda gelmedi. Ben zili çalmakta devam ettim. Neden sonra tereddütlü ayak sesleri yaklaştı. Korkak bir ses:

— Kim o? dedi.

— Matmazel Karver'i arıyorum, diye cevap verdim.

— Ne yapacaksınız?

— Biraz görüşeceğim. Kartımı kapının altından süreyim de meraktan kurtulun.

— Lüzum yok. Girin.

İçeriye girdim. Kız tam karşıda geniş bir koltuğa kendisini âdeta bırakmıştı. Dizinin üstünde duran sağ elinde küçük bir otomatik tabanca duruyordu. Tahmin ettiğim kadar güzel değildi. Yahut ta karşılaşmanın garip şartları üzerimde böyle bir tesir yapmıştı. Dost olsun düşman olsun elinde tabanca tutan kadınları hiçbir zaman beğenmemişimdir.

Sırtında siyah eskiden bir gecelik vardı. Bu gecelik vücudünü sımsıkı sarmıştı. Yalnız saçları beyaza yakın bir sarıyla parlıyordu.

Kapıyı yavaşça kapattım. Sırtımı duvara dayayıp durdum. Ben bu hareketleri yaparken tabancanın minimini namlusu bir an bile karnımdan ayrılmadı.

Gülümseyerek:

— Bir başkasını mı bekliyordunuz Matmazel Karver? diye sordum.

— Bana ne söyleyeceksiniz?

— İsmim Mayk Hammer. Hususî polis hafiyesiyim. Berga Torn öldürüldüğü zaman beraberdim.

Tabanca istikamet değiştirdi. Siyah burnunu karnımdan kaşlarımın arasına kaldırdı.

— Peki?

— Matmazel Torn o gece Nevyork'a dönmeğe çalışıyordu. Otomobilimin önüne bu maksatla çıkmıştı. Zavallıyı arabama aldım. Kendisini şiddetle arayan polis barajını aşmasına yardım ettim. Sonra haydutların eline düştük. İkimizi birden benim arabamla uçurumdan aşağıya yuvarladılar. Ben iyi bir tesadüfle açılan kapıdan dışarı fırladım. Bu suretle muhakkak bir ölümden kurtuldum. İnanmazsanız vücudümdeki yara izlerini göstereyim.

— Lüzum yok. Silâhlı mısınız?

— Hayır. Polisler silâh ruhsatnamemi geri aldılar. Silâhsızım.

— Neden?

— Bu işe karıştığımı istemiyorlar da ondan.

— Adresimi nasıl buldunuz?

— Bir insan birini nasıl bulacağını bilirse adresi mutlaka ele geçirir.

Tabancanın namlusu hedeften şaşmadı. Kız:

— Ya sözlerinize inanmıyorsam? dedi.

Vaziyetin lüzumsuz yere uzaması artık canımı sıkmağa başlamıştı.

— Dinleyin Matmazel Karver, dedim, sualler sordunuz, cevaplar verdim. Tabancanızı burnumun ucundan bir an bile ayırmadınız. Ben her zaman bukadar sabırlı değilimdir. Eğer bana inanmaz, bu oyuncağı indirmezseniz tokatı yersiniz. Belki o zaman aklınız başınıza gelir.

Gülümsemeğe çalışarak silâhını indirdi. Üstüne yürüsem tetiğe basacağı zaten belliydi. Bu kız tereddütle adam vuracak cinsten bir mahlûk değil.

Karşısında yer gösterdi. Gidip oturdum.

Öyle halsiz düşmüştü ki silâhı tutacak kadar bile kuvveti kalmamıştı. Netekim tabanca elinden kaydığı halde almağa lüzum görmedi.

— Kimi bekliyordunuz Matmazel Karver? diye sordum.

— İsmim Lili, diye cevap verdi.

— Öyle olsun. Kimi bekliyordunuz Lili?

— Bilmiyorum. Bazı adamların gelmesi ihtimalini nedense düşündüm. Siz bana yalan söylemediniz değil mi?

— Hayır. Beni, geleceklerini tahmin ettiğiniz haydut takımından saymayın. Bu herifler sizden ne isteyebilirler?

— Berga Torn'un yüzünden bana da fenalık ederler diye düşündüm.

— Matmazel Torn'la nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?

— Pahalı barlardan birisinde aynı gece işe başladık. Artist olarak değil. Öteberi satmak için. İkimiz de bu işi yadırgamıştık. Bu sebeple samimiyetimiz çabucak arttı. Az zamanda beraber oturmağa karar verdik.

— Kaç sene evvel?

— Harpten önce. 1938 de... Harp patlayınca ben başka bir iş buldum. Bir müddet ayrı düştük. Sonra hastalandım. Berga Torn hastalandığımı işitince hemen koşup geldi. Bana baktı. Harbin sonunda çalıştığım fabrikada işler azaldığı için bana da diğer işçilerle beraber yol verdiler. Gene Berga imdadıma yetişti. Bana barlardan birinde bir iş buldu. Tekrar aynı apartımanda yaşamağa başladık.

— Kendisi nerede çalışıyordu?

— Orasını bilmiyorum. Hiç te sormadım. Daha doğrusu merak bile etmedim. Apartıman masraflarının mühim kısmını Berga ödüyordu.

Bu sebeple iyi kazandığını zannederim. Sonunda yavaş yavaş değişti.

— Nasıl değişti?

— Korkmağa başladı.

— Neden korkuyordu?

— Bunu kaç kere sordum. Gözleri dehşetle dolarak sustu. İki kere Avrupa'ya gitmek istediğini biliyorum. İki defasında da seçtiği vapurlarda yer bulunmadı.

— Korktuğu şeyden dolayı mı her vapura binemiyordu?

— Zannederim. Gitgide evden çıkamaz hale geldi. Kendisi biraz rahatsız olduğunu söylüyordu ama, ben korktuğu için çıkmadığını anlıyordum.

— Bu korku ne zaman başladı?

— Bunu şimdi kat'î olarak hatırlayamıyorum. Bir aralık korkusunun azaldığını zannettim. Arkadaşım artık sokağa çıkıyordu. Fakat uzaklara gitmemek şartiyle. Meselâ civardaki sinemada film seyrediyor, yahut bakkaldan öteberi alıyordu. İşte bu sırada polisler geldi.

— Ne istiyorlarmış?

— Bazı sualler sordular. Hattâ beni de sorguya çektiler. Bana sordukları suallerden hâlâ birşey anlamış değilim. Sonra beni takibe başladılar.

— Polisler mi?

— Hayır! Polisler değil.

— Berga polislere ne söyledi?

— Evvelâ birşey söylemek istemedi. Sonra federal polis kendisini alıp götürdü. Daha sonra ötekiler geldiler. Kendilerinden birisine bahsedersem beni muhakkak öldüreceklerini söylediler. Okadar korktum ki... Devamlı olarak kor-

ku çekmek fecî birşey... İnsan canından usanıyor.

Zavallı kız yüzünü koltuğun kenarına saklayarak hıçkırmağa başladı.

Kalkıp yanına gittim. İpek gibi yumuşak ve canlı saçlarını teselli için okşadım. Bunlara nekadar itina ettiği duyduğum hafif tuvalet ispirtosu kokusundan anlaşılıyordu.

Başını kaldırdı. Gülümsemeğe çalışması yüreğimi parçaladı. Bu sevimli kızcağızı müthiş çeteye karşı müdafaa edecek halde değildim. Yavaşça sordum:

— Bu herifler Berga hakkında sizden neler öğrenmek istediler Lili?

— Belli başlı birşey sormadılar. Aklıma gelen herşeyi anlatmam lâzım geldi. Sonra kızın eşyalarını aradılar.

— Birşey bulabildiler mi?

— Hayır, zannetmem. Bulsalardı okadar kızarlar mıydı?

— Size işkence etmeğe kalkmadılar mı?

— Keşke işkence edip yakamı bıraksaydılar. Beni öldüreceklerinden zerre kadar şüphe etmiyorum. Siz ne dersiniz? Öldürürler mi?

Elini tuttum. Buz gibiydi. Dayanma kudretinin sonuna yaklaştığı meydandaydı. Bunun arkasından sinir nöbetleri gelir ve gidiş dosdoğru kendini öldürme gidişidir.

Biraz düşündüm:

— Saklanacak bir yer bulamaz mısınız? diye sordum, bir ahpabın yanına sığınamaz mısınız?

— Hayır!

— Paranız var mı?

— Pek az.

— Nekadar zamanda giyinirsiniz?

— Derhal... Şimdi. - Sonra birdenbire ümitsizlendi: - Mersi, diye mırıldandı, mersi ama artık faydasız. Kurtuluş imkânı yok. Ben o adamların ne mal olduğunu iyice anladım. Nereye saklansam mutlaka bulurlar; beni öldürürler.

Gülmeğe çalıştım. Bu gülüş âdeta gırtlağımı sıyırıp kanattı:

— Hele bir deneyelim, dedim, belki kurtuluruz. Hiç değilse işlerini zorlaştırırız Lili. İnsanlar esasında birbirlerinden pek farklı değillerdir. Herşeye her zaman güçleri yetmez. Siz işin içyüzünü biliyorsunuz. Karşılaştığınız tehlikeyi küçültmeğe de çalışsam inanmazsınız. Bu sebeple bana yardım edin. Vakit geçirmeden bir çare bulmağa gayret edelim. - Bunları söylerken aklıma o zamana kadar düşünmediğim bir başka cihet geldi: - Belki de, dedim, tahmin ettiğimizden çok daha fazla yaşarsınız.

— Neden?

— Çünkü bu adamların ne aradıklarına akıl erdiremedim. Galiba bunu kendileri de esaslı olarak bilmiyorlar.

— Bundan ne çıkar?

— Şu çıkar: eğer aradıkları sırrı sizin bildiğinizi zannediyorlarsa sizi hemen öldürmelerinden hiçbir fayda olamaz.

— İyi ama ben hiçbirşey bilmiyorum ki.

— Bunu ilân etmeğe mecbur değilsiniz. Buradan hemen gidelim. Dakika kaybetmeyelim.

Elinden tutup kaldırdım. Giyinmesi için yan odayı ayıran kapıya kadar götürdüm. Eşikte bir an durdu. Boynuma sarılacağını sezdim. Gülümsiyerek geri çekildi. İçinde bulunduğumuz vaziyet böyle maskaralıklara müsaade edecek kadar rahat değildi.

Bir sigara yaktım. Yere düşmüş olan küçük silâha baktım. Emniyet tetiği açık. Horoz kalkmış. Ateşe hazır. İnsanlar insanları korkuyla da öldürebilirler. Ben demin ölümün yanına kadar gidip geri gelmiştim. Apansız bir sinir kasılmasiyle tetiğe basabilir, Lili beni kolayca öldürebilirdi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Lili'yi sokak kıyafetiyle görünce hususiyetinin neden ibaret olduğunu hemen anladım. Lili basit birşeylerle kolayca değişen makbul kadınlardandı. Yeşil gabardinden iyi dikilmiş tayyörü içinde başka bir kadın oluvermişti. Bacaklarının da en az saçları kadar harika olduğu ancak bu kıyafetiyle meydana çıkıyordu. Göğüsleri, beli ve kalçası da az görülen cinstendi. Vücudünün ahenktar tenasübü yüzünü de mânalandırmıştı. Bundan başka bir odada tek başına oturup ölümü beklemekten kurtulduğu için âdeta mesuttu. Bu saadet ve tekrar başlayan yaşama ümidi cazibesini şaşılacak derecede arttırmıştı.

Bana ilk defa küçük ismimle hitabederek:

— Nereye gidiyoruz Mayk? diye sordu.

— Benim apartımanıma! dedim.

İtiraz etmedi, çekingenlik göstermedi. Minnettar bir gülümsemeyle önümden çıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarını kendisine verdim.

Evin gözetlenmekte olması ihtimalini düşünerek tedbirli davrandık. Birkaç sokak dolaştık, metroda birkaç istasyon değiştirdik. Nihayet evin kapısına geldiğimiz zaman takip edilmediğimize katiyen emin olmuştum.

İçeri girdik. İlk iş olarak misafir odasını gösterdim.

— Yerleşmeye çalışın, dedim, dilediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Kendi eviniz gibi.

Elini uzatıp yanağımı okşadı:

— Çoktanberi senin gibi kibar bir erkekle karşılaşmamıştım Mayk, dedi, teşekkür ederim.

Göğsünü göğsüme sürüyor, gözlerimin içine kurnaz ve istekli bakışlarla bakıyordu. Biraz kalınca ve ihtiraslı dudakları yarı açıktı. Yaptığım iyiliği neredeyse hemen ödemeği teklif edecek... Bir adım geri çekilerek kendimi bu çapkın ve ateşli kızdan kurtarmağa çalıştım.

— İyi geceler Mayk! dedi.

Ne usta kadın! Sadece usta değil, aynı zamanda artist. Bu üç kelimeyle hissettiği minneti kolayca ifade ediyordu.

Bunu anlamak öfkemi birdenbire tepeme sıçrattı. Artık sabahı bekleyemedim. Saat gecenin üç buçuğunda çetenin işlettiğinden şüphelendiğim birkaç barı dolaşarak sarhoş numarasiyle Mafya hakkında ağzıma geleni söyledim. Bu suretle heriflere meydan okumuş oluyordum.

Etrafımdakiler evvelâ şaşırıyorlar, sonra canıma susamış olduğumu anlayarak savuşuyorlardı.

Eve döndüğüm zaman zarlar atılmış, harp ilân edilmişti. Casuslar sözlerimi haydutların reisine çoktan yetiştirmiş olacaklardı. Yarınki güneşle beraber kıyamet te kopacaktı. En geç yarın gece taarruza geçeceklerdi. Benim istediğim de bundan ibaretti.

Lili'nin yattığı odanın kapısında biraz durup kızın muntazam nefes alışlarını dinledim. Dişlerimi gıcırdatarak:

— Görüşürüz bakalım hergeleler! diye homurdandım.

Yatağa girdim ve derhal uyudum.

YEDİNCİ KISIM

Telefonun zili beni uyandırdığı zaman Lili çoktan kalkmıştı. Mutfaktan tabak sesleri ve taze kahve kokusu geliyordu.

Divanın yayları gıcırdayınca seslendi:

— Uyandınız mı Mayk! Konuşmayı bitirir bitirmez gelin. Kahvaltı hazır.

Dinleyiciyi aldım. Velda'nın tatlı sesini hemen tanıdım:

— Merhaba Velo, dedim, ne var ne yok?

— Telefonda söyleyemem.

— Nerede bulunuyorsun?

— Bürodayım. Buraya ayda bir kere olsun uğramaz mısın kuzum?

— Dinle canımın içi.

Lili kapıda göründü, kısa kesmem için içersini işaret etti. Sabah kıyafetiyle gene değişmişti. Velda'nın manzarayı görmemesi nekadar isabet!

Velda durmadan çıkışıyordu:

— Dün gece neredeydin? Bütün gece seni aradım. Uykusuzluktan baygın düşene kadar.

— İşim vardı meleğim!

— Bu nasıl işmiş? Pat telefon etti. Bana birşey söylemek istemedi ama sesinden çok telâşlı olduğunu anladım. Sen gene neler yapıyorsun?

— Neler yapıyor muşum? Uslu uslu oturuyorum.

— Senin beni öldürmeğe kastın mı var? Neden böyle ihtiyatsızlık ediyorsun?

— İhtiyatsızlığı da nereden çıkardın?

— Nereden mi? Bu gece benim kapımı kurcaladılar. Kilidi zorladılar. Kapıya geçenler-

de emniyet zinciri taktırdığın ne iyi olmuş. Ne zaman geleceksin?

— Bilmem ki... Tabiî geleceğim... Bir iki saat sonra.

— Mektuplar yığıldı. Bir sürü fatura ödedim. Mutlaka gelmelisin.

— İlk fırsatta uğrarım. Sen dediklerimi yaptın mı?

— Kısmen.

— Seni nerede bulurum?

— Buraya gel.

— İstemiyorum. En iyisi bir saat sonra Teksas Barında buluşalım.

— Olur.

— Tabancan üzerinde mi?

— Elbette.

— İyi. Yanından ayırma. Fakat kimse fark etmemeli, anladın mı?

— Anladım.

— Oruvar.

— Oruvar Mayk.

Gayet acele yıkandım. Kahvaltıdan sonra Lili ağzıma bir sigara verdi, çakmağı da yaktı. Gülerek:

— Nasıl beyefendi? diye sordu, cariyenizden memnun musunuz?

— Çook... Ama huyumu bozacaksınız.

— Huyunuzun hususiyeti ne? Yani neresi bozulacak?

— Huyumun hususiyetini siz bilin bakalım.

Gözlerini hafifçe kısarak beni bir müddet tetkik etti. Sonra teker teker:

— Huyunuz... Durun hele, dedi, evet, hiç şüphe yok. Siz ömrümde gördüğüm en kibar er-

keksiniz Mayk... İlerde de sizden daha kibar bir erkeğe rastlıyacağımı zannetmiyorum.

— Biraz mübalâğa ediyorsunuz şekerim. Şu günlerde size ihtiyacım var. Kibar davranışım galiba bundan... Sonra senin gibi bir kadını yapayalnız yatırmak için bir erkeğin kibar değil eşek olması lâzım.

— Rica ederim Mayk, beni hemen tekzib etmeğe kalkmayın.

— Doğrusunu söylüyorum. Ben budalanın biriyim. Budalanın biri olduğum için her zaman kibar davranamam. Hele istemediğim birşey yapın da görün.

— Beni korkutamazsınız. Beyhude kabalaşmasanız daha iyi.

Yanına gittim, kollarımı beline doladım. Kendisini hemen bıraktı. Nefesi sıklaşmış, gözleri baygınlaşarak dudakları yarı aralanmıştı. Âdeta teslim oldu diyebilirim. Derisinin tatlı kokusunu ciğerlerime doldurdum. Nemli ağzını zevkle öptüm. İnleyerek kendisini kurtardı. Fakat gözlerindeki zevk baygınlığı dağılmadı. İnce sabahlığını ihmal ettiğinden vücudünün güzelliğini ilk defa bukadar yakından, bukadar hilesiz görüyordum. Henüz sütyenini takmamıştı. Göğüsleri bir genç kızınkiler kadar dik ve sert. Beli korsa ile insafsızca sıkılmış gibi ince, buna karşılık kalçalarının ölçülü yuvarlaklığı şahane... Hele bacakları pek az rastlanır nefasette.

Lili içimden geçenleri anlamış gibi gülümsüyor, kendisini benimle beraber tetkik ediyordu. Neden sonra örtündü.

— Güzel kadınların her zaman başlangıçta şansı olur Mayk, dedi, onlara herkes evvelâ herkes acıyor da sonra hiç acımıyor. Güzelliğin

sahibine türlü tehlikeler getirmesi bu sebepten... Sen de böyle düşünmüyor musun?

— Bakın ben ne düşünüyorum: ben burada yokken buraya geleceklerini tahmin etmem. Lâkin biz gene ihtiyatlı davranalım. Siz hiç kimseye, hiçbir sebeple kapıyı açmayınız. Benim anahtarım var. Emniyet zincirini takarsınız, benden başkasına da açmazsınız.

— Telefon çalarsa?

— Varsın çalsın. Umurlamayın, eğer ben sizi ararsam evvelâ kapıcıyı yollarım. Gelir, zile iki kere basar. Ondan sonra dinleyiciyi kaldırırsınız. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı.

— *Bundan sonra size bir vazife daha kalıyor:* Ben gelinceye kadar dinlenmek.

Göğsüme sokuldu. Burnunu ceketin altından omuzuma sürerek bir kedi yavrusu yumuşaklığiyle:

— Mersi Mayk, dedi, mersi hayatım!

Bu kadın öyle dehşetli öpüşüyor ki başınızın dönmesi bir saat sürebilir.

★

Velda ile buluşacağımız barın kapısına randevu saatinden on dakika evvel gelmiştim. İçeri girmedim. Kaldırımda gidip gelerek bekledim.

Taksiden kendisine mahsus çevik bir hareketle indi. Bana gülümsedi. Vay canına! Benim halim ne olacak bu gidişle? Ben hangi kadının yanındaysam onu seviyorum. Haydi buna sevmek demiyelim, onu şiddetle arzuluyorum. Buna resmen edepsizlik derler oğlum Mayk,

kendini toparlamazsan günlerden bir gün mahvolduğunun resmidir.

Teksas Barın hususî localarından birisine yerleştik. Ben viskileri söyledim. Velda cebinden bir zarf çıkararak derhal mevzua girdi.

— İşte dün gecedenberi elde ettiğim malûmat, dedi, bunlar bana tam iki yüz dolara mal oldu. Heriflere başka hususlarda verdiğim yalancı ümitler de cabası.

— Sen gitgide utanmaz bir kadın olduğunun farkında mısın?

— Aldırma! Kendin denediğin için herkesten iyi bilirsin, bana böyle numaralar sökmez.

Zarfı açtım. Öldürülen Berga Torn'a ait doktor raporu sureti, kızın oldukça mufassal hal tercümesi ve tanıdıklarına ait mükemmel bir liste.

Listedeki isimleri gözden geçirdim. Aşağıya doğru Evelo, daha sonra Geyfey adında bir senato âzâsı, daha sonra Billi Mist denilen meşhur gangster. Parmağımı bunun üstüne bastım.

Hareketlerimi takip eden Velda:

— Evet, dedi, bazı bazı kızlarla beraber dolaşırlarmış. Maamafih bu dolaşmalarda herkes Matmazel Torn'dan ziyade Billi Mist'e bakarmış.

— Doğrudur. Billi girdiği her yerde bakışları üstüne çeken adamlardandır.

— Hususiyeti ne?

— Bir kere: eğer bir vakitler yapıldığı gibi öldürdüğü adamların miktarını tabancasının kabzasına nakşetmek modası devam etseydi bu herifin silâhında çizgi çekecek yer kalmazdı. Öylesine gaddar bir vurucudur. Sonra birçok mühim çetelerde iş görmüştür. Bugün peşine

takıldığımız Mafya'nın da ileri gelenlerindendir. Adını sana kim verdi?

— Eddi Koneli isminde bir gazeteci arkadaşın var ya, işte o. Yanında bir başka gazeteci daha vardı. Bu herif Billi Mist hakkında mühim şeyler biliyor galiba. Polisler bu meseleye dair yazı yazılmamasını tenbih etmişler. Gazetecilerin nasıl küplere bindiklerini görmeliydin. Bu sırada bulunduğumuz bara Billi Mist girmez mi? Koneli herifi bana gösterdi. Ben de kendisini çaktımamağa çalışarak tetkike giriştim. Meğer kurnaz haydut bizi aynadan seyrediyormuş. Doğruca üstümüze geldi. Bana öyle hayasız şeyleri öyle soğukkanlılıkla teklif etti ki gazeteciler mosmor kesildiler. Ben ne yapacağımı şaşırdım.

— Meselâ ne dedi?

— Sana bile söyliyemiyeceğim kadar edepsiz teklifler. Ne kaba, ne hayvan herif!

— Gazeteciler üstüne saldırmadılar mı?

— Ne hadlerine... Zavallı Koneli hemen hesabı gördü, basıp gittiler. - Velda çenemi okşadı: - Kızma canım, dedi, olur böyle şeyler. Hemen yüzün sarardı. Senin bu heriften benim öcümü alacağını bilmez miyim?

— İyi ama... Hani Allah kahretsin, bir de bana «Belâ arıyorsun» dersiniz. Şimdi bu namussuzu gidip tepelesem haksız mıyım?

— Sırasiyle dedim ya... Elbet sırasını bulacağız. Kaldı ki ben de kendisine ağzıma geleni söyledim.

— Bu daha fena! Billi kendisine yapılan hakareti unutacak heriflerden değildir.

— Aldırma. İcabında ben kendimi korumasını bilirim.

— Billi'ye karşı hiçbir kadın kendisini lâ-

yıkiyle koruyacak kadar kuvvetli sayılmaz. Kadınlar şurada dursun, değme erkekler bile onunla başa çıkamazlar. Adam öldürmekten hiç çekinmez, bu bir; bir de hem çok zengindir, hem de arkasında gayet nüfuzlu insanlar var. Namussuza çatmakla iyi etmedin.

— Telâşlandın mı?

— Tabiî.

— Su halde beni çok seviyorsun Mayk.

— Elbette...

— Öyleyse kendimi iki misli şiddetle koruyacağım.

— Billi de iki misli şiddetle kızacak. - Elini tuttum, gözlerinin içine sevgiyle baktım: - Aldırma, dedim, senin kılına dokunacak daha anasından doğmadı. Ben adamın ciğerini sökerim. Şimdi söyle bakalım şu üç isim neyin nesi? Meselâ şu Nikola Raymond?

— Bu da kızın sevdalılarındanmış. Harpten evvel tanışmışlar. Bir müddet beraber gezip tozmuşlar. Sonunda bu adam bir otomobil kazasında ölmüş.

— Bu malûmatı kimden aldın?

— Pat'tan.

— İyi. Pat bütün bildiklerini söylemek kararını hâlâ tatbik ediyor demek.

— Zannederim. İkinci isim Valter Mek Grat da kızın dostlarından. Harp içinde bir sene kadar beraber yaşamışlar. Aynı apartımanda.

— Nereli bu herif? Nevyork'lu mu?

— Hayır. Civar vilâyetlerden birisinde oturuyormuş. İnşaat kerestesi alır satarmış. Harp içinde çelik karaborsacılığı yapmış. Vergi kaçakçılığından on ay mahkûmiyeti var. Ayrıca trafik nizamlarına riayetsizlikten para cezasına

çarpılmış. Bir kere de ruhsatsız silâh taşıdığı için hapse atılmış.

— Şimdi nerede bulunuyor?

— Bir aydanberi Nevyork'ta. İnşaat kerestesi işleriyle meşgul.

— Âlâ! Şimdi son isme gelelim: Leopold Kavolski...

— Bu ismin bu listeye niçin girdiğini ben de anlayamadım. Bunu da gazeteci arkadaşımız Eddi yazdırdı. Harpten sonra öldürülen Berga Torn, bir aralık barlardan birinde artist olarak çalışmış. Bir gece işini bitirip evine gitmek için bardan çıkınca birtakım serseriler etrafını çevirmişler. Yahut bu serseriler kavgaya tutuşmuşlar da kız nasılsa savuşamamış ta ortalarına düşmüş. Kavolski de tesadüfen orada bulunuyormuş. Kızı kurtarmak için saldırmış. Heriflerden birkaçını yumrukla bayıltmış. Gene tesadüfen orada bulunan bir gazeteci kavganın resimlerini çekmiş. Gazeteler o zaman bu resimleri birinci sahifelerinde neşretmişler. Daha garibi birkaç hafta sonra bu vakanın hemen hemen aynı cereyan etmiş. Eddi'nin unutmaması da bu sebepten ileri geliyor.

— Nasıl adam bu Kavolski?

— Resimlerini koleksiyonlarda arayıp buldum. Bir boksör eskisine benziyordu. Derhal spor gazetelerinden birisine uğradım. Doğru tahmin ettiğimi anladım. Herif sahiden ağır siklet boksörlerdenmiş. Bir sene kadar Li Kavolski adiyle maçlar yapmış. Öyle dikkati çekecek bir ustalığı yokmuş. Organizasyonlarda yedek olarak dövüşüyormuş. Sonra bir antrenman esnasında sol elinin kemikleri kırılınca boksu bırakmış. Asıl mesele burada değil. İkin-

ci kavgadan bir hafta sonra bunun da kamyon altında kalıp can vermiş olmasına ne dersin?

— Hayat sigortasının kayıtlarına bakmalı.

— Baktım. Her iki vakada da en küçük bir tereddüt göstermeden kumpanyalar sigorta bedellerini ödemişler.

— Peki! Şimdi gelelim kızın hastahaneye yatırılma işine.

— Bu işte de karışık birşey yok. Kız Marten Soberin adında bir doktora başvuruyor. Doktor muayene sonunda asabının fena halde bozuk olduğunu görerek bir hususî klinikte mutlak istirahat tavsiye ediyor. Yatırıldığı hastahanenin doktorları da Doktor Marten'in teşhisini doğru buluyorlar. Kız bu suretle üç dört hafta orada kalıyor.

— Ücret?

— Peşin ödenmiş.

Aklım gittikçe karışıyordu. Bu maceranın içine nekadar ipe sapa gelmez herif karışmıştı. Sonra hiçbirşey ötekini tutmuyordu. Adı geçen ayak takımlarını bir tarafa bırakarak kodamanlara atladım:

— Geyfey denilen senatör de kızın sevdalılarından mı? diye sordum.

— Orası pek belli değil. Bu kız, senatör hazretleriyle beraber bazı siyasî toplantılarda görülmüş.

— Herif evli mi?

— Bekâr.

— Bekârsa dilediği haltı işlemekte serbesttir.

Kızın hal tercümesine geçtim. 1920 de Pitisburg'da doğmuş. Babası İsveç'li, anası İtalyan. 8 yaşındayken İsveç'e gitmiş, 1940 ta da

İtalya'yı gezip gelmiş. Bütün ömründe - bilhassa gelişip güzelleştikten sonra - kazandığından çok daha fazla para sarfettiği muhakkak. Bu fazlalığın nereden elde edildiği de geçirdiği hayattan belli.

— Dinle beni Velda, dedim, esrarın ucu gelip Karl Evelo denilen hayduda dayanıyor. Düğümü orada arayacağız, orada bulup çözeceğiz. Evelo Nevyork'ta oturuyor. Pat adresini bize verecek. Sen icab eden hazırlık tahkikatını yaparsın. Sonunda ben herifin ensesine binerim. Lâkin Billi Mist işinde olduğu gibi budalaca kavgalar çıkarmanı istemiyorum. Etrafında kimler var? Yakınları kimlerden ibaret? İşte yalnız bu cihetleri tahkik edersin. Gerisini bana bırak!

— İstediklerini herifle tanışmadan elde edelim ki...

— Gene tuttu katır inadın. Bir kere daha kendini götürüp kurdun ağzına atmıştın, hatırlıyor musun? Ben yetişmeseydim herif senin ırzına...

— Sen onu affetmişsin. Elimizden kaçırmamıza bilakis gene sen sebep oldun. Herif hâlâ dolaşıyor. (1)

— Dolaşsın. Biz hayatta oldukça günün birinde o hesabı elbet göreceğiz. Şakayı bırakalım Velda. Bu seferki tamamiyle başka bir iş. Herifler hem daha kuvvetli, hem daha gaddar.

— Daha iyi ya... Ben de büsbütün ihtiyatlı davranırım. Evelo öyle bir adammış ki Mayk, ancak güzel bir kadın başını döndürebilirmiş. Bir kere daha talihimi deneyeceğim. Göreceksin tehlikesiz geçecek.

---

(1) Mayk'ın Kanlı Takip isimli macerası.

Kızın Nuh deyip peygamber demediğini bildiğim için fazla israr etmedim.

Bir taksiye atlayıp savuştu.

Ben de bir başkasına bindim. Evvelâ Lilinin oturduğu eve gittim. Kapıcıya sordum:

— Kız dün gecedenberi görünmedi, dedi, biz de apartımanı başkasına kiraladık.

— Arayan sonran?

— Olmadı.

Oradan aynı taksi ile Bruklin'e yetiştim. Maksadım eski ahpablarımdan bir emekli gazeteci ile görüşmekti. Bu gazeteciyi iyi hatırlamıştım. Herif henüz 45 yaşında olduğu halde 70 ten fazla gösteriyordu. Kocaman bir bıçak yarası suratını ikiye bölmüştü. Bundan başka vücudü kurşunlarla kalbura dönmüş. On sene evvel gazeteciliği bırakmak zorunda kaldığı maceradan canını kurtarıp hastahaneye yarı ölü bir halde yattığı zaman polisin suikastten korkarak odasını muhasaraya aldığını gayet iyi hatırlıyorum. Ayrıca biçarenin sol kolu da kırıktır. Dirsekten bükülmez. Görüyorsunuz ki aradığım adam cenkten çıkmalardandır. Hem de Mafya ile boğuşurken canını yarı yarıya kurtarabilmiş biricik insan. Netekim bu müthiş çete hakkında bir de eser çıkarmıştı. Fakat türlü sebep ve düşüncelerle bunu tam yazamadığı söylenmişti.

Kendisiyle tam iki saat görüştüm. Apartımanından çıktığım zaman öğrenmek istediklerimi kısmen öğrenmiş bulunuyordum. On sene evvel de Mafya ile Evelo'nun, hattâ Billi Mist'in isimlerinin beraber yürüdüğü muhakkaktı. Elimdeki listede yazılı olmayan birtakım isimler daha ezberlemiştim. Bunlar şimdilik bana birşey anlatmıyorlardı ama yakında işime yaracakları muhakkaktı. Maamafih Mafya-

nın büyük şefi hakkında bizim hurda gazeteci de birşey bilmiyordu.

— Şüphelendiğiniz bir kimse de yok mu? sualime dahi cevap vermedi, belki de vermek istemedi.

Bir başka taksiye binerek tek başıma birşeyler düşünmek istediğim zaman oturmayı âdet ettiğim bir küçük meyhaneye gittim. Bir sandöviç, bir de bira ısmarladım. Meseleyi evire çevire tetkike giriştim. Bir müddet dalmışım. Kapı açılıp kapanıyor, içeriye birileri girip çıkıyordu. Çok zaman bunların yüzüne görmeden bakıyordum.

Bir aralık yeni bir sigara yakıyordum ki kapıda Basso göründü. Basso kime kabadayılık yapılacağını, kimin sözünü dinlemek lâzım geldiğini bilen hergelelerdendi. Beni görünce bir an ne yapacağını düşündü. Sağ elimi koltuk altıma götürüp yanıma gelmesini işaretle anlattım. Kırmızı suratı bembeyaz kesildi. Tekrar gelip masaya oturmasını işaretle emrettim. Yutkunarak yaklaştı. Fakat önce oturmak istemedi. Dükkânın arkasındaki küçük salona geçmemizi münasip görüyordu.

— Merhaba zibidi, hele otur! diye ısrar ettim.

Elleri titrediği için verdiğim sigarayı ancak üç kibritle yakabildi.

— Rica ederim Mister Hammer, diye kekeledi, beni rahat bırakın istirham ederim... Sizinle konuşacak hiçbirşeyim yok... Bunu pekâlâ biliyorsunuz.

— Konuşmayı da nereden çıkardın köpoğlusu, seni seyretmek hoşuma gidiyor.

— İyi ama... Sizinle beraber görünmek benim işime gelmez.

— Neden oğlum?

— Çünkü efendim... Yani sizinle beraber görünmek... - Masaya eğildi, sesini alçalttı: - Bu sefer hapı yuttunuz Mister Hammer. Bu sefer sizi hiçbir kuvvet ezilmekten kurtaramaz.

— Sahi mi?

— Evet sahi. Birkaç kere iyiliğinizi gördüm. Bazı meselelere adımı karıştırmadınız. Ama bu sefer sizinle beraber görünmek felâkettir. Ben canımı sokakta bulmadım.

— Demek iş bukadar ciddî?

— Çok. Benim zanaatımı biliyorsunuz. Ben belki bazı avanakların paralarını dolandırırım. Fakat silâh seslerinden zerre kadar hazzetmediğimi de bilirsiniz Mister Hammer. Ben göründüğüm gibi değilimdir. Ben başımdan büyük işlere giremem. Başımdan büyük işlere karışmadığım için de yaşamağa devam ediyorum. Yoksa çoktan gebermiş gitmiştim. Yakamı bırakın. Hele bugünlerde sizinle selâmlaşmak bile istemem.

— Kolayı var. Bildiklerini, duyduklarını kısaca anlat. Hemen defol.

Etrafına ümitsiz ümitsiz bakındı. Bazı kadınlara karşı aslan kesilen bu yüreksiz hergele midemi bulandırıyordu.

— Başlayacak mısın? diye çıkıştım.

— Ben birşey bilmiyorum ki... Bildiklerim sizce de malûm.

— Fazla uzattın... Beni kızdırıyorsun.

— Siz gene azmışsınız Mister Hammer, lüzumsuz işlere karışmışsınız. Bazı adamlar buna öfkelenmişler. Gene vuruşacaksınız.

— Kim bu «bazı adamlar?» Adlarını söyle.

— Adları... Adları yok... Kısacası Mafya ile boğuşmaya kalkmışsınız. Hapı yuttunuz Mis-

ter Hammer. Pek müteessirim, fakat siz artık mahvolmuş bir adamsınız. Mafya peşinizde. Mafya katiyen affetmez. Hele idarecilerden bazılarının adını filân öğrendinizse, daha doğrusu onlar bundan şüphelendilerse bittiniz demektir. Daha şimdiden... Şarli Maks ile Sugar...

— Kim bunlar? Neden sustun?

— Bunlar müthiş cana kıyıcılar... Sizi arıyorlarmış. Hesabınızı görmek için.

— İşleri pek mi acele?

— Bunların işleri her zaman aceledir. Hele arkasında hatırı sayılır bir ücret varsa.

Basso bunları dehşet içinde anlatıyordu. Eğer bana söyledikleri çete tarafından duyulursa öldürüleceğine şüphe yoktu. Sigarasını yere düşürdü. Bir yenisini verdim. Ateş tuttum. Benim elim hiç titremiyordu ama herif sigarayı ateşe bir türlü yaklaştıramıyordu.

— Korkma! dedim.

— Siz hakikaten bukadar pervasız mısınız Mister Hammer, yoksa numara mı yapıyorsunuz? diye hayretle yüzüme baktı. Sonra içini çekerek:

— Evet, dedi, bu dünyada sizin gibi adamlar da var. Hiç kimseye, hattâ Cumhurreisine bile metelik vermeyen adamlar... Ben de sapıtmışım, ölümden korkmayan bir insan başka şeylerden çekinir mi? Lâkin onlar da şakaya gelmez herifler. Sizin peşlerine düştüğünüzü biliyorlar. Sizi tepelemeğe çoktan karar verdiler. Huyunuzu bildiklerinden arkanıza Sugar'la Şarli Maks'ı taktılar.

— Bu haydutlar beni tanıyorlar mı?

— Hayır, bunlar Miyami'den yeni geldi. Siz inatçı adamsınız Mister Hammer, verdiğiniz

karardan caymazsınız ama bu sefer boş verseniz iyi edersiniz. Bunların yerinde başkaları olsaydı sizin kazanacağınızı iddia ederek bahse girerdim. Lâkin herifler müthiş.

— Ne gibi müthiş meselâ?

— Bunu yakında kendiniz görüp öğrenirsiniz.

— Geç bir kalem yavrum! Ben öyle kiralık haydutları çok gördüm. Böyleleri umurumda değil. Benim işim asıl çete reisleriyle... Mafya denilen it alayının baş hergelesinin peşindeyim. Ergeç yakası elime geçecek, ergeç yakası elime geçen namussuzlar gibi bunların da hesabını göreceğim. Şimdiye kadar çok cana kıydılar, çok ocak söndürdüler. Fakat bu sefer yanıldılar Basso, bana çatmakla hata ettiler. Bu dünyada kim olursa olsun hatasının cezasını çeker. Onlardan, parçaladıkları eski otomobilimin de öcünü alacağım. Arabam pek gösterişli değildi ama gaza dokunur dokunmaz 150 kilometre ileri atılmasını becerirdi. Çok işime yaramıştı. Luger'im gibi eski arkadaştı. Arabamın öcünü de mutlaka alacağım. Hoşuna giderse bu sözleri onlara duyur.

Basso cevap vermeden kalktı. Parmaklarını şapkasına götürerek beni selâmladı. Ismarladığı sandöviçle birayı tezgâhın üzerinde unutarak çıkıp gitti.

Arkasından ben de kalktım. En yakın telefon kulübesine girdim.

Pat evindeydi ve henüz uyumamıştı.

— Beni arayanlar varmış ahpab, dedim, arkama iki zıpır takmışlar. Birisinin adı Sugar, ötekininki Şarli Maks.

— Tanırım.

— Nasıl herifler bunlar?

— Ekseriya bir arada çalışırlar. Gaddar heriflerdir. Bilhassa Şarli Maks tehlikelidir.

— Mersi!

— Dur kapatma! Bu Şarli Maks polislikten tardedilmiş bir hergele olduğundan silâhı eski alışkanlıkla pantalonunun ard cebinde taşır.

— Mersi!

— Birşey değil.

Telefonu kapattım. İşler gittikçe keyifli bir hal alıyordu. Bu cins herifleri iyi tanıyordum. Bunlar kendilerinden zayıf olanlara karşı aslan kesilen keratalardı. Karşılarına ürkmeyen biri çıkarsa ne halt edeceklerini şaşırırlar. Kaldı ki adam öldürmeyi zanaat haline getirenlerin en büyük korkusu bilmemekten gelir. Meselâ böyleleri Nevyork polisinin, hattâ federal polisin nasıl çalıştığını bilirler. Fakat Mayk Hammerin metodları hakkında ekseriya fikirleri yoktur. Duyup işittikleri ise akıllarını büsbütün karıştırmıştır. Bakalım hayırlısı!

Telefon kulübesinden çıktım. Etrafıma baktım. Cenabet Nevyork şehri öfkeli bir hayvan gibi için için homurdanıyor, yaklaşan zelzelenin yeraltı gürültüleriyle âdeta titriyor.

Dur sen! Bu gece gün doğmadan neler olacak? Ben avcılar tarafından kıstırılmış müdafaasız bir karaca gibi ormanın derinliklerine saklanacaklardan değilim. Şu avcıları hele bir görelim... Üstlerine varalım da hesaplaşalım!

Vaziyet biraz daha kızışsın. Vaziyet biraz daha kızışsın da Mafya denilen kuduz köpek burnunu büsbütün çıkarsın... Sonrasına Allah kerim.

SEKİZİNCİ KISIM

Eski gazete koleksiyonları bana Nikola Raymond denilen adamın kamyon kazasında nasıl öldüğünü etrafiyle anlattı. Vaka bir dört yol ağzında cereyan etmiş. Trafik ışıkları değişince adam mı geç kalmış, yoksa kamyon mu erken fırlamış, hasılı biçareyi altına almakla kalmıyarak o hızla bir dükkânın camekânını da parçalamış. Şahit yok. Şoför hâlâ yakalanamamış.

Nikola Raymond ithalât işleriyle uğraşan orta halli bir tüccarmış. 52 inci sokakta bir otelde oturuyormuş.

Otele telefon ettim. Otelci belli bir İtalyan şivesiyle Mister Nikola'yı gayet iyi hatırladığını söyledi.

— Rahmetli çok iyi adamdı efendim, dedi, kiraları peşin verirdi. Hiç aksatmazdı. Nazikti. Bahşişten yana eli acıktı. Zaten bu dünyada iyi adamlar çok yaşamazlar ki.

Baktım ki geveze otelciden mühim birşey öğrenemiyeceğim, teşekkür ederek telefonu kapattım.

Sonra listede adı olup gene bir kaza neticesinde bu dünyadan ayrılan Valter Mak Grat'ın peşine düştüm. Bu adam da bekârdı. Lâkin Nikola'nın aksine barlarda dolaşmayı, güzel kızlarla yaşamayı seviyordu.

Spor muhabirliği yapan bir arkadaşımı bulup boksör Li Kovolski'yi sordum. Derhal tanıdı.

— Ringe talihli çıkıp talihsiz inen bir adam, dedi, ilk zamanlar kendisinden çok şeyler ummuştuk.

— Boksu bıraktıktan sonra neyle yaşamağa başladı?

— Bir aralık bir bar işletti galiba... Gene bir aralık boks maçları organize etti. Daha sonra bir müesseseye intisap ettiğini gayet iyi hatırlıyorum. Hani bazı adamlar vardır, kendilerini şu veya bu sebepten tehlikede hissederler. Böylelerine muhafız temin etmek için kurulmuş bir hususî müessese... Bunların aklımda kalmasına sebep nedir bilir misin? Li ilk iş olarak bir kızın muhafızlığına tayin edilmişti de kızı düşmanları gene de haklamışlardı.

— Garip!

— Evet, çok garip. Sen bu heriften ne istiyorsun Mayk?

— Ne istediğimi bilsem gelip sana sorar mıyım? Herif neden gebermiş, bu da aklında mı?

— Öyle geberdi kendiliğinden... Yani öldürüldüğünü sanmıyorum.

— Pekâlâ! Şimdi beni dinle aslanım: gerek bu boksör hakkında, gerekse Nikola ve Valter adındaki herifler hakkında birşeyler öğrenebilirsen bana lûtfen telefon et. Masraflarını öderim. Bedava değil!

Gazeteci arkadaştan ayrılınca Berga Torn'u hastahaneye yatıran Doktor Marten Soberin'i görmeğe gittim.

Doktor Marten Santral Parkta beyaz taşlardan yapılmış büyük bir evde oturuyordu. Burası dünyanın en şahane evi değilse bile buna yakın zarafetteydi.

Kapıdaki hususî levha doktorun evde bulunduğunu göstermekteydi. Camlı kapıyı ittim.

Bir zil öttü. Fakat kimseler görünmedi. Koridora kıymetli halılar serilmişti. Yürüdüm. Aynı zamanda bekleme odası gibi kullanıldığı anlaşılan bir geniş hole girdim. Duvarlarda kitap rafları ve köşelerde rahat koltuklar vardı. Bu esnada beni hastabakıcı kıyafetinde bir genç kız karşıladı. Kız çok güzeldi. Kıyafetini de bu güzelliğe çok yakıştırmıştı. Okadar ki insan saatlerce seyretse bıkıp usanmaz. Bunu kadınlara karşı eskidenberi duyduğum büyük samimiyetten gelen bir mübalâğa zannetmemeli. Kızın sırtındaki bütün elbiseler naylondandı. Arkasındaki açık kapıdan kuvvetli bir ışık geliyordu. Manzara muayeneye gelen bütün erkeklerin tansiyonlarını 25 e çıkaracak kadar heyecanlı, hattâ tehlikeliydi.

Kız, açık kumral saçlarını berbere yeni yaptırmış, yüzünü yeni boyamıştı. Sesi de gecenin saat ikisinde beş duble viskiden sonra duyulan şehvetli kadın seslerine benziyordu.

— Doktor buradalar mı? diye sordum.

— Burada ama biraz meşgul. Lûtfen şöyle buyurun da fiş dolduralım.

— Ben muayene için gelmedim yavrum, lâkin icab ederse konsültasyon ücreti ödemeye hazırım.

— Muayene için gelmeyenlerden ücret almıyoruz. Ziyaretinizin sebebini bana söyler misiniz? Belki de sizi lüzumsuz yere bekletmemiş olurum.

Ne şeker şey yarabbi! İşime de yarayacak. Sevinçten ağzım kulaklarıma vardı. İçimden: «Lüzumsuz yere bekletmemek fena âdet değil meleğim! Hele senin gibi âfetler için...» diyerek yutkundum. «Şöyle biraz dolaşıverseniz...

Kapının ışıklı çerçevesi içinde kımıldayıp gezinseniz...»

Sırıttım:

— Fena olmaz, sizinle konuşalım! Doktorun işi ne zaman biter?

— Yarım saate kadar.

— Oh mükemmel! Şimdi beni dinleyin ruhum, ismim Mayk Hammer... Hususî polis hafiyesiyim. Berga Torn adlı bir kadın hakkında bazı şeyler öğrenmeğe geldim. Sizin doktor bu matmazeli muayene etmiş te bir sıhhat yurduna yatması tavsiyesinde bulunmuş. Bu mesele birkaç hafta evvel oluyor. Hatırladınız mı?

— Hatırladım. Lûtfen benimle beraber gelin de kayıtları tetkik edelim.

Bana yol vermek için ışıkta serbestçe durdu. Bu duruş üzerimdeki tesirini gayet iyi hesapladığına delâlet ediyordu. Dudaklarında kurnaz ve cömert bir gülümseme vardı.

Küçük bir odaya geçtik. Bana yer gösterdi. Masanın üstündeki klâsörü açtı. Kâğıtları çevirmeğe başladı. Bir sigara yaktım. Yavaşça sordum:

— Bakar mısınız? Daha evvel başka bir ciheti merak ettim. Sizin gibi güzel bir kız bu ilâç kokulu çukurda ne alır satar?

— Sahiden meraklandınız mı?

— Sahiden... Hem de şiddetle.

— Mersi Mister Hammer. Kolejden çıkınca hastabakıcı kursuna gidip diploma aldım. Fakat iş bulmama vakit kalmadan bir güzellik müsabakasında birinciliği kazanmıyayım mı? İşte bu güzellik kraliçeliği felâketime sebep oldu. Hemen Holivud'a koştum. 6 ay şöhret ve servet ümitleriyle dolu aç günler yaşadım. Nihayet al-

tıncı ayın sonunda kötü bir meyhanede garsonluk etmeğe başladım. Fakat gene de aklım başıma gelmemişti. Nevyork'a dönüp hastabakıcılık yapmaya karar verinceye kadar da bir ikinci altı ayın geçmesi icab etti. Şimdi buradayım, rahatım.

— Maalesef artistlik istidat meselesi... Yani göğüs ve kalça ölçülerinin bazı patronlara uygun düşmesi meselesi.

— Belki de... Lâkin bana her başvurduğum yerde fotojenik olmadığımı söylediler. Acaba sahiden değil miyim?

— Alay mı ediyorsunuz şekerim! Sizin gibi esaslı bir kız... Tövbe yarabbi!

— Mersi Mister Hammer. - Bu esnada üç tane kâğıt ayırmıştı: - Lûtfen sigorta şirketini temsil ettiğinizi ispat eden vesikayı görebilir miyim?

— Ben sigorta şirketi namına gelmiyorum ki...

Kızın yüzü derhal değişti. Gülümsemesi siliniverdi. Ayırdığı kâğıtları çekip alacakmışım da buna meydan vermemek istiyormuş gibi yumruklarını sıktı.

— Öyleyse... Özür dilerim efendim, dedi, kayıtlarımız mahremdir. Sigortacılardan başkasına gösterilmez. Yani doktorun malûmatı olmadıkça ben kendiliğimden gösteremem.

— Sizin dünyadan haberiniz yok. Kızın öldürüldüğünü gazetelerde okumadınız mı?

— Biliyorum. Ayrıca polis geldi, doktorla görüştü.

— Haberim var. Polis kayıtlarını tetkik ettim. Şimdi de esas vesikalara bir göz atmak istiyorum. En iyisi doktoru görmek.

— Durun bakalım, belki de buna hacet kalmaz. Ben okuyuversem?

— Olur. Hay hay!

— İyice hatırlıyorum, hakkında malûmat istediğiniz genç kız fazla çalışmaktan sinir yorgunluğuna uğramıştı. Hattâ okadar ki burada, bu yazıhanede bir asabi buhran geçirmişti de, doktor kendisine sâkinleştirici ilâçlar vermişti. Böyle sinir buhranlarının birinci ilâcı mutlak istirahattır. Sâkin bir yerde birkaç zaman sırt üstü yatmak... Biçarenin sonradan başına gelenlerle bizim doktorun teşhisi arasında hiçbir münasebet olmadığına göre...

— Doldurduğunuz fişleri görebilir miyim?

Gene bir tereddüt geçirdi. Sonra fişleri uzattı. Baktım. Birincisi bana söylediklerine aitti. İkinci fişin altında:

«Vilyam Viton tarafından tavsiye edilmiştir» kaydı vardı. «Tarafından tavsiye edilmiştir» kelimeleri soğuk damgayla basılmıştı. Adı ezberledim. Üçüncü fişte ehemmiyetli birşey yoktu.

Kâğıtları geri verdim. Kız merakla sordu:

— İşinize yaradılar mı bari?

— Şu anda size birşey söyleyemem. Belli olmaz.

— Doktoru gene görecek misiniz?

— Hayır! İcab ederse tekrar uğrarım.

— Hay hay.

Elini sıktım. Kapıdan çıkarken birdenbire döndüm:

— Ben sizin yerinizde olsam, dedim, Holivud'a bir daha gider, talihimi bir daha denerdim.

— Hayır Mister Hammer. Burada daha en-

teresan insanlarla karşılaşıyorum.

Karşılıklı göz kırpıştık.

★

Dışarı çıktığım zaman Brodvay'ın kalabalık gecelerinden birisi daha başlamıştı. İlk rastladığım dükkânda bir sandöviç yedim. Sonra acele etmeden yürüdüm. Etrafı dikkatle kolluyordum. Fakat burada Mafya'ya meydan okuyuşumun neticelerine ait hiçbir âlâmet sezemedim. Yol değiştirdim. Daha az parlak caddelere saptım. Buralarda yaşayanlar Brodvay'dakiler gibi şık değillerdi ama civarda olup bitenlerle daha alâkadardılar.

Netekim Nevyork'un tehlikeli semtlerine yaklaşınca vaziyet değişti. Bazı işaretlerden, fısıltılardan, bakışlardan çeteye harp ilân ettiğimin çoktan duyulduğunu anladım. Bundan başka bazı dostlarım tezgâh başlarında bir iki kelimeyle beni yalnız Sugar'la Şarli'nin aramadığını, peşime başkalarının da takılmış olduğunu haber verdiler. Son defa girdiğim bir meyhanede iki kabadayının on dakika evvel çıktıklarını öğrendim. Biraz hızlandım ama izleri birdenbire kayboldu.

Bir taksiye atlayıp tekrar Brodvay'a döndüm ve iki saattenberi dolaştığım yerleri yeniden dolaşmağa başladım. İlk iki barda gedikli müşteriler beni sağ gördüklerine sevindiler. Fakat üçüncü dükkânda Barmen vakit geçti bahanesiyle kapıyı suratıma kapatmak istedi. Ayağımı kanadın arasına soktum.

— Buradalar değil mi Andi, dedim, hergeleler içerde.

— Mayk rica ederim... İstirham ederim kardeşim!

— İçerdeler mi? Doğru söyle.

— Yoklar ama, bir saat evvel seni aradılar.

— Namussuzları tanıyor musun?

— Tanımıyordum. Gösterdiler.

— Sarhoş olmuşlar mıydı Andi?

— Zannetmem. Birer kadeh konyak istediler, fakat dudaklarına bile değdirmediler. Kısa boylusu daha sinirliydi, içmek istedi. Uzun boylu herif müsaade etmedi. İşin şakası yok Mayk, ben budala değilim. Hergeleler sağlama gidiyorlar. Seni mutlaka tepeleyecekler. Rica ederim eve git.

— Ben de sana rica ederim. Tekrar gelirlerse kendilerini aradığımı söyle.

— Katiyen söyleyemem... Sen delirmişsin.

— Söylemezsen vaziyet daha tehlikeli olur. Mutlaka söylemelisin. İyi geceler yavrum.

Biraz daha dolaştım. Serserilere rastlamak mümkün olamadı.

Eve döndüğüm vakit Lili henüz yatmamıştı. Sesimi tanıdığı için kapının emniyet zincirini hemen açtı. Üzerindeki güvenli hal gene değişmiş, gene korku başlamıştı. Bunu gözlerinin dalgınlığından anladım. Fakat süslenmeği ihmal etmemişti. İhmalkâr yatak kıyafetiyle müthiş bir güzelliği vardı. Emsalini hiç görmediğim güneş sarısı saçlarını her zamangi gibi saf ispirtoyla fırçalamıştı. Bu ispirto kokusu bu kızın sahane vücudüne en coşturucu esanslardan daha fazla uygun düşüyor, insanın bel kemiğini ürpertiyordu. Boynuma asıldı. Evvelâ sıcak nefesini, sonra dudaklarının nemli tadını, daha sonra dişlerinin temasını hissettim. Uzun bir öpüşten soluk soluğa kurtulup:

— Beni beklemeseydin canım, dedim, gelince seni uyandırırdım.

— Uykum gelmedi.

— Telefon ettiler mi?

— İki kere. Ama açmadım.

Geceliğinin önü açılmıştı. Vücudünü elimle kavradım. Göğüslerinin diriliği, bicimi harikaydı. Beli iki elimin kavuşmasına imkân verecek kadar ince, buna karşılık kalçaları insanı mahvedecek kadar yuvarlak ve kuvvetli... Teninin alkolle karışık bayıltıcı kokusunu tekrar tekrar kokladım. Gene kendisini bıraktı. Öyle ki aynı zamanda öyle ümitsiz bir hali vardı ki...

Gözlerimin ta içine bakarak korkuyla fısıldadı:

— Geldiler Mayk!

— Kim geldi?

— Kapıya dayandılar. Evvelâ hafif hafif vurdular. Sonra kilidi açmağa çalıştılar. Bu içinde yaşadığım ölüm korkusu daha nekadar sürecek sevgilim, daha nekadar sürecek?

Boynuma sarılarak beni kendisine doğru çekti. Ben teselli için kelimeler ararken isterik seslerle kendini kaybetmek üzere olduğunu anladım. Bu suretle ikinci aşk gecemiz başlamış oldu.

★

İkinci sigaramı yaktığım sırada telefon çalındı. Açtım:

— Kim o? diye yorgun argın seslendim.

Tanımadığım bir ses:

— İsmin ehemmiyeti yok, dedi, oturduğunuz evin önüne bir otomobil bırakılmıştır. Yepyeni bir araba! Beğeneceğinize eminim. İcab eden kâğıtlar şoför yerindeki ceptedir. İmzalar, kaydını üstünüze yaptırırsınız.

— Öyle mi aslanım?

— Şimdiye kadar olup bitenler için özür dileriz Mister Hammer, geçmişe hükmetmek elimizde olmadığına göre hiç değilse gelecekte dost kalalım dedik.

— Ciddî mi?

— Yeni arabanızın size, kazaya uğrayan eski arabanızı unutturacağını ümit ederim. Arabayı görür görmez aklınıza eminim ki benim aklıma gelen şey gelecek.

— Neymiş?

— Üç dört aylık bir tatil.

— Bunların hiçbirini kabul etmezsem?

— Arabayı da mı?

— Evet.

— O zaman biz geriye aldırırız. Kaybolur diye meraklanmayın.

Gülmeğe başladım.

— Dinle ahpab, dedim, arabayı kabul ediyorum. Lâkin onu tatil seyahatinde kullanmıyacağım.

— Niçin kullanacaksınız?

— Seni ezmek için hergele!

— Bu da sizin bileceğiniz bir iş Mister Hammer!

Herif telefonu kapattı. Ben dudaklarımı yalayarak yutkunmaya çalıştım. Eğer on sene evvel olsaydı öfkeden deliye dönerdim. Bu sebeple de belki hakkımdan gelmeleri biraz daha kolaylaşırdı. Fakat harp ilânından sonra meyhaneleri bir dolaşıp eve dönebilmem iyi olmuştu.

Onlar benden fazla sinirlendiler. Beklemek onların asabını benimkinden daha evvel harab etti. Şu halde öcümü mutlaka alacağımdan hiç kimsenin şüphesi olmamak lâzım.

Saat sekizde uyandırıcının sesiyle gözlerimi açtım. Traş oldum. Lili'nin hazırladığı kahvaltıyı acele atıştırdım. Aşağıya indim. Kapının önüne çekilmiş olan araba bir fen harikası, bir sanat şaheseriydi. Güneşte kocaman bir elmas gibi parlıyordu.

Direksiyona keyifle geçtim. Şöyle bir lâm elif dolaştım. Harika canım, hiç ötesi yok. Hattâ harikanın da üstü... Süspansiyon, motor, direksiyon birer harika... Döşemesi, dış hatları ise, dediğim gibi bir sanat şaheseri.

Kapıcı araba seçmekteki zevkimi tebrik etmekten kendisini alamadı.

— Ben seçmedim, diye içimi çektim, bunu bana hediye ettiler.

— Bu dünyada ne iyi dostlar var Mister Hammer!

— Dostum hediye etmedi.

— Ya?

— Düşmanım.

— İnanmam.

— Vallahi!

— Peki, ne cesaretle bindiniz? Ya içine bir saatli bomba yerleştirildiyse... Yahut motöre bir cenabet makine bağladılarsa?

— Böyle bir numaraya düşecek kadar budala olduğumu nereden kestirecekler?

— İyi ama... Hay Allah! Binip dolaştınız ya işte.

— Bu da benim kumarım vavrum! Aldırma! Binmesem ölürdüm. Motör ayrıca kuvvetlendirilmiş azizim, bunu geçecek araba Cumhurreisin-

de bile yoktur. Hele bizim garaja kadar bir gidelim.

Gene direksiyona geçtim. Benim emektar tamircimin bulunduğu garaja dayandım.

— Bil, bak bakalım! diye bağırdım.

Otomobili görünce Bil'in aklı tarümar oldu, uzun bir ıslık öttürdü.

— Bu da nasıl bir belâ? diye etrafını bir kere dolaştı, mirasa mı kondunuz Mayk, amcanızdan Teksas'ta petrol kuyuları mı kaldı size?

— Bana artık hediyeler yağıyor oğlum! Sen hele şuradan tornavidaları filân kap getir.

— Ne olacak? Buna katiyen el sürülmez. Hem günahtır, hem de bir gören olursa bizi bir temiz kalaylar.

— Sen şuradan âletleri getir ki hele.

Oğlana vaziyeti anlattım. Arabayı hangi maksatla kullanacağımı söyledikten sonra sabaha kadar beklememeleri, bu pahalı hediyeyi gelip geri almaları lâzımdı. Rahmetli annem söylemez miydi? «Oğlum Mayk, dışı çok cafcaflı, çok boyalı, çok fiyakalı şeylerden sakın. İster kadın olsun, ister mal!» demez miydi?

Bil ıslığı kesip ensesini kaşımağa başladı. Neden sonra:

— Olur mu olur, dedi, böyle numaralar görülmemiş değildir. Lâkin şimdi iş değişti Mayk, bu revizyon başka revizyon! Helâlından 100 dolarını alırım.

— Can baş üstüne.

— Öyleyse kenara çekil! En iyisi savuş bakalım da şu cenabetin içini dışını bir eleyelim.

Kaputu ihtiyatla açtı. Altına girdi. Gerisini kurcaladı. Nihayet direksiyonun önündeki tabloyu tekmil çıkardı ve bunu yaptıktan on da-

kika sonra elinde boru parçasına benzeyen acaip birşeyle doğruldu.

— Hakkın varmış ahpab, diyerek yere tükürdü, ben halt ettim.

— Neden?

— Yüz dolar yerine beş yüz istemediğim için.

— Ne var ki?

— Daha ne olsun! Felekte buraya geleceğine bu namussuz arabayla yüz kilometre yapmalıydın da...

— E?

— Dinamit koymuşlar. Kilometre teline bağlamışlar. Yüz kilometrenin sonunda... Ben sağ sen selâmet!

— Ne oluyorum?

— Uçuyorsun biçare... Göklere doğru ufalanıp kayboluyorsun... Ne senden eser kalıyor, ne de bu güzel canavardan.

— Mersi Bil! Elindekini ne yapacaksın?

— Polise verilmez mi? Bu işlerde mesele polise söylenir. Şikâyette bulunulur.

— Polise polis olmayanlar başvuracak. Ben de polis olduğuma göre... En iyisi, bunu sen götür nehre at. Kimseye zarar vermez hale getir. Akşam üzeri de apartımana uğra, bir çek yazayım.

— Akşama olmaz Mayk, yüz doları derhal isterim.

— Neden?

— Şu sebepten ki dostum, kendisine dinamitli otomobil hediye edilenlere artık kredi açmıyoruz. Senin bu gece değil, bir saat sonra ne halde olacağın meçhul. Bastır benim paraları.

Herifin bal gibi hakkı vardı. Eve döndüm. Çeki imzaladım. Bil'in dükkânındaki kredimi sıfıra indiren boru parçası şeklindeki belâyı defedebilmesi için de ayrıca bir dolar verdim. Bununla oğlan bir taksi tutup Azrail'i suya atacaktı.

Ellerimi uğuşturarak yeni arabama yerleştim. Sabah sabah fena aksata değil. 101 dolara emsalsiz bir araba... Virajları gene keyifle dönerek şehrin şimaline giden ana caddeye saptım. Bu suretle Karl Evelo denilen haydudun oturduğu Yunkers'in yolunu tutmuş oldum.

Rahat yolculuk keyfimi büsbütün arttırdı. Haydudun mükellef ini önünde durduğum zaman keyfime diyecek yoktu.

Bu mükellef haydut ini hakikatte 25 - 30 odalı bir saraydı. Kapıda iki tane lüks otomobil bekliyordu. Sadece garajı dört aileye mesken olabilecek kadar genişti. Aralık duran bahçe kapısından kendi evime girer gibi rahatça girdim. İlerdeki ağaçların ötesinden parıl parıl kadın kahkahaları duyuluyordu. «Bir uşak bulup ev sahibine haber mi yollamalıyım, yoksa davetli imişim gibi davranarak cemiyetin üstüne mi varmalıyım?» diye bir an düşündüm. Ben kararımı henüz vermemiştim ki arkamdan bir otomobil homurtusu duyuldu. Kapıya dağ gibi bir lüks otomobil daha dayandı.

İçinden bir kadın indi. Benim güzel kadınlara meraklı olduğumu, bunlardan birçok müstesna güzeller görüp geçirdiğimi herkes bilir. Fakat şurada açıkça itiraf edeyim ki ömrümde otomobilden inen bu kadın gibisini az gördüm. Hatun bir kere görülmemiş derecede şıktı. Son boğumuna kadar güzeldi. Lâkin görülmüş, görülmemiş güzellerin hiçbirinde rastlanmıyan

bir tarafı vardı: insanın başında akıl fikir bırakmayan şehvetli ağzı... Bu ağzı öpmeğe değil, seyre bile güç, kudret yetmez. Kadın işte bu ağızla gülümsiyerek bana yaklaştı:

— Merhaba, dedi, davetlilerdensiniz galiba?

— Hayır. Ben iş için geldim. Sizi gördükten sonra da davetli olmadığıma yandım.

Gülümsemesi beyaz dişlerini göstererek biraz daha genişledi:

— Zarar yok, dedi, gene de tanışalım: benim adım Madelin Friday.

Uzattığı eli sıktım:

— Benimki de Mayk Hammer! dedim.

— Karl'i mi göreceksiniz?

— Evet.

— Şu halde benimle beraber gelin. Size hemen buluvereyim.

— Başüstüne!

Beraber yürürken yan gözle bakıyorum. Olursa bukadar olur canım, bundan iyisi can sağlığı... Bundan iyisi hem olmaz, hem olsa bile canlar dayanmaz. Her adımda daracık eteği son derece biçimli bacaklarını meydana koyuyor. Öyle ki her adımda ayağını yüreğime basıyor sanıyordum. Bir aralık aklım başıma gelmiş olacak, sigara verdim. Kabul etti. Ateş tuttum, yaktı. Bir nefes çekti, aklına birşey gelmiş gibi durdu:

— Karl'i nasıl bir iş için arıyorsunuz? diye sordu, eğer münasipse sizi dostlarımdan biri diye tanıştırayım, benim hatırım için işinizi hemen görür.

Biraz d..ündüm:

— Buraya mal satmağa, iş istemeğe gelmedim ruhum, dedim, Karl benim adımı duyar duymaz kendisini niçin aradığımı anlar.

— Garip!

— Öyledir. Siz nasılsa ismimi duymamışsınız. Eve gidince eski gazetelere bir göz gezdirin... Eski dedimse birkaç günlük gazetelere.

Beni tepeden tırnağa süzdü:

— İlk işim bu olacak, dedi, halinizden belli Mayk, tuhaf bir adamsınız. Sizi gördükten sonra insan yazılanlara hiç şaşmaz. Bunlar nekadar inanılmaz şeyler olurlarsa olsunlar.

Evin köşesini kıvrılıp bir ağaç gövdesini geçince Karl Evelo ile birdenbire karşılaştık.

Bir ağacın gölgesinde, rahat bir şezlonga yerleşmişti. Elinde bir içki kadehi vardı. İki kişiyle konuşuyordu. Uzaktan bakınca kırk beş, elli yaşlarındaki bu kırçıl saçlı herifi herhangi mühim bir iş adamından ayırd edemezdiniz.

Konuştuğu hergeleleri de hemen tanıdım. Birisi - Al Afna denilen serseri - liman semtlerini kontrol altında tutan bir gangster çetesinin reisiydi. Öteki daha ehemmiyetsiz olmakla beraber gene aynı cins serserilerden... Leo Harmodi derler. Vaşington'da bir bürosu vardır. Maiyetindeki haydutlara dayanarak isteyene her çeşit iltimas bulur. Siyasî ve iktisadî dalaverelerde bir nevi komisyonculuk. Karanlık işlerin hemen hepsinden hissesini alır. Bu sayede bankalardaki hesabı günden güne kabarmaktadır.

Adımı duyunca Karl Evelo'nun kılı kıpırdamadı:

— Hammer mi? dedi, Mayk Hammer siz-

siniz öyle mi? Evet hatırlıyorum. Hususî polis hafiyesi değil misiniz?

— Birkaç gün evveline kadar hususî polis hafiyesi idim ama ruhsatnamemi geri aldılar, diye cevap verdim.

— Sahi, diye güldü, böyle birşey duymuştum. Sizin gibi meşhur insanların başına gelenler gizli kalmıyor. - Arkadaşlarına döndü: - İşte benim kızkardeşim böyledir, dedi, dünyanın en garip kavalyesiyle apansız karşınıza çıkar. Sizi tanıştırayım: Mister Al Afna, Nevyork'umuzun en meşhur tüccarlarından... Komisyoncu. Ayrıca limanda büyük antrepolara sahiptir.

Afna denilen hergeleyle karşılıklı sırıtıştık. Çünkü ikimiz de birbirimizi gayet iyi tanıyorduk. Tanışmamızın üstünden unutacak kadar vakit te geçmemişti.

Fakat Leo Harmodi şakayı aynı kolaylıkla karşılayamadı. Tabansız keratanın alnını boncuk boncuk terler kapladı.

Karl bana:

— Birşey içer misiniz? diye sordu.

— Hayır, teşekkür ederim. Sizinle iki dakika görüşüp gideceğim.

— Hay hay! Burada mı görüşelim, yoksa bir tenha yerde başbaşa mı?

— Başbaşa.

— Buyurun.

Ahpablarından özür dileyerek önüme düştü. Evin cümle kapısında iki tane muhafız bekliyordu. Bunlar reisi görünce sıçrayıp kalktılar. Hürmetle kenara çekilip bize yol verdiler ve peşimize takıldılar.

Evin içi de tahmin ettiğim gibiydi. Milyon değerinde mobilyalar, sahici tablolar ve bunla-

rın usta dekoratörler tarafından ışıkla iyice hesaplanarak zevkle tertiplenişi.

Bir büyücek salona girdik. Muhafızlar da arkamızdan geldiler. Kapıyı örtüp sırtlarını pervazlara dayayıp durdular.

— Hani hususî görüşecektik Karl, dedim, başbaşa görüşecektik!

— Gene başbaşa sayılırız. Bunlar işitmezler, işitseler de anlamazlar, anlasalar da derhal unuturlar. Burada bulunmaları bulunmamalarından daha faydalıdır. Bazı hususlarda daha kolay anlaşırız. Lüzumsuz yere öfkelenmeyiz. Yani lâf uzamaz.

— Sen bilirsin! - Bir sigara yaktım: - Lâkin şu ciheti aklından bir an bile çıkarma Karl, bugünlerde şakalaşmaktan hazzetmiyorum. Elimin nekadar çabuk olduğunu bilirsin. Silâha davranmağa kalktığınız anda üçünüzü de tepelerim. İlk kurşunu da sen yersin, hem de karnından.

Kapıdaki hayvanlardan birisi bu sözler üzerine elini beline götürecek oldu. Bu hali görünce Karl'ın ödü kopmuş olacak ki:

— Çıkın, defolun! diye kükredi.

Hemen çıktılar.

Ben gülerek bir koltuğa kuruldum.

— İşte ne güzel, dedim, şimdi rahatça konuşuruz, Karl!

— Ben bana sadece Karl demelerinden hiç hoşlanmam Mister Hammer.

— Biliyorum. Senin gibiler kendilerini kuvvetli hissederlerse bıyıklarını balta kesmez. Hepiniz eski zaman kralları kadar kibirli olursunuz. Ama kurşunun karnına yapışacağını hissedersen miden bulanmağa başlar. Ben senin gibi serserileri yeni tanımıyorum Karl!

Herifin yüzü mosmor oldu. Kendisini zorla zaptetti:

— Görüşeceğimiz meseleye gelelim Mister Hammer, dedi.

— Peki! Ben buraya Berga Torn işini görüşmeğe geldim.

— Berga işi mi? Bu kızın öldüğünü gazeteler yazmadı mı?

— Kız ölmedi, öldürüldü.

— Ölmüş veya öldürülmüş olsun, sizi neden ilgilendiriyor? Akrabanız filân mı?

— Bu hususta bildiklerini şimdi mi söylersin, yoksa ilerde başka şartlar altında bulunmayı mı tercih edersin?

— Dinleyin Mister Hammer...

— Kes rezil! Söyle bakalım bu kızla ne münasebetin vardı? Hem de kısa anlatacaksın. Gevezelik istemem. Ben burada kanunu temsil etmiyorum ama birçok herifler benimle karşılaşmaktansa elektrikli sandalyeye oturmayı daha hayırlı bulmuşlardır. Hem de haksız sayılmazlar.

Herif tahmin ettiğimden daha kuvvetliydi, yahut ta burada kendisini emniyette hissediyordu. Gene kılı kıpırdamadı.

— Niçin bukadar kaba konuşuyorsunuz Mister Hammer, dedi, ben size cevap vermem demedim ki... Polis bu hususta malûmatıma müracaat etti. Bildiklerimi söyledim. Madem ki istiyorsunuz, size de anlatırım. Matmazel Berga Torn'la bir müddet arkadaşlık yaptık. Münasebetimiz bundan ibaret. Bildiğim de bukadar.

— Kızın hususiyeti neydi? Yani diğer arkadaşlarınızdan farkı?

— Hiçbir farkı yoktu. Alelâde bir kızdı.

— Neden ayrıldınız?

— Kızlardan niçin ayrılınır? Usandım. Kıskançlık numaralarına başladı. Defettim. Siz de «Kadıncı erkek» diye meşhursunuz. Bu işlere aklınız erer. Başka bir emriniz?

— Şimdi söyle bakalım... Mafya denilen haydut sürüsü içinde senin rütben nedir?

Herifin kudreti işte asıl burada bütün azametiyle meydana çıktı. Yüzü ve sesi zerre kadar değişmedi.

— Biraz ileri gitmediğinize emin misiniz Mister Hammer? diye sordu.

— İleri gittiğimin farkındayım, diyerek bir yeni sigara yaktım, okadar ileri gittim ki artık duraklamak bahis mevzuu değil.

Arkamı döndüm. Ölçülü adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan sakin sakin konuştu:

— Bana kalırsa bir tek insanın ölümü yüzünden fazla teessür gösteriyorsunuz Mister Hammer.

Elim kapı tokmağında durup döndüm:

— Teessürümü fazla bulmakla yanılıyorsun Karl, dedim, beni iyice tanımadığın anlaşılıyor. Biraz sor soruştur. Bugün buraya seni yakından görmek için geldim. Maksadım ne biçim bir herif olduğunu anlamak, sırası gelip boynunu koparırken hata etmediğime emin olmaktı. Öğreneceğimi öğrendim. Gene görüşeceğiz.

Muhafızlar koridorda bekliyorlardı. Önlerinden geçerken bana düşman düşman baktılar. Ben de icabında hatırlamak için bu pis suratları dikkatle gözden geçirdim.

Bahçede Karl'in «Kızkardeşim» dediği Madelin Friday'a rastladım. Beni çağırmak için yaptığı işareti ben «Güle güle» mânasına alarak elimi sallayınca yanıma geldi.

— Ne oldu Mayk, diye gülümsiyerek sordu, Karl'a birşey satamadınız mı?

Gözlerimi kısarak bu garip güzelliğe bir müddet baktım. Her hali «Benden çekinmek lâzım» diye bağırıyordu.

— Karl'la kardeş olduğunuza inanmadım, dedim.

— Üvey kardeşiz, dedi, anamız bir de babamız ayrı.

— Keşke ananız da ayrı olsaydı.

— Neden? Karl pek sevimlidir canım! Pardon! Birşey içer misiniz?

— Hayır şekerim, buradaki suratlar hoşuma gitmedi.

— Benim de... İster misiniz beraber savuşalım?

— En akıllı hareket bu. Haydi.

Kimseye oruvar demedi.

Ben misafirimi bindirmek için yeni arabamın kapısını açtım. Bu esnada kapıya bir başka araba yanaştı. İçinden Bob Geyfey denilen maskara âyan âzâsı zıplayıp çıktı. Yuvarlak vücudünün müsaade ettiği kadar eğilerek bizim Velda'nın inmesine yardım etti. Ben şaşırdım. Velda benim tarafıma bakmağa tenezzül etmeden kibirli adımlarla herifin önünde bahçeye girdi.

Yeni arkadaşım arkalarından bir müddet baktıktan sonra:

— Yaman kadın! diye söylendi, siz de bu kanaatte değil misiniz Mayk?

— Öyle! Kimin nesi acaba?

— Bilmem. Meşhur âyan âzâlarımızdan Bob Geyfey hazretlerinin yeniden yeniye himayesine aldığı güzel kızlardan biri olmalı. Bob'un kendisi komiktir ama zevkine diyecek yoktur.

— Eğer sizinle de alâkadar değilse bu fik-

re iştirak edemem.

— Mersi Mayk! Haberiniz olsun benimle de çok meşguldür ama ben böyle maskaralara metelik vermem.

— Şimdi de teşekkür etmek bana düşüyor şekerim! İyi ama kocaman bir senatörün Karl'la ne ilişiği olabilir? Üvey kardeşiniz hakkında kötü sözler söylemek belki ayıp sayılır. Lâkin gene de söyliyeceğim: Karl serserinin biri.

— Doğru söze bayılırım Mayk... Münasebetlerinin sebebini söyleyeyim de meraktan kurtulun: Bob senato âzâsı seçilmeden evvel Karl'ın avukatıydı. Bu münasebet sonra da bozulmadı. Malûm ya bizim memlekette büyük sermayedarlarla milletvekillerinden bir kısmı elele yürümekten ayrı bir zevk duyarlar!

Arabayı mahmuzladım. Homurdanarak ileri atıldı.

Uzun müddet konuşmadık. Fakat kızın mutlaka esas mevzua gireceğini tahmin ediyordum. Netekim şehre yaklaşırken birdenbire sordu:

— Mayk, sizin Karl'la ne alışverişiniz var kuzum?

— Eski metreslerinden birisi öldürüldü, diye cevap verdim, bu pis işe karıştığından şüpheleniyorum. Bundan başka ortalığı kasıp kavuran bir çete var. Adı: Mafya. Üvey biraderinizin, yani demincek büyük sermayenin büyük mümessillerinden birisi saydığınız Karl'ın bu çeteyle de yakın ilgisi olduğunu sanıyorum.

— Daha?

— Dahası meleğim, ben üvey kardeşiniz gibi hergelelerle bir kere meşgul olmağa başlarsam bunlar uzun boylu yaşamazlar. Korkudan ödleri kopar, vakitsiz geberirler.

— Sahi mi?

Bütün cevabı bundan ibaretti. Gene sustuk. Neden sonra sordum:

— Sizi nereye bırakmamı istersiniz?

— Hiçbir yere.

Uzanıp sigara paketimi aldı. Ağzına iki tanesini birden koyarak bunları aynı zamanda yaktı. Birisini dudaklarımın arasına yerleştirdi. Dudak boyasının kokulu tadını hissettim. Bu his bana bu dudakları daha yakından tadmak arzuları verdi.

Sigarasından iki nefes çektikten sonra:

— Böyle bir işi çoktanberi bekliyordum, dedi, evvelce vaziyetini bizden gizlemeğe çalışırdı. Son zamanlarda buna bile lüzum görmez oldu. İşlerin iç yüzünü öğrendikten sonra başının nerede, ne zaman, kimin eliyle belâya gireceğini düşünmeğe başladım. Kötü işlerin sonu mutlaka felâkete çıkar Mayk, bundan kurtuluş yoktur. Kederlensem canınızı sıkar mıyım?

— Hayır!

— Demek mesele bukadar ciddî?

— Cinayet işleri her zaman ciddidir.

— Karl'ın şey yaptığına... Öldürdüğüne emin misiniz?

Dönüp yüzüne baktım. Gözleri yaşla dolmuştu.

— Henüz emin değilim, dedim.

— Öyleyse...

— Emin olup olmamanın bence hiç ehemmiyeti yoktur ki ruhum!

— İyi ama... Siz polis değil misiniz? Delil olmadıkça...

— Evvelâ şunu söyliyeyim: artık hususî polis hafiyesi bile değilim. Bundan başka yarım düzüne haydut beni öldürmek için pusuya

yatmış bulunuyor. Kaldı ki bana delil eskidenberi vız gelir. Siz sevgili üvey kardeşinizi belâdan kurtarmak isterseniz bunun bir tek yolu var: onun hakkında bildiklerinizi dosdoğru anlatın.

— Ben de çok şey bilmiyorum. Karl memleketin hem ayak takımiyle, hem de yüksek sosyetesiyle münasebettedir. Bu iki takım da kendisinden mutlaka birşey bekliyor. Ne verir, nasıl verir, akıl erdiremedim.

— Berga Torn adındaki kızı tanıyor muydunuz?

— Elbette. Karl'ın bu kızı sahiden sevdiğine inandığım zamanlar oldu. Uzun müddet beraber yaşadılar. Uzun müddet dedimse, Karl için uzun sayılacak müddet.

— Neden ayrıldılar?

— İç yüzünü bilmiyorum. Bir akşam kavga ettilerdi. Ertesi gün Karl kendisine bir başka arkadaş buldu.

— Hepsi bukadar mı?

— Evet.

— Mafya diye bir çeteden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?

— Evet ama, Karl bana bu işten bahsedecek adamlardan değildir. Ama pek merak ediyorsanız bu hususta bazı şeyler öğrenmeğe çalışırım.

— Sahiden bana bu iyiliği yapar mısınız Madelin?

— Neden yapmıyacakmışım? Bukadar mühim mi?

Cevap vermedim. Verdiği adrese kadar hiç konuşmadık. Ayrılırken inip elini sıktım.

— Birşey öğrenirseniz bana telefon edeceğinizi vâdeder misiniz? diye sordum.

— Hay hay, diye kederle gülümsedi, bu kadar fena şartlar içinde tanışmamızı istemezdim Mayk.

Bunu ağzını ağzıma yaklaştırarak sahici bir samimiyetle söylemişti. Omuzlarını tuttum, yavaşça eğildim.

Bu öpüşün tadı Nevyork'un göbeğine varıncaya kadar ağzımda kaldı.

Arabayı Bob'un garajına çektim. Gerek motörün gerek karoserinin bir ipucu verip vermiyeceğini anlamak için herşeyi Bob'la beraber gözden geçirdik. Araba hususî olarak ısmarlanmıştı. Motör bir başka fabrikanın malıydı, karoseri bir başka fabrikanın... Nihayet birkaç telefon muhaveresinden sonra bu otomobili meşhur iş adamlarından birisinin bir dostuna hediye etmek için hususî olarak ısmarladığını, sonra da vaz geçerek müzayede ile satılığa çıkardığını öğrendik.

Eve gelmeden evvel birkaç sandöviçle karnımı doyurdum.

Kapıya yaklaşırken anahtarlarımı çıkarmak için durdum. Eğer başka şeyler düşünerek dalmış olmasaydım, yahut ta her zaman koltuğumun altında duran silâhımı kanun mümessilleri insafsızca çekip almamış bulunsaydılar, eminim ki başıma gelecekler ya hiç gelmezdi, yahut herifler işi bukadar kolay beceremezlerdi.

Asansörden çıkıp koridora girince iki haydutla karşılaştım. İkisinin de ellerinde birer tabanca vardı ve pis suratları en küçük bir mukavemet karşısında beni delik deşik etmekten bir an bile çekinmiyeceklerini açıkça gösteriyordu.

Beni hemen tersyüzü asansöre tıktılar. Fakat makineyi zemin katta durdurmadılar. Bod-

rum kata indik ve arka taraftaki servis kapısından çıktık. Orada bekleyen bir otomobile bindik.

Heriflerden kısa boylusu silâhsız dolaştığıma bir türlü inanamamıştı. Pek rahatsızdı, ikide bir üstümü tekrar yokluyordu. Öteki silâhının namlusunu enseme dayamıştı.

Böyle vaziyetlerde insanın kafası yıldırım gibi işliyor. Evvelâ güpegündüz herkesin ortasında sizi öldüremiyeceklerini düşünüyorsunuz, buna ihtimal vermediğiniz halde gene de kaçmağa kalkışmıyorsunuz. Çünkü kurşunu yiyeceğinize de yüzde yüz eminsiniz. Bu emniyet nereden mi geliyor efendim, çünkü Nevyork'tayız. Nevyork nasıl bir yer? Nasıl batakhane? Nevyork'ta her otuz saniyede bir cinayet işlendiği polis kayıtlariyle sabit! Bu bizim cenabet Nevyork şehrimizde gürültünün hangi çeşidi artık tabiî hale gelmemiştir ki? Silâh sesini, egzos borusu gürültüsünden kaçta kaçımız ayıredebiliriz? Bundan başka ensesine kurşun sıkılmış bir cesetle adım başında rastlamağa alıştığımız sızmış sarhoşlar arasındaki farkı görecek göz kimde? Herkesi bir telâş kaplamış. Ekmek kavgası... Dönüp te komşumuza, yanımızda inleyerek sendeleyip yıkılana bakan mı var?

Herifler otomobile girince bana ellerimin üstüne oturmamı emretmişlerdi.

Direksiyona geçen haydut damağını şaklatarak:

— Bu işin bukadar kolay olacağını hiç ummamıştım ahpab! diye sırıttı.

Yanımdaki herif:

— Kes, diye homurdandı, işine bak! - Sonra kulağıma eğildi: - Tanışmamızın sebebini ayrıca anlatmağa lüzum yok sanırım kabadayı? diye güldü.

Tabancanın enseme dayalı namlusu derimi buz gibi donduruyordu:

— Malûm, dedim, bu işlerin acemisi değilim!

— Öğünme köpoğlusu! Hiçbirşey bilmediğini yakında anlıyacaksın.

DOKUZUNCU KISIM

Karşınızdakiler fazla palavra yapmazsa daha fazla korkuyorsunuz. Ensemden aşağıya, belkemiğimin oyuğuna doğru buz gibi bir ter boşandı. Ellerim fena halde uğuşmuştu. Biraz hareket ettirmek istedim. Tabancanın keskin arpacığı usta bir hareketle kulağımın arkasını yardı. Soğuk tere bu sefer sıcak kan da karıştı.

Otomobil telâş etmeden ilerliyordu. Uçak meydanına giden ana cadde üzerindeydik. Bu suretle şehirden daha kolay çıkılacağını biliyordum. Biraz hızlansaydık kaza ihtimali artar, bu da belki kurtuluşuma sebep olurdu.

Ben sanki elimden birşey gelebilirmiş gibi arada sırada davranıyordum. Her davranışta silâh enseme biraz daha gömülüyor, otomobilin sarsıntısı ve duraklamalar çektiğim ıstırabı yüz misli arttırıyordu. Bunu gayet iyi bildiği herifin yüzünden belli. Keyifleniyor namussuz! Size verdiği acı ile ayrıca keyif duyan, bu keyfi de saklamağa lüzum görmeyen bir hergeleyle beraber yaptığınız ölüm seyahatini tasavvur edin.

Bir aralık «Acaba uçağa mı bineceğiz?» diye düşündüm. Meydanı geçince bu ihtimal ortadan kalktı. Artık şehirden çıkmıştık. Asfalt göz alabildiğine uzanıyordu. Gelip geçen arabalar azaldığı için süratimiz de artmıştı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordum.

— Yakında anlarsın. - Namluyu bura bura enseme soktu: - Hediye ettiğimiz arabanın üstüne otururum sandındı değil mi?

Oteki de lâfa karıştı:

— Dinamiti bulmasaydın daha iyi olacaktı senin için. Eziyetsiz ölürdün.

Birden aklıma delice bir numara geldi. Belki yutarlardı.

— Ne dinamiti? dedim.

Kurşun gibi bir sükût oldu. Sonra direksiyondaki herif sapsarı kesildi, gözlerini kilometre saatine dikti.

— Dinamit... diye kekeledi. Bulmadın mı?

— Neden bahsediyorsun sen be?

Ikisi de aptallaşmışlardı. Direksiyondaki yakası açılmamış bir küfür savurarak frene hızla bastı. En aşağı doksan yapmakta olan otomobil savrularak yavaşladı.

Arkadan iki araba geliyordu. Karşıdan da birkaç tane çıkınca birden kafamı yana eğip arkamdaki herifin gırtlağına daldım. Parmaklarım ölüm korkusu ve öfkeyle öyle gerilmişlerdi ki çelik mengeneler yanında halt etsin! Nefesi kesilen haydut tabancasını kullanmağı bile akıl edememiş, ensemden gırtlağıma sarılmıştı. Vaziyeti gören direksiyondaki elini koltuk altına attı. Bu hareket otomobilin gidişini büsbütün bozdu. Biz zikzaklayınca arkadaki arabalar da başladılar. Biz kaldırıma, dayandık. Onlar geçip gitti.

Ben sırtladığım haydudun gırtlağını daha fazla sıkamadım. Çünkü direksiyondakinin kurşunu arkadaşının kafasını patlatmıştı. Bu hal onu şaşırtıp ürküttü. Ben bu andan istifade ettim. Leşi üstüne ittim. Tabancalı elini kurtar-

mağa gayret ederken bileğine yapıştım. Bundan sonrası artık çocuk oyuncağı demekti. Elini büktüm. Budala gibi tetiğe bastı. Kendi kurşununu sol gözünden yedi. Yüzüme beyin parçalariyle karışık kan damlaları sıçradı. Bütün mücadele birkaç saniye sürmüştü galiba! Yol şimdi göz alabildiğine bomboştu.

Derhal direksiyona geçtim. Arabayı çevirdim. Gelirken gözüme «Çıkmaz yol» yazılı bir levha ilişmişti. Oraya kadar geldim. Saptım. Leşleri yol kenarındaki çukura yuvarladım. Arabayı Nevyork'un dış mahallelerinden birinde kapalı bir dükkânın önüne bıraktım.

Apartımanımın kapısını anahtarımla açarken gece bastırmıştı. Emniyet zincirini çıkarması için Lili'ye seslenmeme hacet kalmadı. Çünkü zincir zaten takılmış değildi.

Lili ortadan kaybolmuştu. Etrafı biraz araştırınca bütün eşyaların da beraber götürülmüş olduğunu anladım.

Herifler, doğrusu, hiçbirşeyi unutmuyorlardı. Bir taraftan beni cehenneme yollamağa uğraşırken, öte taraftan kızı kaldırmışlar.

Telefona sarıldım. Pat eve yeni gelmişti.

— Allo, dedim, Lili Karver birkaç gündür bende kalıyordu.

— Peki?

— Şimdi çıkıp gitmiş.

— Nereye?

— Ne bileyim? Bu gidiş kendi gönlüyle olmuşa benzemiyor Pat, kızı kaldırdılar.

— *Dur bakalım Mayk! Başından anlat! Bu* kızın senin evinde işi neydi?

— Berga Torn'un arkadaşı olduğundan.

— Malûm!

— Herkes bu biçarenin peşine düşmüştü.

Sizin takım, federal polis, sizden ve federal polisten daha korkunç bir başka çete.

— Biz de bu kızı arıyorduk.

— Siz ararken onlar buldular.

— Kızı evine götürmekle hata ettiğini şimdi anladın mı? Vaziyetin zaten berbattı, büsbütün karıştırdın!

— Geç efendim, umurumda bile değil. Sende Lilinin eşkâli varsa teşkilâta yay! Belki bir yerde tesadüfen karşılarına çıkar. Kızı sağ olarak ele geçirmeliyiz. Berga Torn'un ölümünü örten sırlara dair birşeyler biliyordu, zannederim.

— Kendisini ötedenberi arıyoruz Mayk, malûm ya senin için yeni kayboldu ama, bizim için kaç gündür ortada yok.

Pat öksürdü. Ben gözlerimi kısarak hücumu karşılamağa hazırlandım.

— Bana neden söylemedin? diye çıkıştı.

— Söyliyecektim. Seni iki kere aradım, bulamadım. Sonra da fırsat elvermedi. Lili hakkında sen neler biliyorsun?

— Hiç. Yeni aldığım bazı raporlar bunun da öldürüleceklerin listesine kayıtlı olduğunu bildiriyor.

— Raporları verenler kim?

— Eskidenberi kullandığımız bazı sadık muhbirler.

— Şu halde idam hükmünü veren de Mafya!

— Tabiî.

— Hay Allah kahretsin... Bir de utanmadan tabiî diyorsun.

— Ne yapalım! Doğrusu bu! Sen de kendine biraz daha dikkat et! İşler kızışıyor. Çete hareket halinde. Birisini yakaladık.

— Kimi? Büyüklerden mi?

— Hayır. Ayak takımından bir serseri. Fakat vuruculardan... Ruhsatsız silâh taşıdığı için enselendi.

— Oh çok şükür! Kanunlar da nihayet bir işe yaradılar. Benim de sana bir havadisim var. Lâkin lâf aramızda kalacak.

— Meraklanma!

— Uçak meydanına yakın bir çıkmaz sokak var. Orada seni iki kişi bekliyor Pat! İki zıpır.

— Beni neden bekliyorlar?

— Ne halt etsinler yahu? Yürüyemedikleri için.

— Anlayamadım. Sakın herifleri tepelemiş olma?

— Esasında bunlar birbirlerini tepelediler, hem de iyi tepelediler. Seni, kendilerini morga nakletmen için bekliyorlar.

— Dur hele! Kendi kendilerini tepelemelerine pek akıl erdiremedim.

— Görüştüğümüz zaman tafsilâtiyle anlatırım. Şimdilik bukadar.

Telefonu kapattım. Buz dolabından bir şişe bira çıkardım. Bir müddet Lili'yi nerede bulabileceğimi, daha doğrusu aramağa nereden başlamam icab ettiğini düşündüm.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum telefon çaldı. Açtım.

Ahenkli bir kadın sesi:

— Mayk! dedi.

— Ta kendisi!

— Ben Madelin Friday.

— Ooo merhaba! Nereden telefon ediyorsunuz?

— Şehirden. İşiniz yoksa bana gelir misiniz?

— Hay hay ama ne yapacağız?

— Hiç... Konuşuruz. Teklifime canınız sıkılmadı ya?

— Ne münasebet şekerim! Başüstüne! Nerede buluşuruz?

— Karl'ın bir arkadaşı ziyafet veriyor. İsterseniz oraya beraber gideriz. Fakat fazla kalmayız.

Bir an düşündüm. Sonra:

— Olur, dedim, saat onda Avusturya otelinin alt salonunda buluşalım.

— Peki! Saat onda. Yakama bir kırmızı karanfil takacağım. Belki beni tanıyamazsınız.

— Karanfil filân istemez. Gülümsemeniz elverir. Ağzınızı yüz binlerce ağzın içinde tanırım.

Güldü. Bu gülüş te sesi gibi biraz kederliydi.

Telefonu kapattım. Bu davet bir tuzak olabilirdi. «Olabilirdi» si fazla. Besbelli... Lâkin gitmemek kabil değil. Kuduz hayvanı mutlaka tepelemek isteyen inine girmeyi göze alacak. Saate baktım. Bir başka randevuyu aradan çıkaracak kadar vaktim var.

Dün gece dolaştığım yerleri yeniden gözden geçirmeğe çıktım. Daha ilk meyhanede vaziyetin bu gece başka türlü olduğu anlaşılıyordu. Kimse benimle konuşmak istemiyor, herkes gözlerini kaçırıyor. Mezardan çıkan bir adam da ancak benim yaptığım tesiri yapar.

Maamafih bazı dostlar ufak tefek işaretlerle bazı haberler vermediler değil. Bunlar sayesinde heriflerin beni aradıklarını, bu gece mutlaka bulmağa karar verdiklerini öğrendim.

Dokuzu çeyrek geçe Pullen'in barında tezgâha yaklaştım. Bir bira istedim. Taburelerden birinde oturan kırmızı saçlı bir kız dudaklarını

oynatmadan konuşmağa başladı. Böyle konuşmayı ancak uzun zaman hapiste yatanlar becerir.

— Mayk Hammer, değil mi?

— Evet.

— Herifler Uzun Con'un meyhanesindeler.

— Peki! Neden haber veriyorsunuz?

— Haklarından gelesin diye!

— Sebebi?

— Suratıma baksana.

Yüzünde boydan boya bir ustura yarası vardı.

— Beni bu hale getirdiler. Eğer suratımı berbat etmeseydiler, şimdi müzikhollerden birisinde artist olacaktım.

— Orada olduklarını nereden biliyorsun?

— Demin gördüm.

— Başka?

— Acele ediyorlar. Bana telâşlı gibi göründüler.

— Polisten mi çekiniyorlar?

— Polis henüz arkalarına düşmedi zannederim.

— Mersi yavrum!

Birayı öderken kimseye belli etmeden kızın kucağına elli dolarlık bir banknot bıraktım.

Uzun Con'un meyhanesinde oldukça kalabalık vardı. Açık kapıdan dışarıya keskin bir alkol kokusu vuruyordu. İşler burada epeyi ilerlemiş olmalı ki sarhoşun biri daha şimdiden kaldırımın kenarına oturmuş kusuyor.

İçeri girdim. Girer girmez beni arayan haydutların büsbütün acemi olmadıklarını anladım. Sugar tezgâhın en dip köşesine oturmuş, arkasını kapıya çevirmişti. Buna mukabil Şarli Maks kapıyı gözetliyordu. Maamafih bana

böyle numaraları söktürmek te kolay değildi. Netekim Maks sigarasını bastırmak için gözlerini indirince içeriye daldım. Siperlenerek Sugar'ın arkasına yaklaştım.

— Merhaba zibidi! diye fısıldadım.

Ensesindeki saçları derhal dikildiler. Herif bir anda kızmış kediye döndü. Fakat bu davranışında öfkeden ziyade korku da olmalıydı. Çünkü bunlar eminim ki çıkmaz sokak macerasını çoktan duymuşlardı. İşte burası da çıkmaz sokak sayılır. Yolu kestim. Ben bir yolu kesince oradan geçmenin imkânsızlığını bu herif bilmez mi?

Elimi arkadan uzatıp koltuk altındaki tabancasını çekip aldım. Boşalttım. Kurşunları cebime koyduktan sonra silâhı tekrar yerine soktum. Bundan hiçbirşey anlamadığı için korkusu dehşete dönüverdi.

Kollarımı arkadan beline doladım. Ellerimi midesi hizasında kilitledikten sonra Japonlardan öğrendiğim müthiş bir oyunla karnını sıktım. Bir anda adamlıktan çıktı. Tezgâhın üstüne cıvık birşey gibi yayıldı.

Koyuverdiği inilti hâlâ kapıyı gözetleyen Şarli'nin aklını başına getirdi. Daha doğrusu aklını başından aldı. Herif budala gibi silâhına davrandı. Silâhın çekildiğini görenler feryat ederek yerlerinden fırladılar. Kadınlı erkekli bir kalablık kapıya hücum etti. Bu kargaşalıkta Şarli'nin güzel tabancasını bana karşı kullanmasına imkân kalmamıştı. Ben derhal yer değiştirdim, karşılaştığımız zaman aramızda ancak iki metre mesafe kalmıştı. Şarli tabancasını kaldırırken ben de bileğine botinimin burnunu yapıştırdım. Silâha can havliyle öyle sarılmıştı ki elinden bırakmadı. İkinci tekmeyi diz ka-

pağına yedi. Yere düştü. Bu sefer silâhı tutan elin dirseğine vurdum. Herifin böğürmesi bütün gürültüleri bastırdı.

Bu sefer silâhı bırakmıştı. Üstüne eğildim:

— Siz benimle boy ölçüşecek kıratta değilsiniz yavrum, dedim, ben sizden daha beterlerinin hakkından geldim. Eğer bana silâh çeken derimi delebilseydi... Şimdi bak sana ne yapacağım?

Ahali durmuş seyre başlamıştı. Herifin sağ lam kolunu tuttum. Seyircilerin okşadığımı zannettiklerine eminim. Hergele müthiş bir feryat kopardı. Bunun sebebini herkesin anlamadığına eminim. Herifin öteki kolunu da kolayca kırıvermiştim.

Tabancaya uzandım. Arkamdan sâkin bir ses:

— Bırakınız onu Hammer! dedi.

Dönüp baktım. Mavi kostümlü federal polis memuru. Arkasında da iki arkadaşı. Birisi yanıma yaklaştı. Üstümü aradı. Silâhsız olduğumu anlar anlamaz hayretle arkadaşlarına döndü:

— Vallahi tabancası üzerinde değil! dedi.

Ötekiler şaşkın şaşkın bakıştılar. Gözlerindeki hayret az zamanda dağıldı. Yerini derin bir hayranlık aldı. Sugar ile Maks'ın üzerine çıplak elle yürümenin ne demek olduğunu bu yavrular iyi biliyorlardı. İster şaşırsınlar, ister hayran olsunlar. Ben bu halden istifade ettim. Kalabalığa karışıp savuştum.

Hâlâ kulağını ensesinden göstermek isteyen Vaşington'la uğraşmaktansa Avusturya Otelinde bekleyen güzel kadının randevusuna yetişmek daha akıllı bir hareket olacaktı.

Madelin Friday özenerek giyinip süslendiği

zaman emsali bulunmayan güzel kadınlardandı. Bütün erkeklerin ayni kıyafette olduğunu otelin salonuna girince anladım. Herkes işini gücünü bırakmış, kızı seyre dalmıştı.

— Çok bekletmedim ya? diyerek yanına yaklaştım.

— Benim başkalarını beklettiğim kadar... diye güldü.

— Nasılmış?

— Pek te tatlı birşey değil.

Hemen çıktık. Bir taksiye bindik. Hareket edince dudaklarını ağzıma yapıştırdı. Bu seferki öpüşü ilk defaki gibi tereddütlü ve kısa olmadı. Ben ömrümde dudaklariyle bukadar iyi konuşan ve bukadar cömertçe vaadlerde bulunan bir başka kadın görmedim.

Böyle başlayan yolculuk hiçbirşey konuşulmadan gideceğimiz yere kadar devam etti. Kız ancak otomobil durduğu zaman:

— Bir kokteyl partiye davetliyiz, dedi. Karl'ın bütün dostları, iş yaptığı adamlar burada.

— Siz bunların aralarında ne arıyorsunuz?

— Bu nasıl sual Mayk? Ben dekoru tamamlıyorum. Karl benim güzelliğimi her zaman bu işlerde kullanır.

— Fena akıl değil! Tesirine diyecek yok!

İçeri girdik. Kızı alt kattaki tenha salonlardan birisine götürdüm. Işıkların bir kısmını söndürdüm. Loş bir köşeye oturduk:

— Konuşacağımızı söylemiştiniz, dedim, yukarıya çıkarsak hiçbir şeyden bahsedemeyiz.

— Haklısınız Mayk... Bir kere şunu haber vereyim: Dediğiniz gibi gazete koleksiyonlarını karıştırdım. Sizin için yazılanları hep okudum.

— Ne yazmışlar meselâ?

— Meselelerin etrafında dolaşmayı sevmem. Karl'ın pis işlerle meşgul olduğunu evveldenberi biliyordum. Fakat çok nüfuzlu dostlara malik olduğundan yakasını her zaman kurtarıyor. Bu nüfuzlu dostları da Karl'ın ne gibi işler gördüğünü biliyorlar. Gene de kendisini himaye ettiklerine göre tehlike yok demekti.

— Yani bu son günlere gelinceye kadar Karl hakkında endişe duymadınızdı?

— Evet.

— Şimdi?

— Şimdi vaziyet başka! Bugüne kadar Karl'ın maruz kaldığı tehlikeler malûm şeylerdi. Gayet kuvvetli avukatlar sayesinde yakasını sıyırıyordu. Halbuki siz ortaya çıktınız Mayk! Sizin kanunla filân ilginiz yok. Siz düpedüz öldürüyorsunuz! Hâkim, kanun, cellât hep sizsiniz. Kendinizi buna bir kere kaptırmışsınız. Siz sonuna kadar böyle gideceksiniz. Yani birisi çıkıp sizi temizleyinceye kadar durmadan adam öldüreceksiniz. İsteseniz de, istemeseniz de bu böyle.

— Durun bir ciheti anlamak istiyorum: benim için mi korkuyorsunuz, yoksa Karl için mi?

— Sizin için korkmuyorum. Size bunlar hiçbirşey yapamazlar. Siz bunların hepsinden kuvvetlisiniz. Karl için korkuyorum. Bana eskidenberi çok büyük iyilikleri var. Beni büyüttü, yetiştirdi. Bir dediğimi iki etmez. Ona sizden fenalık gelmesini istemiyorum. Duyduğum şeyler şimdiye kadar alışık olmadığım garip hisler... Derdimi anlatamayışım bundan... Kelimeler aklıma gelmiyor. Sizi galiba seviyorum Mayk... Bu da benim için yepyeni bir his... Ben

ömrümde kimseyi sevmedim ki... Ama bu sözlerin de hiçbir işe yaramıyacağını kestiriyorum. Olan olacak! Tekerlek bir kere dönmüş. Takvimin yaprağı kopup düşmüş. Geçmişi tashih etmeğe hiç kimsenin gücü yetmez. Çok bedbahtım Mayk... Sözün en doğrusu bu! Haydi artık yukarı çıkalım. Konuşacak birşey kalmadı sevgilim.

Kalktı. Kolumu verdim. Asansörde kendisini hâlâ toplayamamıştı. Kokteyl partinin verildiği en üst kata çıktığımız zaman kederle gülümsedi.

Kapıda Karl'ın iki silâhşörü gene nöbet bekliyordu. Madelin'i görünce sırıttılar. Fakat beni fark eder etmez suratları asıldı. Ne yapacaklarını birbirlerine gözleriyle sordular. Kendi başlarına hareket etmek salâhiyetinde olmadıklarından müdahale edemediler. Kızın arkasından içeri girdim. Şapkamı gardroba verdim.

Salonlar ağzına kadar doluydu. Hem de öyle ne olduğu belirsiz herifler değil. Her adımda meşhur insanlara rastlıyordunuz. Radyoda konuşanlar, âyânda nutuk çekenler, büyük gazetelerde makale çizdirenler, hasılı Nevyork'un, Vaşington'un ileri gelenlerinden mühim bir kısmı buraya koşmuşlardı. Meyve, buğday, nebatî yağ, teneke, demir, lâstik, yok bilmem ne kralları... Bunların arasında daha başkaları, polis te kaydı, emniyette fişleri olanlar.

Herkes Madelin'i selâmlıyordu. Birkaç kişi yolumuzu kesince:

— Ben *sizi Amerikan barda beklerim!* diyerek ayrıldım.

Buna biraz da Velda'yı görmem sebep olmuştu. Velda gene harikulâdeydi. Billi Mist ile Al Afna'nın arasında durmuştu. Karl Evelo

biraz geride bu üç kişilik grupu seyretmekteydi.

Ben yaklaşınca Velda şöyle bir tanıdık gibi yüzüme baktı, lûtfen tebessüm etti. Karl sapsarı kesildi. Buna karşılık Billi Mist domates gibi kızardı. Üstüne yürüdüm. Tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— Merhaba namussuz! dedim.

Bu herifler gördükleri işin erbabı değillerdi. Hep kuvvete dayanmağa, kendilerinden kuvvetsiz insanlara saldırmağa alışmışlardı. Bu sebeple sinirlerine hâkim olamıyorlardı. Netekim haydut herif yalnız olmadığımızı unutarak elini derhal koltuk altına attı.

— Tabancana mı davranıyorsun hergele? dedim, haydi çeksene rezil!

İnleyerek elini geri çekti.

İçlerinde yalnız Al Afna kendisini zaptedebilmişti. Velda'nın elini okşamağa devam ederek:

— Aldırma yavrum, dedi, birşey yok!

Velda şaşırmış gibi sordu:

— Ne oluyor anlatsanız?

Billi Mist sırıtmağa çalışarak cevap verdi:

— Meraklanmayın canım, şakalaşıyoruz.

Velda'yı tepeden tırnağa süzdüm:

— Madamı bana tanıştırsanıza! dedim.

Karl yaklaştı:

— Adınız Hammer zannederim, dedi, evet şimdi hatırladım, adınız Mayk Hammer... Size takdim edeyim Mis! Mister Hammer ve Mis Levis... Levis Kandi.

— Müşerref oldum Kandi!

— Ben de efendim.

— Ya modelsiniz, yahut canlı manken... Belki de sinema artisti?

— Reklâmlar için poz veriyorum. Siz ne iş

görürsünüz Mister Hammer?

— Ben mi? Ben avcıyım!

— Büyük avlar mı yaparsınız?

— Yırtıcı hayvanları avlarım. Dünyanın en yırtıcı hayvanlarını... - Billi Mist'e baktım: Yani kanlı haydutları avlarım.

— Çok enteresan! dedi.

— Çok, dedim, insan giderek buna kapılıyor. Bir kere iptilâ haline gelince kurtuluş kalmıyor. İster istemez ava çıkıyorsunuz. Meselâ bu akşam, yani demin ava çıkmıştım. İki hergele yakaladım.

— Kimler bunlar ?

— Birisine Sugar diyorlar. Ötekinin adı Şarli Maks... Siz de bazı bazı ava çıkar mısınız.

— Bazı bazı... Evet.

— Ne iyi. Önümüzdeki günlerde buluşalım da beraber avlanalım. Size zanaatin püf noktalarından bir kısmını gösteririm.

Al Afna keyifle güldü:

— Vallahi davet ederseniz ben de gelirim, dedi, sahiden heyecanlı bir av.

— Heyecanlı olduğu muhakkak. Hele seyirciler için keyfine diyecek yok. Fakat bir noktaya dikkatinizi çekerim: seyredip dururken bir de bakarsınız oyuna siz de girmişsiniz. Bu sefer bir başka noktaya dikkatinizi çekmeliyim: eğer kuvvetli tarafa düşerseniz keyif ve heyecan devam eder. Şayet kuvvetsiz tarafa karışmışsanız heyecana birşey diyemem ama keyfi kalmaz. Ölüm teri dökersiniz.

Karl söze karışacaktı ki yanımıza Leo Harmodi yaklaştı. Birisine takdim edeceği bahanesiyle Velda'yı alıp götürmek istedi. Billi:

— Ama hemen geri getirin, dedi, burada gayet iyi eğleniyordu.

Kız uzaklaşınca Billi bana dönmeden dişlerinin arasından konustu:

— Bu gece bir başka yerde buluşalım mı yavrum? Görüşürüz!

— Nerde, ne zaman istersen.

Yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir bardak viski aldım, selâm vermeden oradan ayrıldım.

Salonlarda biraz dolaştım. Birkaç kişi ile selâmlaştım. Nihayet Madelin'in bulunduğu köşeye doğru yürürken Velda ile karşılaştık. Bana gülümsedi ve tam yanımdan geçerken: «Köşedeki dükkânda. Bir saate kadar» diye fısıldadı.

Madelin beni görünce etrafını çevirenlerden müsaade istedi. Yanıma geldi:

— Canınız sıkılmadı değil mi Mayk? diye sordu.

— Hayır, dedim, bilâkis, iyi eğlendim.

— Karl'la konuştunuz mu?

— Hem Karl'la, hem de dostlariyle.

— Çatışmadınız ya?

— Çatışmayı da nereden çıkarıyorsunuz? Kibar kibar muhabbet edildi.

— Öyleyse haydi beni eve götürün Mayk!

— Bu gece maalesef götüremem sevgilim, işim var. Rica ederim böyle somurtma! Çok isterdim ama beraber çıkmamıza imkân kalmadı. Başkasına söz verdim.

— Karl'a mı?

— Karl'a değil ama yakında onun da vaziyeti berbatlaşacak.

— Onun vaziyeti berbatlaşırsa benim de vaziyetim berbatlaşmış demektir.

— Zannetmem Madelin. Sen iyi yürekli bir kızsın. Bunu söylediğime bakarak sana so-

nuna kadar güveniyorum zannetme! Ben kozumu Mafya ile bölüşmek istiyorum. Bunu aklıma iyice koymuşum. Bu çetenin sahibini görmedikçe, onunla uzaktan yakından münasebeti olanlara itimat edemem.

— Beni öperken de böyle mi düşünüyorsunuz Mayk?

— İnsan senin gibi bir kızı öperken hiçbir şey düşünmez sevgilim; bunu sen de pekâlâ bilirsin.

— Tekrar görüşecek miyiz?

— Umarım... Yani başıma bir iş gelmezse muhakkak görüşeceğiz.

Dudaklarını yalayarak yüzüme bakıyordu. Bu kızı eve götürmemekle neler kaybettiğimi derhal anladım. Madelin anadan doğma aşk kadınlarındandı. İnsan onunla sevişirken dünyayı unutur, ölüme bile boş verir.

Kapıdan çıkarken silâhlı muhafızlar beni gene düşman düşman süzdüler. Umurlamadan yürüdüm. Hattâ koridorda durup bir sigara yaktım. Sonra bu geceki kabadayılığı kâfi görerek ihtiyatlı hareket etmeğe karar verdim. Asansörle birinci kata inip büyük kapıdan çıkacak yerde merdivene saptım. Zemin katına daldım. Birkaç kapı geçtikten sonra büyük kazanlar ve muazzam ocaklar bulunan bir yere vardım. Burada bir başka kapı arka sokağa açılıyordu. Ateşçilik eden delikanlıya beş dolarlık bir banknot uzattım:

— Şu karı milleti yok mu, diye sanki kendi kendime söylendim, insanı canlı canlı mezara sokar vallahi!

Oğlan güldü.

— Hele kocasının ne zaman geleceğini ak-

lında tutamıyan karılar... diyerek yürüdüm. Kapının sürgüsünü çekip dar sokağa çıktım.

Takip edilmemek için bazı numaralar yaptıktan sonra Velda ile buluşacağımız küçük meyhanenin arka salonuna yerleştim. Kız randevu vaktini birkaç dakika geçirerek geldi.

Kaşlarını çatarak derhal çıkışmağa başladı:

— Nedir bu yaptığınız kuzum? Kafanızı kaplanın ağzına sokmak neyin nesi?

— Otur şekerim, otur da birşey iç!

— Oturamam. Vaktim yok! Siz deli misiniz Mayk! Hayır istemiyorum. Kendinizi düpedüz tehlikeye atmanın faydası ne? Bugün akşama doğru çeteye mensup bir herif geldi. Karl'a rapor verdi. Ben birazını işitebildim. Birisi Nikola Raymond'la Valter Makgrat hakkında tahkikat yapmış. Bunu duyunca Karl'ın canı fena halde sıkıldı. Benimle konuşmakta olan Billi'yi çağırdı. Billi tekrar yanıma geldiği zaman yüzü sararmıştı. Elleri titriyordu.

— Sonra bu haberi Al Afna'ya da verdiler mi?

— Zannederim.

— Bu iki kişi hakkında tahkikat yapan benim.

— Onlar federal polis zannettiler. Billi'nin apartıman anahtarını ister misin?

— Nerede buldun?

— Kendisi verdi. İcabında onu orada bekleyebilmeliymişim.

— Peki?

— Bana lâzım değil. Bir aynını yaptırdım.

— Herifin apartımanına ne zaman gideceksin?

— Bu gece. Fakat Billi'nin beni davet ettiğini Al Afna anladı. Bir aralık gizlice: «Git-

meden evvel bana uğra, sana söyliyeceklerim var» dedi.

— Vay namussuzlar vay! Hem canları tehlikede, hem de gönül eğlendirmekten vaz geçmiyorlar. Sen bu haydut sürüsüyle nasıl boğuşacaksın?

— İşte bunun sayesinde.

Kız böyle diyerek çantasından çıkardığı bir tüpü gösterdi. Bunun üzerinde baş ağrısı ilâcı yazıyordu ama içinde hap yoktu. Şişeyi beyaz bir toz doldurmuştu.

— Nedir? diye sordum.

— Kloral! diye güldü, meraklanma haklarından gelirim.

— Zannetmem şekerim, bunlar kloralle uyuyacak kadar acemi değiller. Kendini lüzumsuz yere tehlikeye atıyorsun gene!

— Meraklanma dedim ya... Tabancam da üzerimde.

— Nerede oturuyor bu Billi denilen namussuz?

Velda adresle telefon numarasını evvelce bir küçük kâğıda yazıp hazırlamıştı.

— Al Mayk, dedi, ne olur ne olmaz. Yanında bulunsun.

Adres ve numarayı ezberleyip kâğıdı çakmağımla yaktım. Kız beni gülerek seyrediyordu. Çakmağın oynak ışığından gözlerine kızıl bir ışıltı vurmuştu. Bu haliyle dişi bir parsa benziyordu. Netekim büyük bir cesaretle elini sallayarak:

— İyi avlar Mayk, dedi, canavarların hakkından mutlaka geleceğiz.

Uzanıp dudaklarımı öptü. Hay canına! Dünya güzeli kızlardan ve dünyanın en usta kadınlarından sonra bile bu benim Velda gene hari-

kulâde... Bunun hususiyeti doğrudan doğruya yüreğime dokunuyor. Ötekilerin teması ekseriya deride kalır.

Velda gittikten sonra ne olur ne olmaz diye beş dakika daha bekledim. Sonra bir taksiye atlayıp Billi'nin apartımanına koştum.

Burası sekiz odalı saray gibi bir daireydi. Gecenin bu saatinde kimsecikler yoktu. Veldanın sahte anahtarı kapıyı kolayca açtı. Gafil avlanmamak için emniyet zincirini taktım. Yedi odanın sistemli bir surette aranması tam kırk beş dakika sürdü. İşe yarar hiçbirşey bulamadım. Tam küfürün dininden başlıyordum ki sekizinci oda yüzümü biraz güldürdü.

Burası mimar tarafından sandık odası olarak düşünülmüştü ama Billi'nin bir çeşit çalışma ve dinlenme yeri gibi kullandığı belliydi. Köşede bir televizyon cihazı vardı. Duvarlarda macera romanlariyle dolu kitap rafları... Bir yazıhane, gayet rahat bir koltuk. Herif buraya gelip dinleniyor olmalı. Öteki odalar ve salonlar daha ziyade misafir kabulüne mahsus.

Yazıhanın orta gözü kilitliydi. Bunu açmak bir dakikadan fazla sürmedi. İçinde bir dosya duruyordu. Gazetelerden, mecmualardan kesilen kuporlarla, daktiloyla yazılmış raporlarla hattâ muhtelif fotoğraflarla dolu bir dosya. Bu dosya bizzat Billi Mist'e aitti.

Sahifeleri dikkatle çevirmeğe başladım. Aradan on dakika geçmemişti ki gözümün önünde öldürülen Berga Torn'un ilk resmine rastladım. Yanında da Billi duruyordu. Bu resim bir mecmuadan kesilmişti. Resim altı Billiden bahsetmiyor. İkinci resimde kız Karl ile beraberdi. Billi biraz ilerde yüzü görünmeyen birisiyle görüşüyordu. Bunlardan başka

iki fotoğraf daha vardı. Kız birisinde Billi ile, diğerinde Karl ile beraberdi. Bunlardan birisinde Berga'nın el yazısiyle «Biricik sevgilime» kaydı mevcuttu.

Yazıhanenin diğer gözlerinde mühim birşeylere rastlamadım. Banyodaki ilâç dolabı Billi'nin mide rahatsızlığı çektiğini meydana koyuyordu.

Araştırma bitmişti. Billi neredeyse gelebilirdi. Fakat buna aldırmadan telefonu açtım. Pat'ı aradım. Vakit pek geç olduğu halde eve gelmemişti. Bürosunda yakaladım.

— İşin başından aşkın görüyorum! diye güldüm.

— Neredesin yahu? diye bağırdı, akşamdanberi seni arıyorum.

— Nerede olduğumu söylesem inanmazsın. Ne var?

— Sugar denilen denilen haydut bütün bildiklerini söyledi.

— Deme! Fevkalâde... E, neler söyledi bakalım?

— Kızın öldürülmesinde Sugar da varmış.

— Şarli Maks?

— O da gelmiş ama iş bittikten sonra.

— İsim verdi mi Pat? Kimleri söyledi?

— Hiç! Herif kimseyi tanımıyormuş.

— Saçmalamışsınız. Adam namussuzu söyletemez mi? Şunu söylet te iş bitsin!

— Artık imkânsız!

— Neden?

— Çünkü Sugar da, Şarli de artık yaşamıyorlar.

— Deme? Kabahat benim mi?

— Hayır! Sugar'ın zaten kurtulabileceği şüpheliydi ama işi tesadüfe bırakmak istemedi-

ler. İkisini de çete öldürdü. Mitralyözlerle.

— Yahu Al Kapon devrinde miyiz? Bu heriflerin gözleri iyice kararmış.

— Kararmış evet! Sugar bize Miyami'de yaşayan bir heriften bahsetti. Çetenin ileri gelenlerindenmiş galiba!

— Kimmiş, adı ne? Böyle bir iş Miyami polisine havale edilemez. İki sual sorarlar. Rahatsız ettikleri için özür dileyip bırakırlar. Namussuzlarla ben konuşmalıyım Pat. Bildiklerini tekmil söyleteceğime bahse girerim.

— Öyle iş olmaz. Bunu kendin de biliyorsun.

— Olmasın bakalım! Heriflere ateş eden otomobili buldunuz mu?

— Bulduk. Mitralyözler de içindeydi. İlinoy'dan olduğu gibi aşırılmış. Yani oranın meşhur bir silâh ticarethanesine mahsus araba... Hiçbir parmak izi bulunamadı.

— Bu gidişle seni azlederler oğlum! Resmî metodları bırak ta benim usule gel!

— Ben de seni bütün gece bu sebepten aradım ya işte.

— Beraber mi yürüyeceğiz?

— Deli misin? Federal polis harıl harıl seni arıyor.

— Sebep?

— Sugar ve Şarli işi için.

— Beni ne yapacaklarmış? Hem biz bu yiğitlerle karşılaştık bile. Alçaklar sonuna kadar seyretmeden işe karışmadılar. Eğer haydutlar beni tepeleselerdi belki de sevineceklerdi.

— Oradakiler senin değil, onların peşindeymişler.

— Onların peşinde olmaları hâdiseyi değiştirmez ki.

— Hâdise şöyle cereyan etmiş. Önce federal polis iki haydudu bir köşede kıstırıp aramış. Üstlerinde silâh bulamayınca salıvermek zorunda kalmış. Herifler izlerini kaybettikten sonra yeniden silâhlanmışlar. Eğer sen işe karışmasaymışsın ikisini de ruhsatsız silâh taşımak bahanesiyle enseleyeceklermiş. O zaman daha iyi söyletmek mümkün olacakmış. Sen herifleri öyle perişan etmişsin ki sorguya çekilmeleri imkânsız hale geldi.

— Kendilerinden benim namıma lûtfen af dile! Bir daha sefere kendimi geberttirim de leşim işlerine yarar.

— Fena olmaz.

— Mersi! Lili Karver hakkında yeni birşey öğrenebildin mi?

— Hayır! İki sarışın kız cesedi bulunmuş ama Lili'ye ait değil. Birisi üç gün evvel temizlenmiş, ötekini âşıkı kıskançlıktan öldürmüş. Lâzımsa bunları sana versinler.

— Nekadar cömertsin bu gece! - Kol saatime baktım. Vakit çok geçmişti: - İyi geceler Pat; dedim, sabaha kadar yeni birşey olursa seni ararım, olmazsa yarın görüşürüz.

— Olur. Şimdi neredesin?

— Billi Mist adında bir herifin apartımanında. Hem de namussuz her an üstüme gelebilir.

Feryadına kulak asmadan telefonu kapattım. Hemen dışarı fırladım. Asansörün sesi aklımı başıma getirdi. Merdiveni bir kat yukarı çıktım. Aşağıya baktım. Doğru tahmin etmiştim. Billi evine dönüyordu. Hem de yanında iki tane dağ gibi muhafızla... Muhafızlar da hani her yerde görülen cinsten değiller. Çam yarması keratalar. Adamı sıksalar suyunu çıkarır-

lar. Onlar apartımana girince ben asansöre atladım.

Yorgundum. Uyku göz kapaklarımı inatla örtüyordu. İlk dört yol ağzına kadar dalgın dalgın yürümüşüm. Orada kırmızı ışıklar sönüp yeşillerin yol vermesini beklerken zihnimde apansız bir sıçrama oldu. Daha doğrusu kafamın içinde bir ışık yanıp söndü. Billi Mist'in apartımanında görüp te dikkat etmediğim bir şey birdenbire mânâlanmıştı.

Aynı zamanda önümden geçen bir takside Velda'yı farkeder gibi oldum. Yanında birisi vardı ama kim olduğunu tanıyamadım. Üstünde durmağa da lüzum görmeden bir boş taksi çevirdim. Al Afna'nın adresini verdim.

Herifin oturduğu binanın giriş kapısı açıktı. Kimseye rastlamadan geçtim. Birinci kat koridorunun nihayetindeki apartımanın kapısı da aralık. İçeriden dışarıya ışık vuruyor. Yaklaşırken avucumda tabancamın yokluğunu şiddetle hissediyordum. Bu herifler Luger'lerin lisanından daha kolay anlıyorlardı. Gece vakti açık kalmış kapılar beni, kapalı duranlardan daha çok şüphelendirirler. Geri sıçramağa hazır bir halde ayağımın burnuyla kanadı ittim.

Antrede kimseler yoktu. Fakat biraz evvel burada birinin bulunduğu ve bu birinin kendisini pek te iyi hissetmediği anlaşılıyordu. Yere kusmuşlardı. Ayrıca bol miktarda kan lekeleri de vardı.

Salonda iki kadeh ve yerde şişe kırıkları gördüm. İş meydanda! Velda herifi uyutmak istemiş, Al bunun farkına varmış, midesini boşaltmış. Bu arada bizim Velda'dan kafasına kocaman bir süt şişesi yiyerek yere serilmiş. Kız apartımanı aramış. Fakat Al'in umulduğundan

evvel ayıldığı da belli. Şu halde derhal Billi Mist'de vaziyeti bildirmiştir.

Bunu düşünür düşünmez telefona sarıldım. Bereket versin Pat evindeydi ve henüz yatmamıştı:

— Hiçbirşey sorma, diye bağırdım, Veldayı yakaladılar. Velda çetenin eline geçti. Daha doğrusu Billi Mist'in evine kendi ayağıyla giderek kurdun ağzına girmiş oldu. Sen derhal apartımana bir polis müfrezesi yolla! Sokağa gürültü etmeden girsinler, yukarıya sessiz çıksınlar, çünkü kıza işkence edeceklerini zannediyorum. Herifleri suçüstü yakalarız. Sana bulunduğum yerin telefon numarasını vereyim, neticeyi bana derhal bildir.

Bu suretle insanı kahreden bir bekleme başlamış oldu. Vakit bir türlü geçmiyordu. Sigara bile içemiyordum. Kendimi avutmak için etrafı bir de ben yoklamak istedim. Herif bir sürü işe yaramaz kâğıtları, dosyaları bir araya toplamıştı. Bunların içinde bir de gemi modeline rastladım.

Küfrederek gidip gelirken nihayet telefon çaldı. Pat'ın dargın sesi:

— Mayk, dedi.

— Evet!

— Bu ne pis şaka! Benim derdim bana yetiyor. Bir de başıma yeni belâlar mı açacaksın?

— Ne olmuş?

— Ne olacak. Billi yataktaymış. Uyuyormuş. Apartımanı aramışlar. Velda değil sinek bile yok. Herif ağzına geleni söylemiş. Yarın bizi şikâyet edecek.

Artık dinlemeğe tahammülüm kalmadığından telefonu kapattım. Tekrar çaldı. Aldırmadım. Birkaç kere daha zırladı. Ben müthiş bir

ıstırap duyarak düşünüyordum.

Dışarıda yağmur başlamıştı. İri taneler camlara çarpıyor, ıslaklık sesi dünyayı dolduruyordu. Belki de bu sesin yardımiyle zihnim demin gördüğüm gemi plânına takıldı. Geminin adı «Lö Kedrik» ti.

Demin Billi'nin evinden çıktıktan sonra aklıma gelenler yavaş yavaş açık bir mâna alıyorlardı. Kızı gemiye götürmüşlerdi. Birazdan işkence etmeğe başlıyacaklar. Bütün bildiklerini söyletmeden öldürmezler.

Ancak herşeyi söylediğine kanaat getirdikleri zaman...

Velda'yı temizlerler! Ötekini nasıl gaddarca temizledilerse...

ONUNCU KISIM

Eve döndüm. Biraz uzanıp dinlendim. Bu dinlenme hem vücudüm, hem de kafam için mutlaka lâzımdı. Çünkü ayaklarımın üstünde duracak takatim kalmadığı gibi kafam da işlemez olmuştu. Kendimi biraz dinlenmiş hissedince fırladım. İki bardak buzlu bira içtim. Telefonu açtım. Gazeteci arkadaşım Ray Diker'i çok şükür evinde buldum.

— Ben de seni sabahleyin arayacaktım, diye söze başladı.

— Yeni birşey var mı?

— Var. Kavolski'nin eski bir patronuyla görüştüm. Bu herifi bir aralık Berga Torn'un muhafızlığına tâyin etmişler. Eski boksör kızı birkaç zaman kollamış. Hem de yanından hiç ayrılmamak şartiyle. Vaziyet o hale gelmiş ki Kavolski büroya hiç uğramamağa başlamış. Bundan şüphelenmişler. Arkasına bir başka memur takmışlar. Bir de bakmışlar ki boksör es-

kisi kızla mercimeği fırına vermiş. Geceleri bile aynı yatakta yatıyorlarmış.

— Tuhaf! Başka?

— Kavolski için yeni öğrendiklerim bunlar.

— Herifi ezen kamyon şoförünün adresi?

— Buldum.

Ray'ın söylediği adresi bir yere kaydettim.

— Başka? diye sordum.

— Nik Raymond bir müddet bir İtalyan firması namına ihracat malı tütün satın almak işinde çalışmış. Herifin asıl adı Raymondo imiş. Senede birkaç kere Avrupa'ya gider gelirmiş. İyi kazandığı rivayet ediliyor. Miyami'de büyük kumar oynadığı meydana çıktı. Ayrıca güzel kızlara da bayılırmış.

— Mersi Ray.

Bu esnada kapı vuruldu. Telefonu kapatıp yürüdüm. Kapıcı beni aşağıda birisinin görmek istediğini söyledi.

Beraber indik.

— Lûtfen benim odaya buyurun Mister Hammer, dedi, kendisi orada.

Kapıdan geçince hayretle durakladım. Lili bir koltuğa oturmuş dimdik bana bakıyordu. Yüzü karmakarışık, elbiseleri daha berbat halde. Belli birşey, başına bir felâket gelmiş. Âdeta bir kocaman ütünün içinden geçmiş. Okadar ki yalnız elbiseleri değil suratı bile sanki buruşmuş.

— Sana ne oldu? diye yaklaştım.

Cevap verecek halde değildi. Kapıcıya döndüm:

— Otomobille mi geldi? dedim.

— Biryerden gelmedi ki... Mahzende buldum. Oraya saklanmış. Hakikatte buldum lâfı da doğru değil. Birinci kattaki kiracılar süt şişelerinin aşırıldığını söylemişlerdi. Mahzende iki tane boş süt şişesi görünce şüphelendim. Gizlendiği yerin keşfedildiğini anlayınca deliye döndü. Neden sonra sizi çağırmamı rica etti. Demek tanıyorsunuz?

— Tanıyorum tabiî.

Gene kıza döndüm:

— Haydi yukarı çıkalım! dedim.

Uykudan uyanır gibi silkindi. Gözlerine dehşet doldu. Sonra beni zorla tanıdı. Çılgın gibi boynuma atılarak:

— Beni koru! Beni kurtar, beni buradan götür Mayk. Deli olacağım! diye hıçkırdı.

Kızı kucakladım. Omuzunun üzerinden kapıcıya:

— Teşekkür ederim, dedim. Bunlar hakkında hiç kimseye birşey söylemeyeceksin. Ufak bir gevezelik bir sürü insanın canına mal olabilir.

— Elbette Mister Hammer... Hiç söyler miyim?

— Dinle. Bana derhal kol demirleri satın al. Birisini bul. Apartımanımın kapısına taktır. Kol demirlerinden başka emniyet tertibatı da teklif ederlerse onları da yaptırırsın.

— Derhal Mister Hammer.

Kızı yukarı çıkardım. Bir bardağa dört parmak viski koydum. Bir dikişte içti. Yanaklarına renk geliverdi.

— Ne oldu sana? diye tekrar sordum.

— Sen yoktun. Gene geldiler, diye anlattı, kilidi kolayca açtılar. Fakat emniyet zincirini kı-

ramadılar. Birisi bir destere bulmaktan bahsetti. Deliye döndüm. Eşyalarımı topladım. Sokağa çıkacağım sırada, kapıyı gözetlemeleri ihtimali aklıma geldi. Mahzene indim. Budalalık ettiğimi şimdi anlıyorum Mayk.

— Aldırma! Olur böyle şeyler... Yüzlerini gördün mü?

— Hayır.

— Artık korkma! Haydi banyoya geç. Yıkan, birşeyler ye.

— Beni bırakıp gidecek misiniz Mayk... Aman yarabbi!

— Korkma dedim ya... Kapıcının karısını göndereceğim, ben dönünceye kadar beraber otururşunuz.

— Olur, peki! Sizde tuvalet ispirtosu bulunur mu? Ben banyodan sonra ispirtoyla masaj yapmazsam kendimi temizlenmiş hissetmem.

— Buluruz. Kapıcının karısiyle yollarım.

Pardesümü giyip aşağı indim. Kapıcı ile görüştüm. İcab eden şeyleri söyledim.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Bir taksi çevirdim. Kavolski'yi ezen kamyon şoförünün adresini verdim.

Herif beni iyi karşıladı. Hususî polis hafiyesi olduğumu, sorduklarıma cevap verdiği takdirde 50 dolar kazanacağını söyledim.

— Kaza nasıl cereyan etti? diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı.

Elli dolarlık banknotu uzatarak:

— Kazada sizin suçunuz olmadığının anlaşıldığını biliyorum, dedim, bunca senelik şoförsünüz. Böyle bir iş ilk defa başınıza gelmiş. Benim öğrenmek istediğim husus başka! Ozamandanberi siz bu vakayı elbet düşündünüz, size garip gelen bir tarafı var mı?

— Evet var. Ben direksiyonda çok dikkatli davranırım. Lüzumsuz sürati sevmem. Köşeleri kollarım. Bu kaza hakikaten garip. Bir kere... Yani ister inanın ister inanmayın, bana öyle geldi ki bu adam sanki kendisini kaldırıp kamyonun altına attı. Kaza yerini biliyorsunuz elbette. Ben bir köşeyi dönüyordum. Büsbütün yavaşlamıştım. Birdenbire sıçradı. Adam ezildikten sonra birisinin koşarak uzaklaştığını görür gibi oldum.

— Bana kalırsa bu adamcağızı sizin kamyonun altına attılar.

— Zannederim. Fakat bunu iddia etmek delil bulunmadıkça imkânsız.

— Ben işte bu delilleri arıyorum. Bulacağıma eminim. O zaman sizin de yeniden dinlenmeniz icab edecek. Bu suretle adam ezmiş olmak vebalinden kurtulacaksınız.

Şoförden ayrılınca büyük otellerden birinin bekleme salonuna girdim. Nevyork batakhanelerinin ayaklı gazetesi sayılan üç dört kişiye ayrı ayrı telefon ettim. Bunlar benim peşine düştüğüm işte aradığım delilleri nihayet ele geçirdiğimi ve bu delillere dayanarak alâkalılarla pazarlığa girmek istediğimi etrafa yayacaklardı. Bu suretle Velda'yı kurtarmak daha kolay olacaktı.

Bu sefer Nikola Raymond'un oturduğu otele koştum. Otel direktörüyle görüşmek istediğimi söylediğim oğlan herifin henüz kalkmadığını bildirdi. Eline on dolar sıkıştırdım. Yattığı odanın numarasını öğrenip merdivenlere saldırdım. Kapıyı yumrukladım. İçerden öfkeli bir ses ne istediğimi sordu.

— Lûtfen bakar mısınız? dedim.

Kapı aralanınca omuzlayıp içeri girdim.

Herif sendeleyerek gerilemişti:

— Ne oluyor? Kimsiniz? Bu nasıl iş? diye kekeledi.

— Gevezelik istemem. Konuşacağız! diye çıkıştım.

— Lâkin Mister...

— Kes... Boynunu kırarım.

İterek karyolaya oturdum.

— Dinle ahpab, dedim, seninle uğraşacak vaktim yok. Buraya Nikola Raymond hakkında malûmat almağa geldim. Bunu sen gönül hoşluğuyla vermezsen ben cebren alacağım. İsmim Mayk Hammer... Elbette işittin. Canım sıkılırsa insanın suratını nasıl dağıttığımı belki de bilirsin. Bilmiyorsan da ehemmiyeti yok. Birazdan öğreneceksin. Raymond asıl ismi Raymondo imiş. Bunu da bu dünyada senden başkası bilmiyormuş. Şimdi söyle bakalım bu Raymonda harcadığı paraları nereden kazanıyordu.

— Ben ne bileyim? Ben...

Lâfını bitirmesine meydan bırakmadan tokatı suratına yapıştırdım. Yanağı bir anda kıpkırmızı oldu. Ben bir tokatta bir adamın suratını ustura ile kesilmiş gibi yarmasını bilirim ama bunu şimdilik bu İtalyan kırması keratayа tatbik etmek istemedim.

— Paralar nereden geliyordu? diye tekrar sordum.

— Vallahi... Billâhi...

— İkinci tokat kırbaç gibi şaklayınca:

— Durun söyliyeceğim, diye ellerini yüzüne kapattı, İtalya ile mühim işler görüyordu. Lâkin parasını ticaretle kazandığını zannetmem. Sarhoş oldu mu atıp tutardı. İstediği kadar para kazanabileceğini söylerdi. Pek inanmazdım ama su gibi para harcadığına bakarak... Bir de-

fa, pek yakında iki milyon doları olacağını söyledi.

— Ne zaman söyledi bunu?

— Herifler gelmeden bir hafta evvel.

— Herifler kim?

Gözlerimin içine müthiş bir korkuyla bakarak mırıldandı:

— Mafya!

— Peki, heriflerin geldiğini haber verdin mi?

— Hayır.

— Şu halde Raymondo öldürüleceğinden hiç mi şüphelenmedi. Cevap ver. Herifin öldürüldüğünü sen de pekâlâ biliyorsun.

— Ayaklarınızı öpeyim Mister Hmmer... beni mahvedeceksiniz. Ben Mafya'nın burada olsun, Avrupa'da olsun nasıl çalıştığını gördüm. Beni temizlerler. Rica ederim.

Dehşet dizlerinden kalbine doğru çıkıyordu. Bunu gözlerinden anladım. Netekim anlaşılmaz birşeyler mırıldandıktan sonra yüzünün üstüne yere devrildi. Ağzından pembe köpükler püskürmeğe başladı.

Burada yapacak bir iş kalmamıştı. Dışarı çıktım. İlk telefon kulübesinden evi aradım. Kapıcının karısı hiçbir hâdise vuku bulmadığını söyledi. Yalnız polisten Başmüfettiş Pat Çambers aramış.

Pardesümün yakasını kaldırarak yağmura çıktım. Bir taksi istasyonuna kadar yürüdüm. Kendimi arabaya attım. Camlardan sel gibi akan sulara bakarak Velda'yı düşündüm. Zavallı sevgilim şu anda kimbilir nasıl dehşet içindeydi.

Velda'ya işkence ederlerse bunun öcünü nasıl alacağımı biliyordum. Bunu benim kadar onlar da biliyorlardı. Zaten Nevyork polisinden,

hattâ federal polisten bile benden korktukları kadar çekinmedikleri muhakkak. Çünkü çete kanuna karşı senelerdenberi iyi silâhlanmış. Ama ben sırası gelince kanun filân tanımıyorum ki... Bu seferki düpedüz ölüm kalım boğuşması... Ya onlar beni haklayacaklar, yahut ben onları... Bunun bir başka yolu kalmadı.

Emniyet Müdürlüğüne pardesümün yakalariyle yüzümü örterek girdim. Pat odasında beni bekliyordu.

— Merhaba, dedim, ne var ne yok?

— Beni müşküle soktun Mayk.

— Neden?

— Bir de neden diye soruyor. Dinamitle oynuyorsun yavrum. Hele bu sabah büsbütün sapıtmışsın. Bunca polisin, federal memurun senelerdenberi hakkından gelemediği bir teşkilâtla sen tek başına pazarlığa nasıl girersin, bundan ne çıkar?

— Demek havadis bukadar çabuk mu yayıldı? İşte buna sevindim.

— Bırak saçmalamayı. Ne oluyor? Maksadın ne?

— Velda ellerinde.

— Peki!

— Kızı kurtarmak için blöf yapıyorum. Maksadımı onlar da senin gibi merak edecekler. Benimle görüşmeden kıza dokunmıyacaklar. Bu işte benim bir tek güvendiğim nokta var: Mafya da tabiî federal polis gibi yanıldı. Berga Torn'la tanışmamın tesadüf olduğunu kabul etmedi. Kız bana bildiklerini tekmil söyledi sanıyorlar.

— İyi ama oğlum bu iş blöfle söktürülecek cinsten değil. Sen burada sahiden işe yarar birşeyler keşfedebildin mi?

— Hiçbirşey keşfedemedim... Şimdi sen söyle bakalım, sen yeni birşey öğrenebildin mi?

— Bilmem ki işine yarar mı? Berga Torn yattığı sıhhat yurdundan durup dururken kaçmamışa benziyor. Firar ettiği gün öğleden sonra bir kadın ziyaretine gelmiş. Verdiği isim, verdiği adres uydurma. Siyah saçlı bir kadın. Yüzünü bile hastabakıcılar iyice tesbit edememişler. Bu kadının ziyaretinden sonra hastanın sinirlilik hali artmış.

— Peki, bunu daha evvel neden öğrenemediniz?

— Hastahanenin şöhreti lekelenir diye saklamışlar. Tahmin ettiğime göre bu ziyaretçi kadın Berga'ya kendisini bir otomobilin bekleyeceğini vâdetmiş. Fakat nedense bu plân kurulduğu gibi işleyememiş. Kız gece vakti tenha yollarda tek başına dolaşmak mecburiyetinde kalmış.

— Böyle şey olmaz. Plân zaten böyle hazırlanmıştır.

— İyi ama...

— İyi aması yok. Netekim tesadüfen ölenler de öldürülmüş olduklarından hâdiseleri derleyip toplayamıyoruz.

— Ne demek istiyorsun? Nikola Raymond da mı öldürüldü?

— Yüzde yüz eminim.

— Bu herifin Mafya hesabına çalıştığını tesbit ettik Mayk. Tütün ticareti gösterişten ibaret. Çetenin beyaz zehir stoklarını bu yoldan memlekete sokuyordu. Yani buradan tütün çıkarıyor, bedelini Amerika'ya eroin olarak ithâl ediyordu.

Bir an kafama sopa yemiş gibi sallandım,

— Pat, dedim, harpten evvel iki milyon dolarlık beyaz zehir şimdi nekadar eder?

— Su içinde dört milyon dolar!

— Tamam yavrum! İşte bu dört milyon dolar aranıyor. Haftalardanberi, hattâ aylardanberi kan gövdeyi götürmesi bundan.

— Anladım. Bu parayı birisi iç etmek istemiş. Bir yere saklamış.

— Evet.

— Peki nereye?

— Kolay! Nereye saklandığını er geç buluruz. Şimdilik saklandığı yerde birkaç gün daha kalabilir. Şimdi buradan çıkar çıkmaz yapacağımı ben bilirim. Evvelâ şu Velda denilen kendine çok güvenen budalayı kurtarayım.

— Sonra?

— Sonrası...

— Hayır onu demek istemedim. Buradan çıkar çıkmaz evvelâ ne yapacaksın?

— Sorduğun şeye bak! Tabiî gidip birisini öldüreceğim!

ON BİRİNCİ KISIM

Polis Müdüriyetinden çıkmadan evvel santrala gittim. Dış hatlarda Karl Evelo'nun kızkardeşi Madelin F'riday'ı aradım. Teksas Barında bir saate kadar buluşmak üzere sözleştik. Kızın.

— Nedir? demesine vakit bırakmadan telefonu kapattım.

Önümdeki bir saatlik zaman zarfında ben aklıma koyduğum işi yapacak vakte bol bol sahiptim.

Yağmur büsbütün azıtmıştı. Bu da gidip gelişi azalttığı için işime yaradı. Bindiğim taksi

beni Al Affiya'nın evine umduğumdan daha çabuk yetiştirdi.

Yerdeki kanlar olduğu gibi duruyordu. Yalnız kurudukları için biraz renk değiştirmişler.

Kapıyı yavaşça örttüm. Salona doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Al'i burada bulacağımı doğru tahmin etmiştim. Herif beni sırıtarak bekliyordu. Sırıtarak bekliyordu ama artık işe yarar tarafı da kalmamıştı. Çete bu sefer benden evvel davranmış kabadayının işini bitirmiş. Hem de öyle feci bir surette bitirmiş ki aferin dememek elden gelmez. Herifi, belli birşey, ortaya almışlar, birşey söyletmek için sabırla uğraşmışlar. Bu iş için türlü bıçaklar kullanıldığı gibi şişe kırıklarından da istifade edilmiş. Al Affiya'nın ağır ölümü esnasında duyduğu acı suratına kabuk gibi yapışmış.

Etrafı kısaca gözden geçirdim. Gemi plânlarından başka herşey yerli yerinde duruyordu. Plânlar kaybolmuştu okadar. Yapılacak bir iş kalmadığını anlayınca telefonu açtım. Federal polisin Nevyork kısmını istedim. Birisi «Allo!» deyince:

— Buraya koşup gelseniz pek iyi olur tosunlar, dedim, manzara tam size lâyık.

Telefonu açık bırakarak apartımandan çıktım. Onlar kendilerini hangi numaranın aradığını buluncaya kadar ben uzaklaşmış olacaktım.

★

Madelin Friday gözlerimin içine merakla bakarak oturduğum masaya yaklaştı. Karşıma oturunca bir sigara verdim. Çakmağımı tuttum. İlk söz olarak yavaşça sordum:

— Kardeşiniz Karl'ı nekadar seviyorsunuz? dedim, yani bu uğurda yapabileceğiniz fedakârlığın hududu nedir?

— Anlayamadım. Ne fedakârlığı?

— Sualime hele cevap verin ki...

— Bir kızkardeşin yapacağı bütün fedakârlıkları.

— İyi ama siz öz kardeş değilsiniz. Üvey kardeş olduğunuzu söylemediniz miydi?

— Olsun. Ben Karl'i öz kardeşim gibi severim.

— Eğer size bu sevgili kardeşiniz, dünyanın en korkunç, en gaddar çetesinde çalışıyor, iki metelik için tereddüt etmeden adam öldüren bir müthiş teşkilâta mensup dersem gene sevginiz ve fedakârlığınız devam eder mi?

— Ne diyorsunuz Mayk, bu ne korkunç bir itham!

— Vaziyetinizi tâyin etmenizin zamanı geldi yavrum, Al Affiya bu sabah öldürüldü. Bu herif haftalardanberi öldürülenlerin son numarası. Yol yakınken siz de kararınızı verin. Bu öyle bir boğuşma ki şakası yok. Siz iyi bir kızsınız. Lüzumsuz fedakârlık galiba artık hiçbir şeyi değiştirmiyecek.

Madelin yüzüme dikkatle baktı. Biraz düşündü. Sonra kana kana konuştu:

— Ben sizden yanayım Mayk, dedi, Sonuna kadar sizinle beraberim.

— Öyleyse şimdi asıl ciddî suale cevap verin: Berga Torn hakkında neler biliyorsunuz? Karl'ın bu kıza karşı duyduğu hisler ne biçim şeylerdi?

— Başkalarının yanında birbirlerini seviyor görünürlerdi. Fakat son günlerde, bilhassa başbaşayken mütemadiyen kavga etmeğe

başladılar. Bir defa, Karl'ın birisiyle Berga hakkında münakaşa ettiğini bitişik odadan işittim. Sonra kızla çekişti. O günden itibaren de tamamiyle ayrıldılar.

— Karl, kızın bir kongre komisyonu huzurunda çeteye dair ifşaatta bulunacağını ne zaman işitti?

— Bilmem. İlk günler Berga'nın kendisine ihanet edebileceğini ummuyordu sanırım.

— Sonra bundan şüphelendi. İyi ama bu mesele gazetelere aksetmediğine göre Karl nereden haber aldı?

— Vaşington'daki nüfuzlu dostlarından herhalde.

— Beni iyi dinle sevgilim: harpten evvel, harbin patladığı sene Karl'ın işleri bir aralık bozuldu değil mi?

— Evet... Zannederim. Bunu nereden öğrendiniz Mayk?

— Öğrendim. Hatırlamağa çalışın Madelin, işleri bozulduğu zaman Karl neler yaptı?

— Bir kere son derece sinirliydi. Benimle bile kavga ediyordu. Sonra durup dinlenmeden şehirler arası telefonla konuşuyordu. Bir ay içinde binlerce dolar telefon ücreti ödediğini gayet iyi hatırlıyorum.

— Madelin bana bu ayların telefon faturalarını bulabilir misiniz?

— Durun bakayım! Belki de bulurum. Karl resmî kâğıtlar hususunda çok dikkatlidir. Telefon faturaları için bir ayrı klâsörü olduğunu biliyorum.

— Faturaları bulunca şu adrese bizzat götürürsünüz. - Bir kâğıda Pat'ın ev adresini yazdım. Fakat adını kaydetmedim: - Mutlaka götürün, hem de gayet acele.

Pat faturaları görünce işi anlayacak. Oradaki adresler üzerinde derhal soruşturmalara başlayacaktı. Buna emindim.

Kızın elini tuttum:

— Beni dinle meleğim, dedim, müthiş bir boğuşmanın tam ortasındayız. Bu boğuşma sırasında belki senin yüreğini parçalayacak bazı hâdiseler de olacak. Bunlar öyle hâdiseler ki hiç kimse olacakların önüne geçemez. İlerde belki de benden nefret edeceksin.

— Hayır Mayk, senden aslâ nefret edemiyeceğimi anlıyorum. Kendi kendimden nefret edebilirim ama seni ben her zaman yürek ferahlığıyla hatırlıyacağım. - Bir an düşündü: - Beni de öldürmeleri ihtimali var mı Mayk?

— Güçleri yeterse asla tereddüt etmezler. Bu işten yakayı sıyıracaklar olursa, bunlar da sizin bana yaptığınız yardımı öğrenirlerse mutlaka sizi öldürmek istiyeceklerdir. Ama ben ölmeden sizin bir telinize hiç kimse dokunamaz. Buna emin olun.

— Ne iyi adamsın Mayk, haydi beni öp sevgilim.

Kucaklayıp sıkıca öptüm. Ağzını kurtardıktan sonra:

— Defol! diye inledi, defol artık!

★

Yağmurun altında yürümeğe başladım. Mesele benim için kısmen aydınlanmıştı. Mafya bütün dünyaya kol salmış bir beyaz zehir çetesiydi. Bu çete sattığı beyaz zehiri Avrupa'dan ithâl ediyordu ve bu iş için Nikola Raymondoyu kullanıyordu. Nikola para harcamayı ve kadınları çok seven bir herif. Tesadüfen **Berga**

Torn ile tanışıyorlar. Belki de sevişiyorlar. Bu esnada iki milyon dolarlık bir parti getirtiliyor. Bu parayı iç etmek istiyorlar. Yahut bunu sadece Nikola düşünüyor. Çete vaziyeti biraz geç farkediyor. Beyaz zehir bu arada paraya çevrildi, yahut olduğu gibi bir yere saklandı. Çete, Nikola bildiklerini söyler diye çekinerek işi gizlice halletmeğe, aynı zamanda kaybolan iki milyon doları yahut malı da ele geçirmeğe karar veriyor. Neticede Berga'nın sırrı sevişme esnasında Nikola'dan öğrendiği ihtimalini düşünerek herifi temizlediler. Sonra kızın da birşey bilmediği anlaşılıyor. Yahut bildiklerini bana söylediğinden şüpheleniyorlar.

Düşüncemin burasında koyu koyu küfür ettim. Yağmur neredeyse pardesümden içeri geçecekti. Bir taksi çevirdim. Yazıhanemin adresini verdim.

Berga Torn öldürüldüğü gece, tren istasyonuna girip bir yere telefon etmek istemiş, bir kâğıda birşeyler yazmıştı. Bu kâğıdı yazıhanemin bir gözüne atmıştım.

İçeri girince bunu çıkardım. «Erkek kalbine giden yol... B. T.»

Mezardan gelen bu mektup karşısında bir müddet düşündüm. Sonra aklıma birşey geldi. Bu zarfı ben açmamıştım. Velda açmış olsa bana mutlaka söylerdi. Şu halde buraya birisi gelmiş.

Tam bu esnada arkamdan bir ses:

— Biz birşey anlayamadık, dedi, siz bilmem ki sırrı çözebildiniz mi?

Bu ses bütün vücudümü titretti. Bu ses o gece kıza işkence edenlerden birinin sesi... Birinin değil, reislerinin... Herifin elinde tabancası olduğuna emindim, yalnız da gelme-

mişti. Yanındakiler de tabiî silâhlıydı... Lâkin bu ses bütün irademi elimden almıştı. Artık ölümün bile ehemmiyeti yoktu. Sesi iyice hizaladıktan sonra birdenbire öne eğildim, sıçrayıp yer değiştirerek şimşek gibi döndüm. Susturucu geçirilmiş tabancalardan boğuk kurşun sesleri odayı doldurmuştu. Fakat ben herifin elindeki silâhı bir vuruşta düşürecek ve gırtlağına sarılacak zaman bulmuştum. Sol elimle gırtlağını sıkarken sağ elimin iki parmağını göz çukurlarına var kuvvetimle soktum. Müthiş bir feryat kopardı. Parmaklarım gözlerine gömüldü, Patlayan gözlerin yağlımsı sularını derimde hissettim. Vıcık vıcık bir temas ki insanı öç alma zevkiyle öldürebilir... Sonra kafama yediğim bir darbeyle kendimi kaybettim.

★

Kendime geldiğim zaman bir demir karyolaya sımsıkı bağlanmıştım. Ağzım zehir gibiydi. Göğsümün içi demir tırmıklarla kazınıyor gibi ağrıyor, her nefes alışta ciğerlerim fecî şekilde sızlıyordu. Kafamı biraz kaldırmak istedim. Ensemin pıhtılaşan kanla yastığa yapışmış olduğunu anladım.

Bulunduğum yer rutubetlenmiş toz kokuyordu. Bundan, uzun zamandır boş kalmış bir yerde olduğumu anladım. Ortalık karanlıktı. Fosforlu saatim durmuştu. Kırılmadıysa aradan epeyi zaman geçmiş demek.

İpleri biraz gevşetebilir miyim, diye zorladım. Bu hareket bileklerimin biraz daha sızlamasından başka netice vermedi.

Bu esnada ayak sesleri duydum. Kapıdan içeriye iki kişi girdi. Birisi:

— Ayıldı mı? diye sordu.

— Zannederim.

Başucuma dikildiler. Ellerinde birer kalın sopa vardı. «Ayıldı mı?» diye soran herif üstüme eğildi:

— Halt ettin ahpab, dedi, kendini bitirdin. Zavallı Foreman'ın iki gözünü birden çıkarmak ta nereden aklına geldi bilmem ki... Oğlanı öldürmek zorunda kaldık. İyi arkadaştı. Sana çok içerledik.

— Defol ulan! Masal dinleyecek vaktim yok!

— Ne herif! Yılmak nedir bilmiyor. Birazdan görürsün. Patron gelsin; konuşturmak için işe başlasın da... Haydi gidelim Co, bu namussuzla iki lâf edilmez ki ağız tadıyla... Maamafih şunu biraz okşasak fena olmıyacak..

Sopalar kalktı. Birkaç darbeden sonra bayıltmamağa çalıştıklarını anladım. İşin pek te acemisi değillerdi. Usulüyle vuruyorlar, her vuruştan ayrı bir zevk alıyorlardı. Acıdan bağırmamak için dişlerimi sıktım. Bereket yerini nasılsa şaşıran bir sopa şakağıma indi, beni tekrar bayılttı da bu azap biraz dindi.

Fakat kendime gelişim eskisinden beter oldu. Vücudüm sanki kıymık kıymık doğranmıştı. Ağzımı açıp kapayamıyordum. Aralık çenelerimden içeriye âdeta alev doluyor, dilimin damağımın, gırtlağımın kuruluğu gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. İnsan böyle sıralarda ölümü bir kurtuluş gibi arzu ediyor. Öte yandan vücut böyle sıkıştırılmağa, doğranmağa, vurulmağa uzun boylu dayanamıyor. Ölüme en yakın hâdise sinir sistemi ile şuur sistemi arasındaki bağın kopması... Bu kopuş vuku bulursa çekilen maddî acılar biraz uzaklaşmakta... Bunları giz-

liden gizliye seziyorsunuz. Fakat tehdidi şuur altında kımıldıyor.

Birşeyler yapmak lâzım. Bu iki haydut patronlariyle beraber gelmeden mutlaka birşeyler yapmalıyım. Bütün hislerim şahlandı. Büyük bir süratle çareler aramağa başladım. Düşünüp dururken bağlandığım karyola dikkatimi çekti. Bu, açılır kapanır bir portatif karyolaydı.

Karyolanın hususiyetini fark eder etmez büyük bir sevince kapıldım. Bu sevincin verdiği kuvvetle, fazla gürültü etmeden karyolayı kapatacak hareketlere başladım. Eğer iki tarafı biraz yaklaştırabilirsem ellerimi ve ayaklarımı bağlayan ipler gevşeyecekti. Netekim on dakika sonra bu neticeye umduğumdan daha kolay eriştim. Bileklerimi sıkan ipler beni bile şaşırtan bir kolaylıkla çözülüverdiler.

Ayağa kalktım. Uyuşmuş âzâlarımı hareket ettirmek için biraz gerindim. Dayak yemekten harab olan vücudüm tekrar dayanılmaz sızılar içine gömüldü. Fakat bunlara kulak asacak sıra olmadığından herifleri lâyık oldukları şekilde karşılamak için hazırlandım. Karyolayı eski hale getirdim. İpleri tekrar bileklerime doladım. Böyle sırtüstü yatmak, aynı zamanda dinlenmek te olacaktı. Netekim geçen her dakika kuvvetimi geri veriyor gibiydi.

Bir müddet sonra bitişik odadan sesler duyuldu. Demin beni ziyaret edenlerden biri:

— Gönül rızasiyle söyleyeceğe benzemiyor patron! dedi.

— Olsun, bir kere deneriz. Siz burada bekleyin. Ben içeri girip kendisine vaziyeti anlatacağım. İcab ederse sizi çağırırım.

Patron içeri girdi. Elektrik düğmesini çevirdi. Cereyan bulunmadığını öğrenince küfretti. Kenarda duran bir mumu kibritle yaktı. Işığı başucuma, yüzümü aydınlatacak yere getirip koydu, bir iskemle çekip karşıma oturdu:

— Nasılsın Mayk? dedi, aklın biraz başına geldi mi?

— Geldi Karl, dedim, demek patron sensin yavrum. Buna ayrıca memnun oldum.

— Şimdilik asıl patron ben değilim, belki yarın bu sıfatı haklı olarak elde edeceğim.

— Sen değil misin? Ya kim?

— Ölüp gideceksin de hâlâ meraktan kurtulamıyacaksın. Başına gelenler hep bu yüzden halbuki... Şimdi söyle bakalım itoğlu it, dolarlar nerede?

Cevap vermedim.

— Pazarlık teklif ettin, diye homurdandı, söyle de işkenceden kurtul.

— Önce kızı bırakmaları için emir ver. Velda'yı derhal serbest bıraksınlar.

— Kabil değil yavrum, çünkü Velda'nın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bu işle başkaları meşgul. Ben sana kendi hayatına mukabil sırrı bana söylemeni teklif etmekteyim. Canını kurtarmağa bak! Kız filân düşünecek sıran mı senin kabadayı?

— Yıkıl karşımdan pis herif!

— Terbiyesizlik istemem. Oğlanları çağırırım ha... Bunlardan birisi bıçak mütehassısıdır. Değme operatör bıçağı bu oğlan gibi kullanamaz. Berga Torn'un başına gelenleri gözlerinle gördün. Palavrayı bırak ta milyonların yerini söyle!

Ben dehşete kapılmış numarasına geçtim. Gözlerim sanki yuvalarından dışarıya fırladı.

Birşeyler mırıldandım. Avanak herif sözlerimi anlayabilmek için üstüme eğilince parmaklarım gırtlağını kavradı. Bu «kavradı» kelimesinin ne mânaya geldiğini bilmem ki anlatabilecek miyim? Şaşırdı mı, ben mi fırsat vermedim, orasını hâlâ kestiremiyorum, bir inilti bile koyuveremedi. Parmaklarımın arasında yavaş yavaş söndü. Nasıl geberdiğini suratında çizgi çizgi takib ettim. Herif lâyık olmadığı kadar kolay geberiyordu. Buna da ayrıca üzülmedim değil.

Leşi yavaşça karyolaya aktardım. Biraz düşündüm. Gittikçe neşeleniyordum. Mumun yerini değiştirdim. Kapıya gittim. Aralayıp seslendim:

— Söyliyeceğini söyledi, gel de temizle!

Kanadın arkasına saklandım. Bıçak ustası keyifle soluyarak içeri girdi. Elinde parlayan sustalıyı vakit geçirmeden Karl'ın göğsüne sapladı. Çıkarmasına vakit bırakmadım. Ensesine yumruğumu indirdim. Leşin üstüne yüzü koyun kapandı. Koyuverdiği boğuk feryat bitişikteki herifi şüphelendirmedi bile. Dizimi beline dayadım. Omuzlarından tutup kanırarak bel kemiğini rahatça kırdım. Şimdi sıra içerdekine gelmişti. Aralık kapıdan baktım. Hiçbirşey olmuyormuş gibi viski içiyordu. Beni görünce silâhına davranmak istedi. Halbuki ben masaya dayalı bıraktığı sopayı çoktan gözüme kestirmiştim. Silâhı çekmesine meydan bırakmadım. İkinci sopada kafatası parçalandı. Hepsini oldukları yerde bırakarak pardesümü giydim.

Yağmur devam ediyordu. Dışarıda etrafa baktım. Beni getirdikleri yer bir vakitler lokanta olmalıydı. Kapısında «Kiralık» levhası asla indirilmeyen haydut yataklarından biri.

İmdat telefonlarından birine yaklaştım. Camı kırdım. Telin bağlı olduğu karakola adresi vererek yürüdüm. Daha köşeyi dönmeden polis arabalarının canavar düdükleri duyulmuştu.

Ceplerimi yokladım. Haydutlar bütün paralarını bozukluklara varıncaya kadar almışlardı. Bir meyhaneye girdim. Saatimi tezgâhın üstüne koyarak:

— Şunu rehin tutun. Bir yere telefon etmek istiyorum, dedim.

— On sent için kocaman bir saat mi bırakıyorsunuz? - Herif yüzüme bakınca şaşırdı: Ne oldu size böyle? Haydutların taarruzuna mı uğradınız? Saat kalsın. İşte size on sent. Telefon dipteki köşede.

Pat'ın dairesini aradım. Telefon santralindeki memura:

— Patronunuz ne cehennemdeyse derhal bulun, dedim, eğer on dakika geçerse sizi perişan eder. Vaziyet fevkalâde vahim.

Memur telâşlandı. Bulunduğum yerin numarasını sordu. Söyledim. Radyo ile arayacaklarını bildirerek telefonu kapattı.

Tezgâha döndüğüm zaman dükkân sahibi halime acımış, bana bir koca fincan kahve hazırlamıştı. Sigara paketini de uzattı. Bir tane yaktım. Her kahve yudumu kuvvetimi arttırıyor, aklımı başıma getiriyor, fakat Velda için duyduğum endişeyi müthiş bir ıstırap halinde büyültüyordu.

Dalmışım. Pat telâşla içeri girince kendime geldim. Arkadaşımın suratı da yorgundu.

— Bu ne vaziyet Mayk? dedi, seni bu hale kim soktu?

— Pek mi berbadım?

— Bitmişsin yavrum! Herifler senin işini neredeyse tamamlayacaklarmış.

— Evet. Az kaldı beni temizleyeceklerdi Pat!

— Civarda birşeyler bulduk. Birkaç kişi birbirini gebertmiş. Sakın sen de boş lokantaya tesadüfen...

— Evet, ben de tesadüfen oraya uğradım.

— Kimler oradakiler?

— İkisi adam öldürmekten aranıyordu. Canlı olarak ele geçirseydik elektrikli iskemleye oturtacaktık.

— Vah vah, gene geç kaldınız biraz.

— Sen anlat. Ne oldu?

— Sonra anlatırım. Seni Madelin Friday adında bir kız ziyaret edecekti. Karl'ın üvey kardeşi, geldi mi?

— Geldi. Bir de liste getirdi. Mafya'nın bütün sırlarını galiba pek yakında çözeceğiz. Bu ne organizasyonmuş birader, şaştım kaldım. Bütün millî polis ve federal polis harekette. Daha şimdiden tevkif edilenlerin listesini görsen dehşetten saçların diken diken olur. Ne yüksek mevki sahibi herifler, ne zengin haydutlar.

— Billi Mist?

— Henüz yakalanmadı.

— Leo Harmodi?

— Delil bulamadık. Bunu fark edince biraz cesaretlendi. Meseleyi kongreye aksettireceğinden bahsediyor.

— Yani ne yapacakmış?

— Polisi şikâyet edecek. Halbuki Birleşik Amerika'nın bir senelik beyaz zehir ihtiyacını karşılayacak kadar mal ele geçti. Bunun yarısını Miyami'de bulduk. Bütün bu işler Berga

Torn ile başladı. Lâkin ben esasına henüz akıl erdirmiş değilim. Bir kör döğüşüdür gitti. Sebep?

— Gayet basit: Nikola Raymondo adında bir serseri Mafya'nın komisyonculuğunu yapıp dururken Berga'ya rastlıyor, kıza tutuluyor. Bu esnada elinde 2 milyon dolarlık mal var. Bu paranın üstüne oturmak istiyor. Kıyamet te bu yüzden kopuyor.

— Peki, para nerede acaba?

— Paranın nerede olduğunu galiba biliyorum Pat.

— Biliyor musun? Yalana bak.

— Biliyorum. Daha doğrusu tahmin ediyorum. Zaten başka türlü olamaz. Parayı herif, yani Nikola Raymondo nereye saklayabilir? İçinde bulunduğu gemiye.

— Hangi gemi Saçmalıyorsun!

— Berga ile tanıştığı gemi. Adı da: «Lö Kedric» Al Affiya'nın evinde bu geminin plânlarını gördüm. Herif te benim gibi aynı şeyden şüphelenmiş. Kendisi için çalışmaya başlamış.

— Peki, bu plânlar şimdi nerede?

— Velda ile beraber haydut reisinin elinde.

— Öyleyse milyonlar gitmiştir.

— Zannetmem. Henüz vakit bulamadılar. Biz Billi'yi mutlaka ele geçirmeliyiz. Al son dakikada ona telefon ederek Velda'nın düşman olduğunu ona haber verdi. Halbuki Karl'ın Velda işiyle ilişiği yok. Bir başka nokta var: Berga ölmeden evvel bir kâğıda birkaç kelime yazdı. Bu kâğıt haydutların eline geçti ama sırrı çözemediler. Ben şimdi bu sırra mukabil kızı kurtarmağa çalışacağım. Sen bu esnada gemiye git.

Nikola'nın kamarasından başlamak şartiyle milyonların yerini arayıp bulmağa çalış.

— Sana bir başka yardımım dokunamaz mı?

— İyi hatırlattın. Beş dolar borç istiyorum.

Pat istediğim dolarları hemen verdi. İkisini meyhaneciye uzattım.

— Şimdi ben Madelin Friday'ı nerede bulabilirim? diye sordum.

— Benden çıkarken sana gideceğini söylemişti.

— Ben evde yoktum.

— Orasını bilmem.

— Hay Allah! Kızı yapayalnız sokağa salıvermek olur mu yahu?

— Ne halt edeyim? Arkasına muhafız takmak istedim. Razı gelmedi. Ben aldırmadım. Fakat yarı yolda bizimkini atlatmış.

— Sizinkilerin bu dünyadaki vazifeleri de galiba hep atlamak. Sen şimdi gemi ile meşgul ol.

— Ya sen?

— Ben de gideyim de birini daha geberteyim Pat!

Gözlerimin ta içine baktı. Dudağının kenarındaki tik biraz fazlalaşmıştı. Bu hal kendisini büsbütün sevimli gösteriyordu. Ben arkadaşımın gözlerine sevgiyle bakarken o kucağıma ağır birşey koydu. Bir de ne göreyim, bana kendi tabancasını veriyor. Devlet kayıtlarında Pat Çambers adına yazılı emektar 9,5 luğunu... Minnetle yutkundum:

— Ne oluyor? diye sordum.

— Sende dursun, diye gözlerini çevirerek konuştu, biraz kullan. Bakalım atmasını unut tun mu?

Elini dostça sıkarak silâhı geri ittim:

— Mersi Pat, dedim, bunu hiç unutmıyacağım. Lâkin şimdilik mutlaka lâzım olacağını sanmıyorum. Kalsın.

Oğlanın gözleri yaşardı, çocuk gibi...

★

Metrodan çıkınca taksi bulamadım. Yürümek zorunda kaldım. Her adımda vücudümdeki yaralar, bereler, çürükler sızlıyordu. Fakat bana asıl ıstırap veren beynimin içindeki acıydı. İşin sonuna geldiğimi hissediyordum. İlk hamlede Mafya denilen haydut çetesini bir daha kalkınamıyacak derecede parçalamıştık. Fakat asıl patronla aramızda hâlâ bir sır perdesi vardı. Bu sır perdesi aynı zamanda beni Velda'dan da ayırıyordu. Bu sırrı çözecek nokta değersiz birşey, gayet basit, teferrüata ait bir çizgiden ibaretti. Bunu seziyordum. Fakat beynimi sızlatarak düşündüğüm halde ipin kopuk yerini birbirine düğümleyemiyorduın.

Bacaklarım gittikçe beni taşıyamaz hale geliyorlardı.

Yaralı bir hayvanın inine doğru sürüklenmesi gibi inleyerek apartımanının kapısına yetiştim. Anahtarı zorla döndürdüm. Beni, tamamiyle unuttuğum Lili'nin korkunç feryadı bi raz kendime getirdi. Gülümsemeğe çalışarak emniyet zincirini ve kol demirini açmasını söyledim. Kızın kucağına âdeta yığıldım. Bu sefer bir başka feryat kopardı. Beni o halde görünce neye uğradığını şaşırmış, müthiş üzülmüştü.

Kapıcının karısı:

— Bir doktor! Bir doktor çağıralım! diye heyecanla bağırdı.

— İstemez. Biraz uyursam birşeyim kalmaz.

— Uyumadan evvel size bırakılan mektubu okumalısınız. Bir kadın bıraktı. Çok mühimmiş. Açayım mı?

— Evet.

Kapıcının karısı zarfı yırttı.

— Okuyayım mı?

— Evet!

— İşte: sevgili Mayk! İstediğiniz faturaları buldum. Arkadaşınıza teslim ettim. Ayrıca çok daha mühim bir vesika elime geçti. İlk fırsatta bana mutlaka gelin. Daha doğrusu bana mutlaka telefon edin. Sizi sevgiyle öperim. Madelin.

— Mersi.

— Ben artık inebilir miyim Mister Hammer... Matmazel Lili burada.

Lili:

— Elbette, dedi, ben soyup yatırırım. Teşekkür ederiz. Yoruldunuz.

— Birşeye ihtiyacınız olursa zile basın.

— Peki!

Kapıcının karısı çıkıp gitti. Lili kapıları hafifçe kapattı. Emniyet zincirini taktı, kol demirini vurdu. Sonra yanıma gelerek koluna boynuma doladı:

— Sevgilim... Biricik sevgilim! diye mırıldandı.

Ben artık birşey işitecek halde değildim. Kendimi uykuya bıraktım. Suya düşen taş gibi

ON İKİNCİ KISIM

Daldığım uyku ilk saatleri gibi devam etmedi. Ateşler içinde yanarak kâbuslarla boğuşmağa başladım. Fasılalarla sıçrıyor, titreye-

rek uyanıyordum. Her defasında Velda'nın sesi arkamdan beni çağırıyordu. Her dönüşte kızı işkenceye maruz bir halde görüyordum. Bir masaya yatırılmış, etrafını kara kukuleteli cellâtlar çevirmiş... Ellerinde parıl parıl işkence âletleri... Feryatlar, kan kokusu, kızdırılmış demirlerin etrafa saçtığı kıvılcımlar.

Ben alevden bir nehre düşmüşüm. Kıza doğru yüzmek istedikçe gürültüsü insanı sersem eden bir uçuruma doğru sürükleniyorum. Midem bana ıstırap verecek derecede kasılıyor.

Nihayet bu çırpınmalar biraz dindi. Kendimi topladım. Kâbuslarına rağmen uzun müddet yatmak, arada bir dalmak kuvvetimi arttırmıştı. Ellerimle her tarafımı yokladım. Lili yanımda yatıyordu. Duvara doğru iyice büzülmüş, uyumadığını ilk temasta anladım. Boynuma sarıldı. Bu sarılma sinirlerimi yatıştıran rahatlığın başlangıcı oldu. Dünyanın kuruluşunda ilk erkeğin ilk kadınla birleşmesinin barbar zevkini duydum. Lili'nin usta öpüşleri beni maddî, manevî dertlerimden uzaklaştırdı. Yanan vücudümü ılık bir suya bırakır gibi kendimi zevke bıraktım. Lili harika vücudünün bütün zevk duyma kabiliyetiyle kendisini koyuvermişti. Benim duyduğum maddî ıstırabı hissediyor, bundan ayrıca zevk alıyor gibiydi.

Neden sonra kendimize geldik. Saati sordum.

— Gecenin dokuzu, dedi, sen bütün gün baygın yattın sevgilim. Biraz daha iyicesin ya?

— Ee...

— Kahve ister misin?

— Fena olmaz. Mersi!

— Kalkma! Ben yapar getiririm.

— En iyisi bir soğuk duş... Sen kahveyi pi-

şirinceye kadar ben banyodan çıkarım.

Yıkandım. Kahveyi içtim. Sonra telefonu açıp Madelin Friday'ı aradım. Bir erkek sesi kimi istediğimi sordu.

— Ben Mayk Hammer'im, dedim, Matmazel Madelin'i istiyorum. Orada yok mu?

— Yok. Ne yapacaktınız?

Ses beni şüphelendirdi. Herif resmî ağızla konuşuyor, polis ağziyle... «Bir deneyim» dedim:

— Mister Pat Çambers'i verin bakalım!

Herif şaşırdı. Yanındakilerle birşeyler konuştu. Sonra sordu:

— Adınız Mayk Hammer miydi?

— Evet.

— Nevyork polisi konuşuyor. Matmazel Madelin'i ne yapacaksınız?

— Görüşecektim.

— Biz de görüşmek istiyoruz ama nerede olduğunu bilmiyoruz.

— İzi hâlâ bulunamadı mı?

— Bulunamadı.

— Beni acele görmek istemiş. Pusula bırakmış. Lûtfen Müfettiş Pat Çambers'i bana buluverin.

— Telefon numaranız?

— Kendisi bilir. Kızı en son ne zaman görmüşler.

— Buradan bir taksiye binmiş dün akşam.

— Bana gelmek için. En iyisi araştırmalara benim evimin kapısından başlayın. Belki aynı taksi ile dönmüştür.

— Mersi Mister Hammer.

Lili bu esnada yemek hazırlamıştı. Fakat bende bir lokma yiyecek iştaha yoktu. Madelin'in apansız kaybolmasının korkunç mânasını anla-

mamak için adam aptal olmalı. Bu Mafya ne müthiş bir çete! Sinek uçsa haberi oluyor. Acaba kızın bulduğu mühim vesika neydi? Hay Allah kahretsin! Keşke dün gece kendisini arasaydım... Arasaydım ama bir kere buna gücüm yetmedi. Sonra kız salimen evine dönmedi ki.

Lili birşey yemeden düşünceye daldığımı görünce yanıma yaklaştı, dizlerime oturdu:

— Derdin ne? diye yavaşça sordu, bana anlatsana sevgilim, belki bir yardımım dokunur. İki akıl her zaman bir akıldan iyidir.

Çok bedbahttım. Dertleşmek ihtiyacındaydım. Macerayı ta başından itibaren kendi düşüncelerimle beraber anlattım. Tahminlerimi sıraladım. Beni dikkatle dinledi. Bazı karanlık noktaları inceden inceye sordu. Ben konuşup dururken o zamana kadar aklıma gelmeyen birşeyi birden hatırladım.

— Siz Berga Torn'u hastahanede ziyarete gittiniz mi? diye sordum, yahut kız size böyle bir ziyaretten bahsetti mi?

— Hayır, ben gitmedim. Birkaç kere telefon ettim. Durun bakalım... Evet, son defa telefon konuşmamızda bir ziyaretten bahsetti sanırım. Bir herif gelmiş...

— Adı?

— Adını da söyledi galiba... Yahut yanılıyorum. O sıralar tamamiyle başka şeyler düşündüğüm için...

Ben yerimden âdeta sıçradım:

— Bu ismi mutlaka hatırlamalısınız Lili, dedim, mutlaka hatırlamalısınız? Çok büyük ehemmiyeti var. Berga bu ziyaret üzerine dehşete kapılmış. Bu yüzden haydutların kurdukları pusuya düştü, yahut onların eline geçmesini temin eden yanlış hareketi yaptı. - Birşey da-

ha hatırlayarak bu sefer müthiş bir korku duydum: - Vaziyet zannettiğinizden çok daha ciddî, dedim, eğer haydutlar Barga'nın bu ziyaretten size bahsetmesi ihtimalini akıllarına getirirlerse, hele herifin adını bildiğinizden şüphelenirlerse sizi de muhakkak öldürürler.

— Ne diyorsunuz Mayk?

— Evet, doğrusu bu! Bu sebepten de artık biz birbirimizden hiç ayrılmıyacağız. Hep yanımda olacaksınız. Kızın söylediği adı burada mutlaka hatırlıyacaksınız. Herifin ismini hatırlayınca bütün sırrı çözeceğime eminim.

— Kolumu bırakın Mayk, canımı acıtıyorsunuz. Hatırlamağa çalışacağım.

Kolunu gözlerini yaşartacak kadar şiddetle sıkmıştım. Boynuma sarıldı. Ağzının bal gibi temasını yeniden hissettim. Gene tuvalet ispirtosuyla iyice ovulmuş vücudünün ve alkolle uzun uzun fırçalanmış saçlarının tuhaf kokusunu yüreğimde duydum.

— Birşeyler yemelisiniz Mayk, dedi, kuvvetlenmeniz lâzım.

— Boğazımdan geçmiyor. Belki biraz sonra acıkırım.

— İyi ama, böyle aç açına boğuşmak olur mu?

Artık kızın söylediklerini anlamıyordum. Sesi bile işitilmez olmuştu. Zira beynimde gene bir ışık yanıp söndü. Bir başka ihtimal, o zamana kadar hiç üzerinde durmadığım bir başka ihtimal yüz göstermişti. Olup bitenleri bir daha bu zaviyeden tetkik etmem lâzımdı.

Bu esnada telefon çaldı. Pat'ın sesini tanıyınca:

— Madelin'den ne haber? diye sordum.

— Hiç... Ne kızı bulabildik, ne de saklan-

mış milyonları! En son sana mı uğramıştı? Bizimkilere böyle birşey söylemişsin.

— Beni görmek istemiş. Bir de pusula yazmış.

— Ben ne düşünüyorum biliyor musun?

— Evet. Benim aklıma geleni düşünüyorsun: Billi Mist'i bulmak. Nerede kendisi şu anda?

— Söylesem inanmazsın. Şehrin en lüks salonunda viski içiyor. Bu herifi işe bir türlü karıştıramadık. Hangi taraftan tuttuksa güvenilir mekân şahitleri gösterdi. Bundan başka Vaşington'daki nüfuzlu dostları vasıtasiyle hepimizi sıkıştırıyor.

— Malûm numaralar bunlar... Hergele! Ama bunları size söktürüyor.

— Velda hakkında yeni birşey oldu mu?

— Hayır. Henüz karşı taraftan pazarlık arzusu gösterilmedi. Bu meseleyi yakında halledeceğim. Buna eminim.

— Pek öfkelisin. Ben en iyi adamlarımı bu işe memur ettim. Kızı harıl harıl arıyorlar.

— Mersi!

— Bir nokta daha var: çok dikkatli olmalısın. evini haydutlar âdeta muhasara ettiler. Federal polis bunlardan üçünü yakaladı. Birisi çarpışma sırasında öldüğü için şimdi morgta yatıyor. Kendini kolla! Belki başka katiller göndermişlerdir. Seni mutlaka tepelemek istiyorlar.

— Dikkat ederim. Gemiyi arattın mı?

— Arattım. Hiçbirşey bulamadık. Kaldı ki bu gemi harp esnasında asker nakline tahsis edilmiş. Bu sebeple baştan başa değiştirilmiş. Aklıma ne geliyor bilir misin, belki de ortada böyle bir servet yoktur da, bütün bu kanlar beyhude dökülmektedir, bir evham uğruna.

— Evham olur mu? Bir sürü adamı daha şimdiden yakaladınız. Ortalık karmakarışık.

— Evet.

— Beni dinle: iki milyon hakikatte mevcut. Şimdi bilemediğimiz bir yerde yatıyor. Kanlar bunun uğruna akıtıldı ve akıtılmakta... Çeteyi sarstık, fakat asıl reisi kıstıramadık. Galiba kim olduğu hakkında henüz hiçbir malûmatımız da yok. Eğer işi burada bırakırsak Mafya pek yakında yeniden kendisini toplar. Ölenler yani Karl, yahut Al Affiya yeri doldurulmaz serseriler değil.

«Karl» adı aklıma gene birşey getirdi. Sordum:

— Karl Evelo'nun kâğıtları arasında mühim birşey bulamadınız mı? Çünkü Madelin gayet mühim bir vesika eline geçirdiğini bana yazmıştı.

— Hayır, mühim birşeye rastlayamadık. Bütün kâğıtlar mütehassıslar tarafından dikkatle gözden geçirildi. Üç kasa açıldı. İçlerine bakıldı. Hattâ kolacıların faturaları bile ihmal edilmedi. Hiçbirşey bulamadık. Madelin'in bahsettiği mühim vesika ne olabilir?

— Bu vesikanın ne olabileceğini tahmin ediyorum. Karl ölmeden bana Mafya'nın büyük reisinin kendisi olmadığını fakat pek yakında bu makama çıkacağını söyledi. Çete reislerinin oyla elde edilmediğini bilirsin. Tepede yapılacak böyle bir değişme ancak kurtlar arasında boğuşularak vuku bulur. Şu halde Karl asıl patronu mahvedecek vesikaları çoktanberi toplamaktaydı. Madelin belki de bunları tesadüfen ele geçirmiştir. Şimdi sen bana söyle bakalım, Berga Torn'ın cesedi hâlâ morgda mı?

— Tabiî... Neye sordun?

— Sebebini araştırma. Bu kanlı işin sonuna geldik. Bana bir kere daha itimat etmeni rica ederim. Adalet doktorluğuna mensup birisini lûtfen morga yolla. Benim oraya geleceğimi bildir. Kendisinden istiyeceğim işi yapmasını temin et! En iyisi işin yoksa bir saata kadar morg ta buluşalım.

Telefonu kapattım. Lili'ye hazırlanmasını söyledim. Yüzüme korkuyla bakarak:

— Bizi sokakta bekliyorlarmış değil mi? diye sordu.

— Aldırma, dedim, kıyamete kadar beklesinler. Biz başka yerden çıkacağız.

Gözlerinden bir ümit parıltısı geçti. Kadınlar bazı vaziyetlerde, bazı sebeplerle, yani erkeklerin akıl erdiremedikleri çok kadınca sebeplerle, çok daha cesur davranabiliyorlar. Netekim Lili yüzde mühim bir nisbette gebertilmemiz ihtimali mevcut olduğu halde iyice süslenmeden dışarı çıkmak istemedi. Bu işi ciddiyetle yapması hem kendi cesaretini arttırdı, hem de beni keyiflendirdi. Kız, çirkin olarak ölmek istemiyordu. Nihayet:

— Hazırım! Çıkalım. dediği zaman karşımdaki manzaraya hayranlıkla baktım. Kız yaman güzellerdendi. Sadece güzel değil, her tarafından hayat, zevk, ihtiras fışkırıyor. İnsana dünyayı unutturan, canını kolayca tehlikeye attıran bir mânalı güzellik.

Böyle bir arkadaşla beraber ölüme doğru yürümenin de ayrıca zevki vardı. İkimiz de aynı şeyleri düşüncrek birbirimize gülümsedik ve dışarıda çıkmamızı bekleyen ölümün üzerine yürüdük.

Maamafih kendimizi böylece cehennemin dibine yuvarlamak enayilik olurdu. Bu sebeple merdivenden inecek yerde kızı dama doğru çıkardım. Orada komşu evlerin terasalarından istifade ederek iki üç sokak ilerden caddeye çıktık. Otomobilimi almak için garaja uğradık. Fakat çetenin bana hediye ettiği lüks arabayı görünce bununla dolaşmanın tehlikeli olacağını düşündüm. Herifler açıktan açığa peşimize düşmüşlerdi. Gündüz ortasında Brodvay'da bile üstümüze saldırmaktan çekinmiyecekleri anlaşılıyordu. Boğuşma bir ölüm kalım mücadelesi halini almıştı. Garaj sahibinden bir başka araba istedim.

Lili'ye takip edilip edilmediğimize dikkat etmesini söyleyerek birkaç sokak dolaştım. Peşimizde kimseler olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra morga doğru hareket ettik.

Kız morga gittiğimizi duyunca ürperdi.

— Ben içeri giremem Mayk, dedi, sinirlerim zaten bozuk. Bir de oranın manzarası... Harab olurum.

— Öyleyse otomobilde beklersin, dedim, beklerken de Berga'nın telefonda sana söylediği ismi hatırlamağa çalışırsın. Kızı hastahanede ziyarete gelen herifin adını.

— Olur Mayk. Var kuvvetimle çalışacağım. Sana yardım etmeği nekadar istediğimi tasavvur edemezsin.

Sesi titriyordu. Bunları söylerken gözlerinin yaşlarla dolduğuna eminim.

Morgun kapısına geldiğimiz zaman bir cankurtaran arabasından iki yeni cesed indiriliyordu. Görülüyor ki Nevyork'un buz gibi morg salonu hiç müşterisiz kalmıyor.

Doktor beni bekliyordu. Pat gelmemişti ama icab eden emirleri vermişti. Elini sıktım. Kendisinden istediğim yardımın ne olduğunu anlattım. Doktorun bu işlere alışık olduğu belliydi. Ne aradığımı bile sormağa lüzum görmeden âlet dolabına doğru yürüdü.

Ben parçalanmış ve parçalanmakta olan insan vücudü seyredecek vaziyette değildim. Neticeyi dehşetle merak ettiğim halde cesetlerin bulunduğu mahzene inmedim.

Bu işte biraz da kendimi imtihan ediyor gibiydim. Berga Torn'un bıraktığı tezkerede «İnsanların kalbine giden yol» dan bahsetmişti. «İnsanların kalbine giden yol mideden geçer» sözünü kastettiğini tahminlemiştim. Yani kız, öldürüleceğine katiyen inandığı için büyük sırrın anahtarını midesine saklamış, yani yutmuş olacaktı.

Ust üste sigara içerek heyecanla bekliyordum. Nihayet doktor göründü. Elindeki küçücük anahtarı görünce yanılmadığımı anladım. Son günlerde pek az duyduğum bir zafer sevinci boğazıma tıkandı.

— Tamam! diye bağırmışım.

Doktor minimini anahtarı uzatarak:

— Iyi ama, diye âdeta kekeledi, nereden bildiniz Mister Hammer... Eğer yutarken görmedinizse... Şaştım kaldım.

— Mersi doktor. Bize pek büyük bir iyilik yaptınız.

Anahtarı aldım. Pencereye yaklaştım. Sapında gayet küçük harflerle şu yazılar hâk edilmişti: «Belediye Atletik Kulübü 529».

Doktorun elini yakaladım. Kemiklerini kıracağımı düşünmeden var kuvvetimle sıktım:

— Oldu bitti, dedim, tamam... Mersi... Siz lûtfen Başmüfettiş Pat Çambers'e telefon edin. Aradığımızı nihayet bulduk. Bunu müjdeleyin. Tekrar teşekkür ederim doktor... Pat'a söyleyin anahtarın bir eşini yaptıracağım, gelip benim evimden alsın.

Dışarı fırladım. Yeni keşfimi birkaç kelimeyle Lili'ye anlattım. Direksiyona geçtim, arabayı deli gibi sürerek kulübe yetiştim. Kıza:

— Bir dakika canım, dedim, buradaki iş daha kısa sürecek.

— Korkuyorum Mayk.

— Neden?

— Neticeye yaklaştıkça hayatın büsbütün tehlikeye girecek diye ödüm kopuyor.

Sahiden korkuyordu. Dişlerini birbirine takır takır vurdurarak bitirici bir korku hissettiği gözle görülür haldeydi.

— Üşüyor musun? diye sordum.

— Bilmem ki... Asabım bozuk.

— Biraz daha gayret... Sonuna geldik yavrum.

Pardesümü sırtına verdim. Binadan içeriye bomba gibi girdim. Holde beni uzun boylu bir delikanlı karşıladı:

— Azâ mısınız? diye sordu.

— Değilim, dedim.

— Öyleyse giremezsiniz.

— Gayet mühim bir iş...

— Gevezelik dinlemeğe vaktim yok. Basın bakalım.

Cebimden beş dolarlık bir banknot çıkardım.

Parayı görünce büsbütün efelendi.

— Defolun diyorum, diye çıkıştı, defolun yoksa belinizi kırarım.

Banknotu cebime atar atmaz gırtlağına sarıldım. Geriye sürdüm, kafasını iki kere duvara vurarak aklını başına getirmeğe çalıştım. Bağırmayı bile hatırlıyamıyacak kadar şaşırdı. Kendisine gelmesi için gözünün üstüne bir de yumruk yapıştırdım.

— Mister... Mister... diye birşeyle söylemek istedi.

— Terbiyesiz, diye bağırdım, belimi kıracaksın öyle mi?

— Iyi ama Mister...

— Kes... Şu anahtar neyin nesi? Sualime cevap vermezsen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim.

— Bu anahtar mı? Vestiyerdeki çekmecelerden birisine ait.

— Kimin çekmecesi?

— Bilmem... Deftere bakmalı.

— Bak. Derhal.

— Olmaz. Kulüp nizamnamesi...

— Yumruk geliyor.

Elimi kaldırdım. Yola yattı. Defteri açtık. Çekmece Nikola Raymond'a aitti.

— Haydi, dedim, şimdi gidip içinde ne olduğuna bakacağız.

Yalvarmağa başladı. İşinden atarlarmış falan filân...

Yakasından tutup sürüdüm. Zemin kata indik. Burada kulübün yüzme havuzu vardı. Vestiyerdeki çekmeceler âzâların kıymetli eşyalarını kilitlemeleri için yapılmış olmalı. Bütün duvar boyunca uzanan çelik dolaplar... 529 numarayı buldum. Kilide anahtarı sokup çevirdim. Gözü çektim.

Dört milyon dolar burada durup duruyordu. Uğruna bukadar kan dökülen, bukadar in-

san hayatına mal olan cenabet kâğıt parçaları... Nelere sebep olduklarından habersiz... Uslu akıllı... Elimi uzatıp bu pisliğe dokunmağa cesaret edemedim.

Banknot destelerinin yanında bir acaip âlet daha vardı. Bunu görünce meseleyi büsbütün anlamış oldum. Herifler Amerika'ya beyaz zehiri bunun sayesinde sokuyorlardı. Âlet gayet hafif madenden yapılmış bir kutudan ibaretti. Bu kutunun yanında futbol topunun iç lâstiğine benzeyen bir lâstik torba vardı. Gemi limana girmeden evvel, kaçakçı beyaz zehirle dolu olan bu madenî kabı denize atıyor olmalı. Çok basit bir mekanizma ile muayyen bir müddetin sonunda hava haline gelen bir gaz lâstik torbayı şişiriyor, beyaz zehirle dolu kab suyun yüzüne çıkıyor. Çeteye mensup bir motor, yahut sandal veyahut gayet lüks bir kotra bu kabları suyun yüzünden kimseye belli etmeden topluyor. Çekmecede bunlardan başka bir de fatura vardı. Beheri 12,50 dolara satın alınmış iki adet duvar vantilâtörü faturası.

Bunun ehemmiyetini anlayamadım. Şu anda anlamağa da lüzum görmedim. Aradığımı bulmuştum. Artık çeteyle pazarlığa girer, Velda'yı kurtarabilirdim. Kaçakçılık âletleri heriflere blöf yapmadığımı isbat edecekti.

Çekmeceyi içindekilerle beraber olduğu gibi bırakmak ihtiyata daha uygundu. Kilitledim.

Oğlan gözünü uğuşturmakla meşgul olduğundan çekmecenin içine bakmamıştı. Beraber yukarı çıktık. Karşısına dikildim.

— Dinle beni, dedim, polisten başka biri gelir de benim burada ne aradığımı, ne yaptı-

ğımı sorar, sen de bildiklerini söylersen hapı yutarsın. Vaziyet senin bildiğin gibi değil. Bu işin sonunda gebertilmek bile var. Anladın mı?

— Anladım.

— Bir başka sefer sana para verenlere hırlama... Terbiyeli olmak her zaman terbiyesiz olmaktan iyidir. Bunu da anladın mı?

— Evet.

Dışarıda gene müthiş bir yağmur başlamıştı. Arabaya atladım. Kız hâlâ titriyordu. Kolumu omuzuna koydum:

— Hastasın sen, dedim, bir doktora uğrayalım mı?

— İstemez Mayk, dedi, beni sıcak bir yere götür. Birşeyler içersem kendimi toparlarım.

— Şimdi beni dinle yavrum. Bu işin sonuna geldik. Kâbus artık geçiyor. Ölüm tehlikesi filân pek yakında kalkacak. Seni eve götüreceğim, herhangi bir taarruza karşı iki üç polis nöbet bekliyecek. Şu anahtarın eşini şimdi yaptıracağım. Sana vereceğim. Pat gelince teslim edeceksin. Anlaşıldı mı?

Kız başını salladı:

Şehrin en meşhur çilingirine uğradım. Eski dostum olduğundan elindeki bütün işleri bırakarak istediğimi yaptı. Mahut çekmecenin ikinci anahtarını tahmin ettiğimden çok daha kısa zamanda cebime indirdim.

Oturduğum apartımanın sokağı iki taraftan polis kordonuna alınmıştı. Köşe başlarında radyolu polis otomobilleri duruyor, siviller kaldırımda ve kapının önünde volta vuruyordu.

Benim bir otomobilden indiğimi görünce ekip şefi olan komiserin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kendisini bir kenara çektim:

— Vaktim yok, dedim, kısacası şu: Size bir boş yuvanın etrafında nöbet beklettiğim için özür dilerim. İşte Matmazel Lili Karver! Onun da hayatı benim kadar tehlikededir. Kılına hata gelirse karışmam. Başmüfettiş Pat'ı bekliyecek. Radyolu arabalar her tarafta Pat'ı arasınlar. Bulunca aradığının burada olduğunu söylesinler. Pat gelip Matmazel Lili ile görüşecek.

— Hay hay Mister Hamıner... Matmazelle beraber yukarıya bir memur göndereceğim. Hiç merak etmeyin.

Yaptırdığım anahtarı kıza verdim. Kocaman bir delikanlı ile asansöre girdiklerini görünce rahat bir nefes aldım.

Komiser yakamı bırakmadı:

— Mühim birşey mi keşfettiniz Mister Hammer? diye sordu.

— Evet, dedim, zannederim sonuna geldik.

— Hiç ummuyorum. Bu sabah gazete okumadınız galiba.

— Hayır, ne olmuş?

— Ne olacak, kıyamet kopuyor. En umulmaz adamlar çeteye dahilmiş. Dehşetli nüfuzlu herifler... Bizden bile dört namussuz tevkif edildi. Büronun mühim mevkilerinde çalışan dört polis şefi de Mafya'ya mensupmuş.

— Hay Allah kahretsin... Karlo'nun üvey kızkardeşini bulabildiniz mi?

— Hayır. Şu ana kadar bu hususta hiçbirşey öğrenemedik.

Kızın güzelliği gözümün önüne geldi. Vücudünün cazibesini, iştihalı öpüşlerini hatırlayarak yüreğim sızladı. Polisin yardımını istememekle hata etmişti. Mafya ise hata edenleri asla affetmiyordu.

Çetenin poliste adamı olduğuna göre... Kızın bize yardım ettiğini haydutlar kolayca öğrenmiş olacaklar... Buna şüphe yok. Karl'ın elindeki vesikalar okadar ehemmiyetli ki herif bunlar sayesinde çetenin reisliğine kadar yükseleceğini umuyordu. Kız bir tarafa saklanmadıysa hapı yuttu demektir.

Gene kahredici öfkelerimden birine kapıldım. Parmaklarım bir haydut gırtlağına sarılmışlar gibi kıvrıldı. Zavallı Berga Torn'un işkence altında kopardığı son çığlık kulaklarımda çınladı. Bu çığlığı belki Madelin de koparmıştı. Belki başkaları da.

Otomobilime atladım. Hışımla gaza bastım. Herşeyden evvel bana şu anda söyletecek biri lâzımdı. Birisini yumruklaya yumruklaya mutlaka söyletmeliydim. Hırıltılarını işitmek, ölüm korkusunu gözlerinde seyretmek ihtiyacındaydım. Bu herif Billi Mist'ti. Alyhinde delil bulunamadığı için gazinolarda hâlâ keyif süren namussuz.

Trafik nizamlarının yeşil ışığına, kırmızı ışığına kulak asmadan otomobili deli gibi sürüyordum. Peşime takılan motorlu seyrüsefer memurlarını ekerek Billi Mist'in evine yetiştim.

Merdivenleri dörder dörder atlıyarak yukarı çıkarken neler yapacağımı çoktan kararlaştırmıştım. Herif yüzümü görür görmez titreyecekti. İnsaf nedir bilmeden üstüne yürüyeceğim. Kasıklarına yapıştıracağım bir tekmeyle önce inleyerek yere serilecek. Bir müddet yuvarlanacak. Sonra tekmeleri kaburgalarına yerleştireceğim. Daha sonra yakasından tutup kaldıracağım. Ağzından kanların boşanmasına aldırmadan yumruklayacağım. Keratayı mutlaka söyleteceğim. Apartıman kapısına yetişince zile bas-

mağa lüzum görmeden kanada omuzumla yüklendim. Kapı umduğumdan daha az mukavemet ettiği için az kalsın yere düşüyordum. Geniş hol *koşarak geçtim. Salonun kapısında katıldım* kaldım. Gene geç kalmıştım. Çete bu sefer de beni geçmişti. Söyletmek için geldiğim Billi Mist artık hiç kimseye hiçbirşey söyleyecek halde değildi. Herifi güzelce tepelemişlerdi. Son ümit böylece gebermiş gitmiş... Velda'nın nerede olduğunu bilen son insan... Çeteyle pazarlığa girebilmemi temin edecek son vasıta... Deli olmak işten değil!

Kapının niçin kolay açıldığını şimdi anlamıştım. Kapalı değildi de ondan... Hiçbirşey düşünmeden gidip kapattım. Emniyet zincirini taktım. Sonra çıkarmak arzusuna kapıldım. Elime geçeni yere atarak duvarlara çarparak bir müddet kendi kendime boğuştum. Arada bir sinirlerime hâkim olmağa çalışıyor; «Bir ipucu yakalar mıyım acaba?» diyerek etrafı araştırıyordum. Billi Mist seyahate hazırlanırken bastırılıp temizlenmişti. Bavulu yatağın üzerinde açık duruyordu.

Hazırladığı eşyalara göre pek uzağa gitmek niyetinde değilmiş. Belki de sayfiye köşküne çekilmek istemiştir. Şu gürültülü günlerin geçmesini orada beklemek için.

Tekrar kırıp dökmeğe hazırlanırken kapının kurcalandığını hissettim. Ayaklarımın ucuna basarak yaklaştım. Evet, kapıyı maymuncukla açmak istiyorlardı. Bunlar eğer polis değillerse Billi Mist'in öldüğünü bilenler. Şu halde aradıkları ev sahibi değil, benim. Pencereye gittim. Farkettirmeden aşağıya baktım. Benim arabamın iki yanında iki siyah otomobil duruyor. Pardesülerinin yakalarını kaldırmış üç he-

rifin gangster olduklarında şüphe yok. Koltuk altlarındaki makineli tüfekleri buradan bile farketmek mümkün. Şu halde beni takib etmişler. Arabayı değiştirmek mühim bir fayda vermemiş. Biraz vakit kazanmışım okadar.

Kapı bu sefer omuzlanmağa başladı. Herifler silâhsız olduğumu bildiklerinden beni adam hesabına koymuyorlar. Billi Mist'in bavula yerleştirdiği mükemmel tabanca aklıma geldi. Gidip aldım. Zerre kadar tereddüt etmeden kapı kanadında insan göğsünü hizalıyarak beş kurşun savurdum. Dışarıda bir karışıklık oldu. Birisi acı acı bağırdı. Arkasından onlar da içeriye kurşun yağdırmağa başladılar. Gangsterlerin küçük mitralyözlerine karşı bir tabancayla hiçbirşey yapılamazdı. Burada pisi pisine gebermek te enayilik olacaktı. Emniyet zincirinin dayanabildiği müddet içinde mutlak bir ölümden yakayı sıyırmalıydım. Apartımanın arka tarafına geçtim. Yangın merdiveni filân yok. Banyoya girdim. Pencereden dışarıya uzandım. Karşı apartımanın duvarına tutunarak pervazdan biraz yürüdüm. Komşu binanın terasına atladım. Bu müddet içinde civarı polis düdükleri inletmeğe başlamıştı. Bir kadın beni görmüş olacak ki, feryad ediyordu. Bu sese koşan haydutlar Kadının işaret ettiği tarafa birkaç şarjör boşalttılar.

Sonra beni bırakarak kendi canlarını kurtarmak için polislere döndüler. İş anlaşılıyordu. Federal polis, başındanberi beni yem olarak kullanmağa karar vermişti. Bu kararın faydasını da görmüyor değil.

Aşağıda ve binanın içinde küçük çapta bir muharebe cereyan ediyordu. Mafya geniş teşkilâtının bütün kollarını ateş hattına sürmüş

görünüyor. Bu son ve ümitsiz kavgada bir garip taraf var. Asıl büyük şef, kendisini ele verecekleri birer birer temizletmekte... Şu halde savuşacak, arkasında hiçbir esaslı iz bırakmadan *sırra kadem basacak.*

Sırra kadem basacak ama eğer ölümden aman bulursa.

Ölüm... Yani ben.

Eğer tahmin ettiğim iz yerinde duruyorsa... Eğer bukadar minimini birşey... Eğer gayet lüzumsuz bir ihtiyat tedbiri namussuz haydut reisine ihanet ederse herif fazla kurnazlığının cezasını mutlaka çekecek.

Terastan terasa geçerek muharebe meydanından uzaklaştım. Tenha bir sokağa çıktım. Bir taksi çevirdim. Artık doğruca nereye gitmek lâzım geldiğini biliyordum.

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Ortalık kapkaranlık. Yağmur durmadan yağıyor. Pencereyi yavaşça açarak içeri girdim. Dosdoğru fiş dolabına yürüdüm. Çakmağımı kullanarak aradığım şeyi buldum. Bir tek bakış kâfi geldi. Yanılmamıştım. İz burada duruyor. Lüzumsuz ihtiyatın, fazla kurnazlığın meydana getirdiği müthiş delil. Artık haydut reisi elimden gırtlağını kurtaramaz. Artık bitti.

Tetkik ettiğim fişi gene yerine koydum. Sessiz adımlarla koridoru geçtim, Merdivenleri çıktım. Karşılıklı odalardan yalnız birisinde ışık vardı. Yerdeki yol keçeleri çok kalın olduklarından ayak seslerinin duyulması imkânsızdı.

Fakat ben ihtiyaten kunduralarımı da çıkardım. Işık gelen müstesna, diğer bütün kapıları yokladım. Hepsi açıktı. Yalnız en dipteki

oda kilitliydi. Kilidi maymuncukla açmak pek kolay oldu. Çakmağı çaktım. Tamam!

Kızın bacakları iskemleye sımsıkı bağlanmış. Sırtına bir deli gömleği geçirmişler, ağzına pansımanları tuturan zamklı bantlardan bir büyük parça yapıştırmışlar. Bu işi birçok kereler tazeledikleri suratındaki izlerden belli. Sesi çıkmasın diye yapıştırmışlar. Sonra belki yemek yedirmek, belki de işkence edip söyletmek için bu bantları insafsızca çekip almışlar. Yanakları yer yer morarmış.

Kız yaşıyor. Gözleri alabildiğine açık. Çakmağın ışığıyla kamaştıkları için kim olduğumu tanıyamadı. Kinle bakıyor... Kinle ve meydan okuyarak... Ah sevgilim! Ah bir tanem! Ah namussuzlar...

— Velda! diye mırıldandım.

Gözlerindeki kin birdenbire kayboldu. Çakmağı masaya koyarak ayaklarının bağlarını çözdüm, gömleği sırtından çıkardım. Ağzını kapatan bandı dikkatle sıyırdım. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Kollarını boynuma sarmıştı. Çektiği azaptan dehşetli zayıflamış, tüy gibi kalmış... Gözlerinden yaş akıyor.

Velda'yı, ömrümde hiçbir kadını öpmediğim bir muhabbetle öptüm. Ateşle, aşkla filân değil, bunlar değersiz şeyler, minnetle öptüm. Bütün ömrümü dolduracak ve asla tükenmiyecek bir minnetle.

— Yürüyebileceğini aklın kesiyor mu? diye mırıltı halinde sordum.

— Elbette, dedi, yürümez miyim? Haberin var mı beni bu gece öldüreceklerdi.

— Ee ne yapalım, bu gece mutlaka birisi ölecek ama artık sen değilsin.

— Ölsün... Tabiî ölsün... Ben de seyretme-

liyim. Başka türlü olmaz. Ölünceye kadar rahat edemem Mayk.

— Kabil değil meleğim! Tehlike henüz geçmedi. Sen yeniden tehlikeye düşersen ben rahat hareket edemem. O zaman hergele belki elimizden sıyrılır. En iyisi buradan çıkar bir taksiye atlarsın. Derhal Pat'ı bul. Eve git. Oraya bir anahtar bıraktım. Üstünde yazılar var. Belediye Atletik Kulüp. Bir de numara. Beraber oraya koşun. Çekmecedekileri alın. Ben gelinceye kadar beş altı polis senin yanından bir an bile ayrılmasın.

— Beceremem Mayk, öcümü nasıl aldığını seyretmeliyim.

— Saçmalıyorsun. Herifi geberteceğim. Bu iş bukadar basit... Ne çare ki bu dünyada rezillerden öc almak için bir başka usül bulunamamış. Haydi, dediklerimi yap sevgilim.

— Peki!

— Kendini koru.

— Sen de.

Tekrar öpüştük. Bir kenarda duran çantasını eline verdim. Ayaklarımızın ucuna basarak aşağıya indik. Kızı dışarı çıkarıp geri döndüm.

Altından ışık sızan kapıyı yavaşça açtım. Pervaza dayanarak ve sesimi yükseltmeden sordum:

— Doktor Soberin'le mi müşerref oluyorum efendim?

Apansız içeri girmemle okadar şaşırdı ki aklına başına toplayıp elini çekmeceye attığı zaman ben odanın ortasına sıçramıştım. Tabancayı kavrayan elinin bileğine yapıştım, silâhı almak için parmaklarını birer birer kırmağa başladım. İlk kırılan kemikle beraber bağıracak

oldu. Tabancayı ağzına var kuvvetimle vurdum. Ağzı bir anda kanlı bir delik haline geldi, kırılan dişlerini masanın üstüne kustu. Kırçıl saçlarından çekerek kafasını kaldırdım. Suratına nefretle bakarak:

— Canavarın başını nihayet ele geçirdim, diye güldüm, canavarın başını nihayet zevkle ezebileceğim.

Birşeyler söylemeğe çalıştı, ağzından kanlı bir hırıltı çıktı.

— Bu lisanı pek anlamam, diye fısıldadım, bana delil, isbat, müdafaa filân sökmez. Beni dinle: bunlar bu dünyada işiteceğin son sözler... Bu dünyada bütün câniler işledikleri küçücük hatalar, ihtiyatsızlıklar yüzünden yakayı ele verirler. Senin enselenmene fazla ihtiyatkârlığın sebep oldu. Kurnazlık ta, ihtiyat ta lüzumundan fazla yapılırsa ihtiyatsızlık ve aptallık yerine geçer. Herşeyi kılı kırk yararak düşünmek her zaman hayır getirmez tosunum! Berga Torn buraya sana muayene olmağa geldiği zaman, kâtibe olarak kullandığın hastabakıcı kendisini kimin tavsiye ettiğini sordu. Kız da ona Vilyam Mist'in adını yazdırdı. (1) Mist'in adını beğenmedin. Böyle sabıkalı bir herifin fişlerinde sana adam tavsiye edecek birisi olarak görünmesini ihtiyata uygun bulmadın. Kâtibenden habersiz fişi tashih etmeğe kalktın. Oradaki Vilyam Mist adından (Mist) kelimesini lâstikle silerek yerine gene daktilo ile Viton adını yazdın. Kızcağız bu silintinin farkında olmıyarak bana bu adı verdi. Halbuki dünya üzerinde böyle bir adam mevcut değildi. Kızın muhitin-

---

(1) Yani kitabın içinde Billi Mist diye anılan herif. Billi Vilyam'ın kısaltılmış şeklidir.

de böyle bir adama rastlamayınca şüphelendim. Once birisi bir isim uydurmuş diye düşündüm, sonra bunun imkânsızlığını anladım. Şu halde bu değişme burada vuku bulmuştu. Peki neden? İşte bu «Peki neden?» sualinden sonra mesele basitleşti, sen de hapı yutmuş oldun. Fişi yeniden doldurmasaydın nihayet bu iş kâtibeni belki bir gün hayrete düşürecekti. Çünkü fişi el yazısiyle parafa etmemiş olacaktı okadar. Sen bunu bile ihtiyatsızlık saydın. Asıl fişi tashih etmek istedin.

Demin baktım. Mist kelimesi gayet iyi okunuyor. Hapı yuttun Lokman hekim! Kurnazlığın sonu yok. Meseleyi federal polise kimin bildirdiğini de öğrendim. Bizzat sen haber vermişsin. Plân hakikaten dahiyâne. Kızı tavsiye ile muayene ediyorsun. Tavsiye eden de senin çetenden... Bir hususî hastahaneye kaldırtıyorsun. Orada türlü vasıtalarla dehşete düşürerek kaçmağa zorluyorsun. İşkence edilecek yer bile evvelden hazırlanmış. Ne çare ki ben önüne çıktım. Eğer tesadüfen ben işe karışmasaydım, çete yaşamakta devam edecekti. Ben neye kızdım bilir misin? Emektar otomobilimi parçalamanıza.

— İyi ama size daha iyisi verildi.

Eğer en ufak bir şüphe kalmış olsaydı bu sözdeki itiraf bunu da silip süpürecekti.

— Daha iyisi evet... Makinesine dinamit doldurup değil mi? Seni geberteceğim. Lâkin bunun öyle kolayca olacağını zannetme... Senin bütün kemiklerini ayrı ayrı kırarak... En sonunda seni gözünden vuracağım. Şununla... iyi bak.

Tabancanın namlusunu gözüne yaklaştırdım. Bu birkaç saniye içinde duyduğu azap sin-

silesine yeterdi. İşi uzatmadım. Tetiğe bastım. Dehşetle açılmış sağ gözü bir anda ortadan kayboldu.

Artık bu pis herifle daha fazla meşgul olmak istemedim. Telefonu açıp Polis Müdüriyetini buldum. Pat henüz gelmemişti. İstihbaratı istedim. Sarı saçlı bir kız cesedine rastlanıp rastlanmadığını sordum. Memur:

— Evet, dedi, bir sarı saçlı kız cesedi bulundu. Nehirde boğulmuş.

— Adı?

— Adı Lili Karver...

— Lili Karver mi? diye bağırmışım.

Memur izahat verdi:

— Evvelâ teşhis edilememişti. Vaşington'a sorduk. Vaktiyle silâh fabrikalarında çalıştığı için orada parmak izleri varmış.

— Ne diyorsunuz... Peki ya bizim evdeki kadın?

Deliye dönmüştüm. Lili Karver'i daha biraz evvel bir polisle beraber apartımana göndermedim mi? Şu halde bu kadın sahtekârın biri...

Tekrar telefona sarıldım. Bu sefer kendi numaramı çeviriyordum ki arkamdan gayet iyi tanıdığım bir ses:

— Beyhude Mayk, dedi, ben buradayım şekerim.

Once Lili'nin sarı saçları gözlerimi kamaştırdı. Sonra elindeki tabancayı farkettim. Dolaptan benim 11,25 liğimi almıştı.

— Buraya kadar gelebilecek ferasete sahip değilsin sanmıştım Mayk, diyerek bir tuhaf güldü, meğer zannettiğim derecede aptal değilmişsin.

— Bilâkis meleğim, çok daha evvel keşfedebilmeliydim.

Doktorun, tek gözünden beyin parçalariyle karışık kan sızan leşine baktı, o acaip, hattâ korkunç gülümsemesini bozmadan:

— Bunu yapmamalıydın, dedi, iyi etmedin!

— Sahi mi?

— Doktoru çok seviyordum Mayk, deli gibi seviyordum. Öldürmiyecektin yavrum! Haberin yok mu? «Öldüren öldürülecektir» denilmiş.

— Öyleyse sen neden öldürdün?

— Kimi?

— Hakikî Lili Karver'i... Öyle ya, kızcağızı öldürdünüz. Vallahi gözü pek haydutlarmışsınız. Sonra apartıman kapıcısına telefon edip yeni adresi vererek beni tuzağa düşürdünüz. Şimdi herşey anlaşıldı. Son defa Sıhhat Yurdunda Berga Torn'u ziyarete giden esmer, siyah saçlı kadın sensin. Asıl Lili Karver'in saçları hakikaten sarıydı, seninkiler boya.

— Bunlar değersiz teferrüat Mayk... Ben doktoru çıldırasıya seviyordum.

— Öyleyse benim koynumda ne işin vardı? Bir kadın bir erkeği sevdiğini en son nasıl isbat ederse öyleydin!

— Bunlar da değersiz teferrüat! Bir kadın bir erkekten sadece hoşlanırsa da öyle yatar. Sonra yatmak bir sanattır iki gözüm, iyi bir sanatkâr istemediği bir işi de vasatın üstünde yapar. Ben doktoru sahiden seviyordum.

— Aldanıyorsun adı meçhul sevgilim, doktor gibi bir herif hakikaten sevilmez. Çünkü karşılıklı sevmek şarttır. Doktor bu dünyada kendisinden başka hiç kimseyi sevmiyordu. İcab etseydi. seni bile tepeler geçerdi. Kendisini bir

an bile şüphede bırakmamak için seni bir sinek gibi ezerdi. Ötekileri nasıl birer birer gebertti yse.

— Olsun. Ben gene de kendisini seviyordum.

— Bunu tekrarlayıp durma. Kendini kurdun ağzına attığından belli. Herşeyi göze almıştın. Benim nasıl tereddütsüz öldüreceğimi gayet iyi bildiğin halde... Pek hoşsun şekerim, Cesaretine hayran kalmamak mümkün değil. Tehlike baş gösterince yanıma geldin. Bir aralık sizinkiler beni temizlediler zannederek gittin. Baktın ki iş ters olmuş, yeniden kucağıma atıldın. Bir an bile şüphelenmediğime ne dersin. Bu gece Velda ölecekti. Çünkü artık pazarlık mevzuu kalmamıştı. Sen benim kulübün vestiyerinde neler keşfettiğimi biliyordun. Şimdi rica ederim asıl adını bağışla! Bu zâten istesen de istemesen de olacak. Doktor Soberin, yani Mafya'nın hakikî büyük reisi geberdi, onun metresi de onsuz yaşayamıyacağını söylüyor. Arkasından cehennemi boylayacaktır. Gel hakikati söyle. İnsanlar can verirken hakikati saklamazlar. Senin gibi mutlaka gebermeğe mahkûm kuduz dişi köpekler.

Sözün burasına kadar kurtuluş için hiçbir çare bulamamıştım. Üstüne atılmanın imkânı yoktu. Gözlerinden belli, tereddütsüz ateş edecek.

Halbu ki yanılmıştım. Sahte Lili üzerine atılmadan da ateş etmeğe karar vermişti. Netekim tetiğe bastı. Bunu, kurşunu yemeden anladım. Tam göğsüme keskin birşey çarptı. Ayakta kalmak için yaptığım bütün gayretler boşa çıktı. Dizlerim yavaş yavaş büküldü.

Çöktüm. Ellerime dayanarak aşağıdan yukarıya yüzüne baktım.

Göğsümdeki müthiş acı iie bakışlarındaki kin arasında âdeta demir telden bir bağ vardı. Dimdik beni seyrederken aynı zamanda kurşun yarasını da sanki tırmalıyordu. Fakat yine de güzeldi, dayanılmaz derecede güzel ve cazip. Saçları pırıl pırıl, vücudünde hep o baş döndürücü taze ispirto kokusu...

Neden sonra - yüzümde ne görmüşse görmüş - gülmeğe başladı. Bir sigara yaktı.

— Oldürmemeliydin Mayk, diye homurdandı, öldürmeseydin belki seni öldürmezdim. Sana da alışmıştım galiba! Siz ikiniz birbirinizi bende tamamlıyordunuz. Sen çok vefakâr olduğun için müthiştin, o da çok hodkâm olduğu için müthiş... Bir aralık seni ondan daha çok seveceğimi zannetmiştim. Bu eğer doğru çıksaydı birçok insanlar bugün ölmemiş olurdu, doktor cezasını çeker, iş biterdi. Fakat anladım ki o bir başka cins erkekti. Onunla sevişirken insan zevkin sonuna varmadan onun tarafından öldürülebileceğini düşünerek dehşete gark olur. Bu dehşetle karışık zevkin, bu ihtirası bin kat arttıran ölüm korkusunun tadını bilmem ki hiç tattın mı? Şu anda bu hissi gözlerinde seyrediyorum. Şu anda seni dudaklarından öpmek dünyaya değer. Fakat kolumu büker silâhı elimden alırsın. Bunun için daha evvel karnına bir kurşun yerleştirmeliyim. Karna yerleştirilen kurşunları sen de seversin. Haydi cesur ol benim pervasız sevgilim, biraz davran. Göğsünü kaldır da, kurşunum doğruca karnını bulsun. Beni fena nişancı zannetme. İlk kurşunda kalbini delerdim ama istemedim. Öldürken, daha doğrusu ölmeden biraz evvel dünyada

hiç bir erkeğin tatmadığı zevki dudaklarımdan alacaksın. Biraz kalk. Kalk ki karnın...

Bir silâh patladı.

Dirseğinin kenarındaki kırmızılığa bakarak inledi. Dudaklarının arasında alaylı alaylı sallanmakta olan sigara göğsüne düştü. Sanki bütün ömrünce kullandığı ispirto böyle bir ânı bekliyormuş! Parlaması saniye sürmedi.

Adını bilmediğim müthiş kadın acı bir çığlık kopardı. Ben bu çığlığı çok iyi tanıyordum. Bu son çığlıktı. Ölüm çığlığı...

11,25 liğimi elinden bıraktı.

Alevler kadını arzuyla kucaklamışlardı. Doğrulmağa çalıştım. Bir aralık. kalkıp duvara yaslanmağa da muvaffak ta oldum. Fakat cellâdım işini iyi becermiş, öldürmemekle beraber bende takat bırakmıyacak bir yerimden vurmuştu. Tekrar dizlerim büküldü.

Zaten müdahale edecek vakit kalmadı. Elbiselerini parçalayan kadın alevlerin ortasında birkaç saniye danseder gibi kıvrandı, sonra bu canlı meşale kararıverdi, yıkıldı, bitti.

Arkasında, elinde dumanı tüten küçük tabancasiyle Velda duruyordu. Beni aldatıp gitmiş görünen, fakat sonra geri dönüp öcünün nasıl alındığını seyretmek için burada kalan sevgili Velda...

— Sen nicin benim sözümü dinlemezsin kaltak? diye çıkıştım.

Yanıma geldi, çömeldi, başımı dizine koydu:

— Seni çok seviyorum da ondan, dedi, seni ölesiye seviyorum hayvan!

SON

— Bu dünyada
insanı
keyiflendirecek
hiçbirşey
olmaz mı yahu

Çağlayan Yayınevinin yeni teşebbüsü:

Tef

HAFTALIK
MİZAH
MECMUASI

İMZALAR :

Çetin Altan
Adalet Cimcoz
Necdet Rüştü Efe
İlhan Engin
Bedîî Faik
Burhan Felek
Reşat Nuri Güntekin
Zahir Güvemli
Refik Halid Karay
Orhan Kemal
Reşat Ekrem Koçu
Bülent Oran
Cemal Refik
Selâmi İzzet Sedes
Suavi
Ertuğrul Şevket
Haldûn Taner

KARİKATÜRİSTLER :

Ratip Tahir
Ali Ulvi
Turhan Selçuk
Altan
Mıstık
Bedri
Ferruh
Nehar
Eflâtun Nuri
Yalçın Çetin
Atillâ
Tonguç
Beytullah
Yalçın
Osman Filiz

Karikatürle aktüalite
Resimli tefrikalar
Ankara - İstanbul «haberleri»
«Röportajlar»
Sosyete
Tarihî mizah
«Dertleşme»
«Kadın - Moda»
«Sanat»
«Sinema, tiyatro»
«Spor»
Manzum mizah
«Küçük ilânlar»
Hikâyeler
Romanlar
Bilmeceler, anketler, müsabakalar, vesaire.

Nihayet... Türk milletinin dünyaca meşhur mizah hissine lâyık bir mecmua!

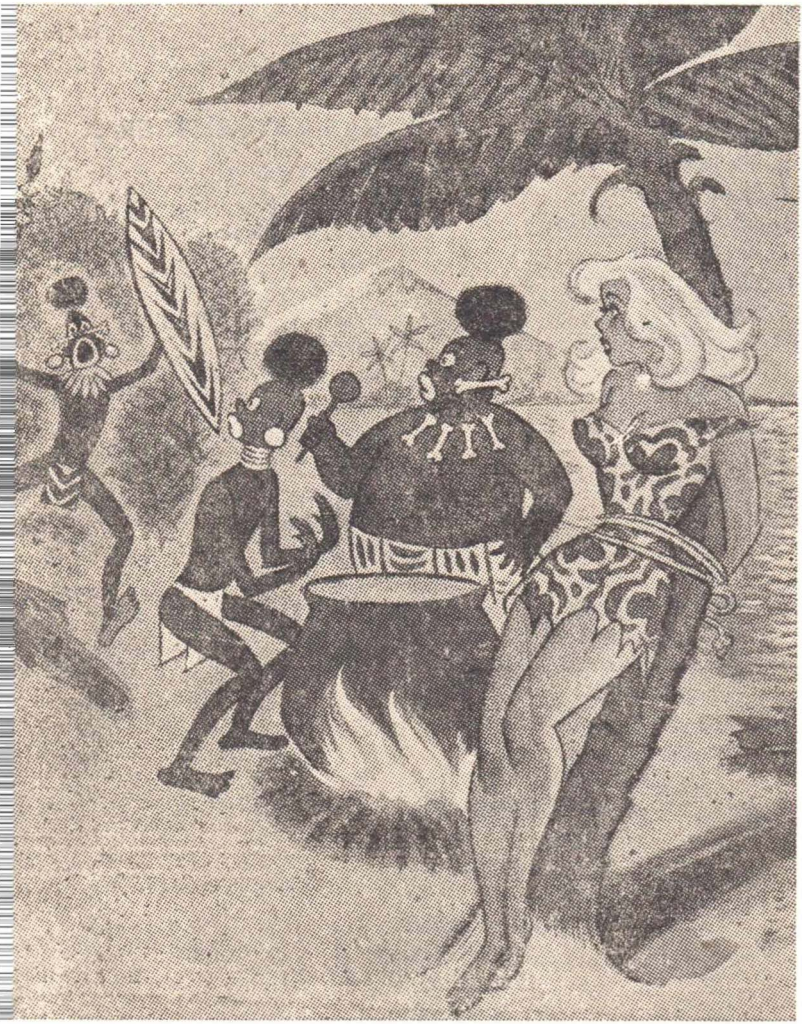

— Durun, durun! Reis Tef'i bitirmeden kahvaltı istemiyor!

utanmaz melek

ERKEK
ZAAFLARINDAN
İSTİFADE
EDEREK
DÜNYADA
YÜKSELMEK
İÇİN
BÜTÜN VASITALARA
BAŞVURAN
KADININ
ROMANI

1 Lira